

BÍLÝ TESÁK

JACK LONDON

eknizky.sk

BÍLÝ TESÁK

JACK LONDON

eknizky.sk

Praha 1913

Bílý tesák by Jack london is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

Obsah

DÍL PRVNÍ

KAPITOLA PRVNÍ ZA POTRAVOU	3
KAPITOLA DRUHÁ VLČICE	9
KAPITOLA TŘETÍ VÝKŘIK HLADU	17

DÍL DRUHÝ

KAPITOLA PRVNÍ BITVA TESÁKŮ	27
KAPITOLA DRUHÁ DOUPĚ	35
KAPITOLA TŘETÍ ŠEDÝ VLČEK	41
KAPITOLA ČTVRTÁ STĚNA SVĚTA	45
KAPITOLA PÁTÁ ZÁKON MASA	53

DÍL TŘETÍ

KAPITOLA PRVNÍ TVŮRČOVÉ OHNĚ	59
KAPITOLA DRUHÁ OTROCTVÍ	67
KAPITOLA TŘETÍ VYVRHEL	75
KAPITOLA ČTVRTÁ CESTA BOHŮV	79
KAPITOLA PÁTÁ SPOLEK	83
KAPITOLA ŠESTÁ NOUZE	89

DÍL ČTVRTÝ

KAPITOLA PRVNÍ NEPŘÍTEL SVÉHO PLEMENE	97
KAPITOLA DRUHÁ ŠÍLENÝ BŮH	105
KAPITOLA TŘETÍ VLÁDA NENÁVISTI	113
KAPITOLA ČTVRTÁ V ZUBECH SMRTI	117
KAPITOLA PÁTÁ NEZKROTNÝ	125
KAPITOLA ŠESTÁ PÁN LÁSKY	131

DÍL PÁTÝ

KAPITOLA PRVNÍ DALEKÁ CESTA	143
--------------------------------	-----

KAPITOLA DRUHÁ JIŽNÍ ZEMĚ	147
KAPITOLA TŘETÍ BOHOVA ŘÍŠE	153
KAPITOLA ČTVRTÁ HLAS PLEMENE	161
KAPITOLA PÁTÁ SPÍCIVLK	167
eKnizky.sk	175

DÍL PRVNÍ

KAPITOLA PRVNÍ

ZA POTRAVOU

Temný jedlový les chmuřil se po obou stranách zamrzlé řeky. Nedávným větrem byly stromy zbaveny bílého obalu jinovatky, a zdálo se, jako by se opíraly vzájemně o sebe, černé a zlověstné v hasnoucím světle, Ohromné ticho vládlo nad zemí. Země sama byla pustina, bez života, bez pohybu, tak osamělá a chladná, že nálada její nebyla ani náladou smutku. Byl v ní nádech smíchu, ale smíchu hroznějšího, než jakýkoli smutek — smíchu, který byl bezradostný jako úsměv sfingy, smíchu studeného jako mráz a tajícího v sobě chmurnost neomylnosti. Byla to velitelská, nesdělitelná moudrost věčnosti, vysmívající se marnosti života a úsilí života. Byla to Divočina — nezkročená severská Divočina se zmrzlým srdcem.

Ale život zde byl, uprostřed této země, a vyzývavý. Dolů po zamrzlé řece plahočila se smečka vlčích psů. Jejich ježatá srst byla pokryta jinovatkou. Dech mrzl ve vzduchu, jakmile opustil jejich tlamy, tryskaje v kotoučích páry, a usazoval se na chlupech těl v křišťálech jinovatky. Kozený postroj byl na psech a pruhy kůže pojily je k saním, jež se vlekly vzadu. Saně byly bez obvyklé spodní části. Byly zrobeny ze silné březové kůry a spočívaly celou plochou na sněhu. Přední konec saní byl spirálovitě vzhůru zahnut, aby stlačoval vrstvu kyprého sněhu, který se zvedal před ním jako vlna. Na saních byla dlouhá a úzká bedna bezpečně přivázána. Byly ještě jiné věci na saních — příkrývky, sekera, hrnec na kávu a pánvička; ale nejnapadnější byla dlouhá a úzká bedna, zaujímající nejvíce místa.

V čele psů, na širokých lyžích plahočil se člověk. Za saněmi plahočil se druhý člověk. Na saních v bedně ležel třetí člověk, jehož plahočení bylo již u konce — člověk, jehož Divočina udolala a sklátila, že již se nehýbal a vzdal se zápasu. Nenáleží k přirozenosti Divočiny, by milovala pohyb. Život je pro ni urážkou, neboť život je pohyb, a cílem Divočiny je vždy, by pohyb zničila. Zmrazí vodu, aby jí zabránila proudit k moři; vypudí mizu

ze stromů, že zmrznou až po mohutná srdce; a nejdivěji a nejhrozněji ze všeho Divočina souží a drtí ve své podruží člověka — člověka, který je nejneklidnější životem, vždy ve vzpouře proti příkazu, že veškeren pohyb musí posléze dospěti k zániku pohybu. Ale napřed i vzadu, neohrožení a nezkratní, plahočili se dva mužové, kteří ještě nebyli mrtví. Těla jejich byla pokryta kožešinami a měkkou, vydělanou kůží. Oční řasy, tváře a rty byly tak obaleny křišťály jejich zmrzlého dechu, že obličeje nebyly k rozeznání. To jim dodávalo vzhledu strašidelných masek, hrobníků ve světě duchů při pohřbu nějaké příšery. Ale pod tím vším byli to lidé, vnikající do země opuštěnosti, výsměchu a mlčení, nepatrní dobrodruzi, vydávší se na ohromné dobrodružství, vzpírající se moci světa tak vzdáleného, cizího a bez života, jako propasti prostoru.

Putovali bez řeči, šetříce dechem pro dílo svých těl. Na všech stranách bylo ticho, tlačíc se na ně hmatatelnou přítomností. Působilo na jejich mysl jako mnoho atmosfér hluboké vody působí na potápěče. Drtilo je tíhou nekonečné velikosti a nezměnitelné vůle. Drtilo je do nejtajnějších skrýší jejich vlastních myslí, tlačíc z nich jako šťávu z hroznu všechny falešné vzněty a nadšení a nesprávné sebecenění lidské duše, až si uvědomili, že jsou tvorové koneční a malí, skvrny a prášky pohybující se se slabou vychytralostí a malou moudrostí uprostřed jeviště velikých slepých živlův a sil.

Hodina uplynula, a druhá hodina. Bledé světlo krátkého dne bez slunce počínalo hasnouti, když vzdálený, slabý výkřik zalehl tichým vzduchem. Vyšvihl se do výše rychlým rozmachem, až dosáhl nejvyššího tónu, kde setrval, chvějící se a napjatý, a pak pomalu zanikl. Byl by to mohl býti kvil ztracené duše, kdyby se neozývala v něm chmurná zuřivost a hladová žádostivost. Přední muž obrátil hlavu, až jeho zraky se střetly se zraky zadního muže. A pak kývli na sebe přes podlouhlou bednu.

Druhý výkřik vznesl se, pronikaje ticho ostrostí jehly. Oba muži odhadli místo zvuku. Bylo to vzadu, někde v sněhové prostora, kterou právě prošli. A třetí a odpovídající výkřik se vznesl, také vzadu a na levo od druhého výkřiku. »Jdou za námi, Bille,« pravil muž v čele.

Jeho hlas zněl chraplavě a neskutečně, a promluvil s patrnou námahou.

»Masa je po málu,« odpověděl jeho druh. »Neviděl jsem již stopy králíka po kolik dnů,«

Na to již nemluvili, ačkoli jejich uši byly bystré pro lovecké výkřiky, jež neustále se ozývaly za nimi.

Když tma začala se skláněti, zabočili se psy do skupiny jedlí na břehu řeky, a položili se tábořem. Rakev podle ohně sloužila za sedadlo i stůl. Vlčí psi v chumáči na vzdáleném konci ohně vrčeli a chňapali po sobě, ale nejevili sklonu odběhnouti si do tmy.

»Zdá se mi, Henry, že zůstávají pozoruhodně blízko tábora,« poznamenal Bili.

Henry, schýlen nad ohněm a umísťuje kávový hrnec s kusem ledu, přikývl.

»Vědí, kde jsou jejich kožichy v bezpečí,« pravil. »Raději dostávají žrádlo, než aby byli žrádlem. Jsou dosti chytří, psi.«

Bili potřásl hlavou, »Oh, nevím.«

Jeho druh zadíval se naň zvědavě. »To je poprvé, co vás slyším říkati něco o tom, že nejsou chytří,«

»Henry,« pravil druhý, plnými ústy rozvážně žvýkáje boby, které pojídal, »všiml jste si náhodou, jak psi vyskakovali, když jsem je krmil?«

»Skákali více než obvykle,« uznával Henry. »Kolik psů máme, Henry?«

»Šest.«

»Dobrá, Henry...« Bili se zarazil na okamžik, aby jeho slova nabyla větší významnosti. »Jak jsem povídal, Henry, máme šest psů. Vyndal jsem šest ryb z pytle. Dal jsem každému psu po rybě, Henry, a nedostalo se mi jedné ryby.« »Počítal jste špatně,«

»Máme šest psů,« opakoval druhý pokojně. »Vyndal jsem šest ryb. Jedno Ucho nedostal žádné ryby. Vrátil jsem se pak k pytli a vzal pro něho rybu.«

Henry přestal jisti a díval se přes oheň, počítaje psy.

»Je jich nyní jen šest,« pravil.

»Viděl jsem, jak ubíhá kterýsi po sněhu,« oznamoval Bili s chladnou určitostí. »Viděl jsem jich sedm.«

Henry podíval se naň s politováním a pravil: »Budu opravdu rád, až bude table cesta odbyta.«

»Co tím myslíte?« ptal se Bili.

»Myslím, že tenhle náš náklad na vás špatně působí, a že začínáte viděti přeludy.«

»Myslí jsem si to také,« odpověděl Bili vážně. »A proto, když jsem ho viděl ubíhati sněhem, podíval jsem se do sněhu a viděl jeho stopy. Pak

jsem spočítal psy a bylo jich pořád ještě šest. Stopy jsou tady ve sněhu. Chcete se na ně podívat? Ukáži vám je.»

Henry neodpověděl, ale žvýkal mlčky, až po jídle zakončil koflíkem kávy. Otřel si ústa hřbetem ruky a pravil —

»Myslíte tedy, že to byl «

Dlouhý, naříkavý výkřik, divoce truchlivý, odkudsi ze tmy ho přerušil. Zarazil se, by naslouchal, a pak dokončil větu, mávnuv rukou směrem, odkud výkřik zazněl, — jeden z nich?»

Bili přikývl. »Myslil bych si to spíše, než cokoli jiného. Všiml jste si sám vřavy, jakou psi tropili.«

Výkřik za výkřikem a odpovídající výkřiky měnily ticho v blázinec. Ze všech stran vyvstávaly výkřiky, a psi prozrazovali svůj strach, tlačíce se do hromady a tak těsně k ohni, až jejich srst se pálila horkem. Bili přiložil více dříví, než si zapálil dýmku.

»Myslím, že máte dnes špatnou náladu,« pravil Henry.

»Henry...« Ssál zamyšleně dýmku po nějakou dobu, než pokračoval.

»Henry, přemýšlel jsem, oč je tenhle šťastnější, než vy a já kdy budeme.«

Označil třetí osobu palcem obráceným dolů k bedně, na níž seděli.

»Vy a já, Henry, až zemřeme, budeme šťastni, bude-li dosti kamení na našich mrtvolách, aby se psi na nás nedostali.«

»Ale my nemáme služebnictva a peněz a tak dále, jako on,« odvětil Henry. »Pohřeb na velikou vzdálenost je něco, čeho my dva nemůžeme si dovoliti.«

»Co mi nejde na rozum, Henry, jest, že chlapík jako tento zde, totiž nějaký lord, nebo co ve vlastní zemi, který nikdy nemusí se starati o potravu, nebo přikrývky — proč přichází se toulat touto, od Boha opuštěnou končinou země — toho nemohu dobře pochopiti,« »Mohl se dočkati vysokého věku, kdyby byl zůstal doma,« připouštěl Henry.

Bili otevřel ústa, by něco pronesl, ale rozhodl se jinak. Na místě toho ukázal na stěnu tmy, jež se tlačila na ně se všech stran, V naprosté černosti nebylo ani stopy po nějakém tvaru; bylo možno viděti jen pár očí, planoucích jako žhavé uhlíky, Henry kývl hlavou na druhý pár, a třetí. Kruh planoucích očí sevřel se kolem jejich tábora. Sem a tam jeden pár očí se pohnul neb zmizel, aby se za okamžik opět objevil. Neklid psů vzrůstal, a v návalu náhlého děsu prchli na druhou stranu ohně, plazíce a choulíce se kolem nohou mužů. V zápasu jeden z psů byl povelan do okraje ohně a zavyl bolestí a strachem, co zápach jeho připáleného kožichu rozšířil se

vzduchem. Pohnutí toto způsobilo, že kruh očí na chvíli nepokojně se zakolísal a dokonce trochu oddálil, ale ustálil se opět, když psi se utišili.

»Henry, to je proklaté neštěstí, že nemáme střeliva.«

Bili dokouřil dýmku a pomáhal druhovi roze- stříti kožešiny a příkrývky na jedlové větve, jež rozložili na sněhu před večerí. Henry zamručel a počal rozvazovati mokassiny.

»Kolik patron že nám ještě zbývá?« ptal se, »Tři,« zněla odpověď. »A přál bych si, aby jich byla tři sta. To bych ukázal těm proklatcům, co a zači«

Zahrozil hněvivě pěstí planoucím očím a počal si bezpečně opírat mokassiny před ohněm.

»A chtěl bych, aby již ten mráz přestal,« pokračoval. »Po dva týdny je padesát pod nulou. A chtěl bych, abych se nikdy nebyl vydal na tuhle výpravu, Henry. Není mi jaksí dobře.

A když už tak jsem v tom přání, přál bych si, abych seděl u krbu ve Fort M'Gurry právě v tento okamžik a hrál partii cribbage — to bych si přál.«

Henry zamručel a vlezl si do lože. Když již usínal, byl probuzen hlasem svého soudruha. »Povídám, Henry, onen cizí, co přišel a dostal rybu — proč se do něho psi nedali? To mne znepokojuje.«

»Znepokojujete se příliš, Bille,« ozvala se ospalá odpověď. »Nebyl jste dříve nikdy takový, Ted jen buďte zticha a spěte, a ráno budete chlapík. Máte žaludek v nepořádku, — to vás znepokojuje.«

Muži spali, těžce oddychující, vedle sebe pod jednou příkrývkou. Oheň uhasínal a planoucí oči úžily kruh, kterým sevřely tábor. Psi tlačili se dohromady ve strachu, a časem hrozivě zavrčeli, když některý pár očí se přiblížil. Kterousi chvíli jejich vřava stala se tak hlučnou, že Bili se probudil. Vylezl opatrně z lůžka, by nerušil spánku svého druha, a přihodil dříví na oheň. Když začal se rozhořívali, kruh očí se oddálil. Podíval se náhodou na chumáč psů. Promnul si oči a podíval se na ně bystřeji. Pak schoulil se zase do příkrývek,

»Henry,« pravil — »ó Henry!«

Henry zasténal v přechodu mezi spánkem a bděním a ptal se: »Co se děje?«

»Nic,« byla odpověď; »jen že je jich zas sedm. Právě jsem je počítal.«

Henry dal na jevo, že přijal tuto informaci zamručením, jež přešlo ve chrápání, když zapadl opět ve spánek.

Z rána Henry první se probudil a vyburcoval soudruha z lože. Do rozednění byly ieště tři hodiny, ačkoli bylo již šest hodin, a ve tmě při-

pravoval Henry snídani, co Bili svinoval příkrývky a upravoval saně, by zapráhl. »Povídám, Henry,« ptal se náhle, »kolik psů že jsme měli?«

»Šest,«

»Chyba,« prohlásil Bili vítězoslavně.

»Zase sedm?« tázal se Henry.

»Ne, pět; jeden zmizel.«

»Dáble!« zvolal Henry vztekle, nechávaje vaření, by přepočítal psy.

»Máte pravdu, Bille,« podotknul. »Fatty je pryč.«

»A letěl jako blesk, když náhle vyrazil. Nemohl jsem ho viděti pro dým.«

»Marná naděje,« poznamenal Henry. »Spolkli ho za živa. Sázím se, že skučel, když putoval do jejich žaludků, těm proklatlům!«

»Byl vždycky hloupý pes,« pravil Bili.

»Ale žádný pes neměl by býti tak hloupý, aby spáchal takovouto sebevraždu.« Podíval se na zbytek spřežení okem uvažujícím, které shrnulo v okamžiku význačné vlastnosti každého zvířete. »Sázím se, že ani jeden z ostatních již toho neudělá!«

»Člověk by je neodehnal od ohně ani klackem,« přisvědčoval Bili, »Vždycky jsem si myslel, že s Fattym něco není v pořádku.«

A to byl epitaf mrtvého psa na stezce Severu, — méně stručný než epitaf mnohých jiných psů, mnohých lidí.

KAPITOLA DRUHÁ

VLČICE

Když byla snídaně snědena a skromné táborové zařízení přivázáno k saním, obrátili se muži zády k přívětivému ohni a vydali se do tmy. Pojednou začaly se ozývat výkřiky, jež byly divoce truchlivé — výkřiky volající tmou a zimou a odpovídající si vzájemně. Rozhovor ustál. Rozednilo se v devět hodin. O polednách obloha na jihu teple zrůžověla a ukazovala, kde vyklenutí země stavělo se mezi polední slunce a svět severu. Ale růžová barva rychle pobledla. Šedé denní světlo, které zbylo, potrvalo do tří hodin, kdy také shaslo, a plášť arktické noci sestoupil opět na osamělou a mlčící zemi,

Když tma rostla, lovecké skřeky na pravo, na levo i vzadu se přibližovaly — tak těsně, že více než jedenkrát vyděsily namáhající se psy, působíce mezi nimi záchvaty paniky.

Po takové panice, když dostali psy opět do jejich postraňků, pravil Bili:

»Přál bych si, aby přišli někde na nějakou zvěř, a nechali nás o samotě,«

»Umoří člověka hrozně,« souhlasil Henry. Nemluvili, dokud nebyl tábor rozbit.

Henry skláněl se nad ohněm a přidával ledu do bublajícího hrnce s boby, když byl vyrušen zvukem rány, výkřikem Billovým, a ostrým, bolestným zavrčením mezi psy. Vzpřímil se právě včas, aby zahlédl nejasnýL jakýsi tvar mizeti přes sních v úkrytu tmy. Pak spatřil Billa stojícího mezi psy polo vítězně, polo malomyslně, v jedné ruce tlustý klacek, v druhé ocas a kus těla lososa sušeného na slunci.

»Polovičku dostal,« oznamoval, »ale aspoň jsem mu dal pořádnou ránu. Slyšel jste ho zakvíčeti?«

»Jak vypadal?« ptal se Henry.

»Nemohl jsem rozeznati. Ale měl čtyři nohy a tlamu a srst a vypadal jako nějaký pes.« »Myslím, že je patrně krotký vlk.«

»Je po čertech krotký, af už je cokoli, když sem přijde ke krmení a dostane podíl ryb.«

Té noci, když po večeři seděli na podlouhlé bedně a bafali z dýmek, kruh planoucích očí stáhnul se ještě úže, než dosud.

»Přál bych si, aby přišli na nějaké stádo losů nebo podobně a šli po svých a nechali nás o samotě,« pravil Bili.

Henry zamručel tónem, který nebyl úplným souhlasem, a čtvrt hodiny seděli mlčíce; Henry upřeně zíral do ohně a Bili na kruh očí, planoucích ve tmě hned tam, kde světlo ohně přestávalo.

»Přál bych si, abychom již vjížděli do M'Gurry,« počal znova.

»Dejte již pokoj s vašim přáním a kvákáním,« vybuchl Henry hněvivě. »Pálí vás žáha. To vás moří. Spolkněte lžičku sody a bude vám lahodněji a budete příjemnějším společníkem.«

Z rána byl Henry probuzen zuřivým zaklením, vycházejícím z úst Billových. Henry opřel se o loket a spatřil svého druhá, jak stojí mezi psy vedle obloženého ohně, s rukama v nevoli vztýčenýma, s tváří vášnivě skrivenou.

»Holá!« zvolal Henry, »Co je zas?«

»Frog zmizel!« zněla odpověď.

»Ne.«

»Povídám vám, že ano,«

Henry vyskočil z pokrývek a ke psům. Spočítal jc opatrně a pak se připojil k svému společníku v proklínání všech mocností Divočiny, která je oloupila opět o psa.

»Frog byl nejsilnější ze smečky,« prohlásil Bili na konec.

»A nebyl hloupý pes,« připojil Henry.

A tak byl zaznamenán druhý epitaf ve dvou dnech.

Neveselá snídaně snědena, a zbylí čtyři psi zapřažení do saní. Den byl opakování dnů předcházejících, Muži plahočili se bez hovoru po tváři zmrzlého světa. Ticho bylo rušeno leda skřeky jejich pronásledovatelů, kteří nevidění nespouštěli se jejich pat. S příchodem noci uprostřed odpoledne výkřiky zaznívaly blíže, když pronásledovatelé dle svého obyčeje se přiblížili; psů zmocnilo se rozčilení a bázeň, a zavinili paniky, jež zapletly postrašky a ještě více sklíčily oba muže.

»Tak, to vás uklidní, hloupí tvorové,« pravil Bili s uspokojením toho večera, stoje zpřímá po vykonání svého úkolu.

Henry nechal vaření a šel se podívat. Jeho společník nejenom uvázal psy, ale uvázal je s holemi dle indiánského způsobu. Kolem hrdla kaž-

dého psa uvázal řemen. K němu připevnil tlustou hůl zdělí čtyř nebo pěli stop, tak těsně k hrdlu, že pes nemohl zuby dosáhnouti obojku. Druhý konec hole připoutal pomocí řemenu ke kolíku zaraženému v zemi. Pes byl neschopen překousati kůži na svém konci hole. Hůl bránila mu dostali se ke kůži připevněné na druhém konci.

Henry kývl hlavou na znamení souhlasu.

»To jest jediné opatření, které udrží Jedno Ucho,« pravil. »Prokouše kůži tak čistě jako nožem a o polovic rychleji. Ráno budou zde všichni v pořádku,«

»Můžete se vsadit, že budou,« tvrdil Bili. »Jestliže se ukáže, že jeden schází, chci se vydati na cestu bez kávy.«

»Oni zrovna vědí, že nemáme nabito k zabíjení,« poznamenal Henry, když šli spát, ukazuje na planoucí kruh, který je svíral, »Kdybychom mohli do nich vypáliti několik ran, byli by uctivější. Každou noc přicházejí blíže. Odvykněte trochu oči světlu ohně a zadívejte se — tam! Viděl jste ho?«

Po nějaký čas oba mužové se bavili pozorováním matných obrysů na kraji záře od ohně. Když se zadívali určitě a vytrvale v místo, kde pár očí plál v temnotě, obrys zvířete nabýval určitého tvaru. Mohli dokonce viděti, jak obrysy časem se pohybují.

Jakýsi zvuk mezi psy připoutal pozornost mužův. Jedno Ucho vyrážel ze sebe trhané, dychtivé kňučení, škubaje tyčí směrem do tmy, a chvílemi přestával, aby podnikl zuby zuřivé útoky na hůl.

»Podívejte se na to, Bille,« zašeptal Henry.

Do plného světla ohně plíživým, bočitým pohybem vklouzlo zvíře podobné psu. Pohybovalo se se směsí nedůvěry a smělosti, pozorujíc opatrně muže, hlavní zájem upoután na psy.

»Ten blázen Jedno Ucho nebojí se příliš, jak se zdá,« pravil Bili tichým hlasem.

»Je to vlčice,« odvětil šeptem Henry, »a to dává vysvětlení o Fattym a Frogovi. Je v nadidlem smečky. Odláká psa a pak ostatní se naň vrhnou a sežerou ho.«

Oheň zapraskal. Hořící dřevo padlo stranou s prskavým hlukem. Při tomto zvuku záhadné zvíře skočilo zpět do tmy,

»Henry, uvažují,« hlásil Bili.

»O čem uvažujete?«

»Uvažuji, že to byl ten, kterého jsem přetáhl klackem.«

»O tom není žádné pochybnosti,« byla Henryho odpověď.

»A tady bych rád poznamenal,« pokračoval Bili, »že důvěrnost tohoto zvířete s táborovými ohni je podezřelá a nemorální.«

»Zná lecos více, než by slušný vlk měl znáti,« připouštěl Henry. »Vlk, který zná tolik, že přichází se psy ke krmení, má za sebou zkušenosti.«

»Starý Villan měl kdysi psa, který utekl s vlky,« uvažoval Bili hlasitě. »Měl bych to znáti. Odstřelil jsem ho ze smečky na pastvině losů, na druhé straně, na Little Stick. A starý Villan plakal jako dítě. Neviděl prý ho tři leta. Po celou tu dobu byl pes s vlky.«

»Myslím, že jste na to přišel, Bílle. Onen vlk je pes a žral již mnohokrát ryby z lidské ruky.« »A jestliže se mi naskytne příležitost, vlk, který je vlastně pes, bude sloužiti za potravu,« prohlásil Bili. »Nemůžeme si dovolit ztrátu dalších zvířat,«

»Ale máte jenom tři patrony,« namítnul Henry. »Počkám si na jistou ránu,« byla odpověď.

Z rána Henry obnovil oheň a vařil snídani s průvodem chrápání svého společníka,

»Spal jste právě příliš krásně,« řekl mu Henry, když ho vyburcoval k snídani. »Neměl jsem síly vyrušit vás.«

Bili počal ospale jisti. Zpozoroval, že jeho koflík je prázdný, a povstal, aby sáhnul po hrnci. Ale hrnec byl mimo dosah a vedle Henryho.

»Járku, Henry,« káral ho mírně, »nezapomněl jste na něco?«

Henry rozhlédl se velmi pečlivě a potřásl hlavou. Bili nastavil prázdný košík.

»Nedostanete žádné kávy,« prohlásil Henry. »Došla?« ptal se Bili úzkostlivě.

»Ne.«

»Myslíte, že by rušila mé trávení?«

»Ne.«

Tvář Billova zrudla hněvem.

»Pak je toho zrovna dost a rád bych slyšel, jak to vysvětlíte,« pravil.

»Spanker je pryč,« odpověděl Henry.

Beze spěchu, s výrazem člověka resignovaného vůči neštěstí obrátil Bili hlavu a s místa, kde seděl, spočítal psy.

»Jak se stalo?« ptal se apaticky.

Henry pokrčil rameny. »Nevím. Leda že by ho Jedno Ucho byl odkousnul. Jisto je, že to nemohl udělati sám.«

»Proklatý pes.« Bili hovořil vážně a pomalu, nedávaje na jevo hněvu,

který v něm zuřil. »Když se nemohl sám odkousati, odkousal Spankera.«
»Nuže, tak jako tak Spankerovo trápení jest odbyto; myslím, že nyní je již stráven a pobíhá krajinou v bříchách dvaceti různých vlků,« byl Henryho epitaí pro posledního ztraceného psa. »Vezměte si trochu kávy, Bille.«

Ale Bili potřásl hlavou.

»Jděte,« přimlouval se Henry, pozdvihuje hrnec.

Bili odstrčil svůj koflík stranou. »Ať jsem čertův, jestliže to udělám. Řekl jsem, bude-li chyběti pes, že nevezmu si kávy, a také si nevezmu.«

»Je to proklatě dobrá káva,« pravil Henry svůdně.

Ale Bili byl zatvrzelý a jedl suchou snídani, zapíjeje polohlasnými kletbami na Jedno Ucho pro kousek, který provedl.

»Dnes večer je uvážu, by na sebe nedosáhli,« pravil Bili, když se vydali na cestu.

Putovali něco přes sto yardů, když Henry, který byl v čele, se sehnul a zvednul cosi, oč jeho lyže zavadila. Byla tma a nemohl toho viděti, ale rozeznal to hmatem. Mrštíł tím za sebe, takže to udeřilo o saně a odrazilo se, až dopadlo na lyže Billovy.,

»Možná, že toho budete potřebovati k své práci,« pravil Henry,

Bili vyrazil výkřik. To bylo vše, co zbylo ze Spankera — hůl, kterou byl připoután,

»Sežrali ho i s kůží a se vším,« prohlásil Bili, »Hůl je čistá jako píšťala. Sežrali kůži na obou koncích. Jsou proklatě hladoví, Henry, a myslím, že dostanou mě, i vás, než bude tato cesta u konce.«

Henry zasmál se vyzývavě, »Nebyl jsem dosud stíhán vlky tímto způsobem, ale prodělal jsem mnohem horší věci a růstal zdrav. Je zapotřebí více, než hrstky těch zvířat, aby udolaly vašeho služebníka, Bille,«

»Nevím, nevím,« mumlal Bili zlověstně,

»Dobrá, poznáte to jasně, až budeme vjížděti do M'Gurry.«

»Neisem obzvláště nadšen,« trval Bili na svém, »Máte špatnou barvu; to vám chybí,« hlásal Henry, »Potřebujete chinin, a dám vám pořádnou dávku, jakmile dostihneme M'Gurry,«

Bili zamručel, projevuje nesouhlas s touto diagnosou, a upadl v mlčení. Den byl jako všechny dny. Světlo přišlo v devět hodm. Ve dvanáct hodin jižní obzor proteplen neviditelným sluncem, a pak začala studená šed' odpoledne, která klesla o tři hodiny později v noc.

Bvlo to právě po marném úsilí slunce zjeviti se, když B Ji vytáhl pušku zpod popruhů saní a pravil:

»Jděte ku předu, Henry; chci se podívat, zda něco neuvidím.«

»Kdybyste se raději držel saní,« protestoval jeho společník. »Máte jen tři patrony, a neví se, co se může přihoditi.«

»Kdo kváká nyní?« ptal se Bili vítězně.

Henry neodpověděl a ploužil se dále sám, ačkoliv často vrhal úzkostlivé pohledy do šedé pustiny, kde jeho soudruh zmizel. Hodinu na to Bili se dostavil, využítkovav výhody přímé chůze, kdežto saním bylo objížděti četné záhyby.

»Jsou roztroušeni a toulají se daleko široko,« pravil, »střežíce nás a současně se ohlížeíce po zvěři. Vidíte, jsou si námi jisti, jen že vědí, že na nás musí čekat. Prozatím jsou ochotni vžiti za vděk čímkoli jedlým, co se jim naskytne.« »Chcete říci, že myslí, že nás mají jistě,« namítal Henry pichlavě.

Ale Bili ho ignoroval. »Viděl jsem některé z nich. Jsou hodně hubení. Myslím, že neměli sousta po týdn, mimo Fattyho, Froga a Spankera; a je jich tolik, že to mnoho nevydalo. Jsou pozoruhodně hubení. Žebra mají jako valcha na prádlo, a žaludky až u páteře. Jsou hodně zoufalí, mohu vás ujistiti. Stanou se ještě zuřivými a pak pozor před nimi.«

Několik minut na to Henry, který nyní putoval za saněmi, tiše, varovně zahvízdnu. Bili se obrátil, podíval a pak klidně zastavil psy. Vzadu, z posledního záhybu a přímo před oči, po téže cestě, kterou právě projeli, klusala huňatá, hubená postava. Nosem šla po stopě a klusala zvláštním, klouzavým, lehkým chodem. Když se zastavili, stanula také vztýčujíc hlavu a pozorujíc je upřeně s nozdrami poškubávajícími sebou, když zachycovala a zkoumala jejich zápach.

»To je vlčice,« odpověděl Bili.

Psi ulehli do sněhu, a Bili šel kolem nich, aby se připojil k svému společníku. Společně pozorovali záhadné zvíře, které je po celé dny pronásledovalo a docílilo již zničení poloviny jejich psiho spřežení.

Po bádavém ohledání zvíře klusalo několik kroků vpřed. To opětovalo několikrát, až bylo sotva sto yardů vzdáleno. Stanulo s hlavou vzhůru u skupiny jedlí a zrakem i čichem zkoumalo výstroj pozorujících je mužů. Pohlíželo na ně podivně žádostivým pohledem, na způsob psa; ale v jeho žádostivosti nebylo ani trochu psí přítulnosti. Byla to žádostivost vzniklá z hladu, krutá jako jeho vlastní tesáky, neúprosná jako mráz sám.

Bylo na vlka veliké; jeho hubená postava jevila obrysy zvířete, jež patřilo k největším svého druhu.

»Má výšku v ramenech bezmála dvě a půl stopy,« poznamenal Henry. »A vsadím se, že jí nechybí mnoho do pěti stop délky.«

»Zvláštní barva pro vlka,« byl posudek Billův. »Neviděl jsem ještě nikdy rudého vlka. Připadá mi skoro jako skořice.«

Zvíře zajisté nebylo skořicově zbarveno. Jeho kožich byl pravý vlčí kožich. Převládající barva byla šedá, a přece byl v ní slabý červenavý nádech, nádech, který byl výsměšný, zjevoval se a mizel, který byl spíše jako illuse vidiny, nyní šedý, určitě šedý a zase vykazující záblesky matné rudosti, jež nedala se označiti výrazy všední zkušenosti.

»Vypadá pro každého jako veliký, huňatý pes do saní,« pravil Bili. »Nebyl bych překvapen, kdybych ho spatřil vrtěti ohonem.«

»Hej, ty huňáči!« zvolal. »Pojď sem, ať již se jmenuješ jakkoli.«

»Nebojí se vás ani za mák,« zasmál se Henry, Bili zamávl hrozivě rukou a vzkřikl hlasitě; ale zvíře nejevilo strachu. Jediná změna, kterou na něm mohli pozorovati, byla větší čilost. Stále pozorovalo je s nelítnou žádostivostí hladu. Byli potrava a ono bylo hladovo; a bylo by nejradyji šlo a sežralo je, kdyby bylo se odvážilo. »Hleďte, Henry,« pravil Bili, ztišuje nevědomky hlas v šepot za příčinou své úvahy. »Mám tři patrony. Ale to je jistá rána. Nemohu chybiti. Utekla se třemi našimi psy a musíme to zarazit. Co tomu říkáte?«

Henry přikývl souhlasně. Bili opatrně vytáhl ručnici z pod popruhu saní. Ručnice byla právě na cestě k jeho ramení, ale nedostala se tam, neboť v témž okamžiku vlčice skočila stranou od stezky do skupiny jedlí a zmizela. Oba muži podívali se na sebe. Henry zahvízdl dlouze a s porozuměním.

»To jsem mohl vědět,« káral Bili sebe sama, když ukládal pušku na její místo. »Ovšem, že vlk, který zná tolik, že přijde se psy ke krmení, bude znáti všecko o střílejících železech. Povídám vám nyní zcela určitě, Henry, to zvíře je příčinou všech našich nehod. Měli bychom nyní šest psů místo tří, kdyby jí nebylo. A povídám vám, Henry, také, že ji musím dostat. Je příliš prohnaná, než aby se dala střeliti na volné prostoře. Ale já si na ni počítám. A dostanu ji tak jistě, jako že se jmenuji Bili.«

»Nepotřebujete se za tím účelem příliš vzdalovati,« napomínal ho společník. »Jakmile jednou se ta smečka na vás vrhne, ty tři patrony vám

nebudou nic platné. Ta zvířata jsou proklatě hladová, a jakmile se do toho dají, dostanou vás určitě, Bille.«

Položili se toho večera táborem časně. Tři psi nemohli táhnouti saně ani tak rychle, ani tak dlouhé hodiny jako šest psův a jevíli již neklamné známky vysílení. A muži šli záhy na lože; Bili dříve dohlédl, aby psi byli uvázáni tak, aby druh na druhu nedosáhl.

Ale vlci stávali se smělejšími, a muži byli nejednou vyburcováni ze spánku. Tak blízko vlci přicházeli, že psi stávali se zuřivými hrůzou a bylo potřebí oheň časem posilovati, aby bvli dobrodružní marodeuři udržováni v bezpečnější vzdálenosti.

»Slyšel jsem námořníky vypravovati o žralocích, jak sledují loď,« poznamenal Bili, když zalézal zpět do příkrývek po takovém doplnění ohně. »Nuže, ti vlci jsou žraloci na suchu. Znají své řemeslo lépe než my, a nestopují nás takto ze zdravotních důvodů. Dostanou nás. Jistě nás dostanou, Henry.«

»Již vás napolo mají, když takto mluvíte,« odvětil Henry ostře. »Člověk je napolo bit, když připustí možnost. A vy jste napolo sežrán podle toho, jak o tom mluvíte.«

»Ulovili už lepšího muže, než jste vy a já,« odpověděl Bili.

»Oh, nekvákejte. Již toho mám dost.«

Henry obrátil se hněvivě na druhou stranu, ale byl překvapen, že Bili nedal na jevo podobného nakvašení. To nebyl Billův způsob, neboť býval snadno pohněván ostrými slovy. Henry přemýšlel o tom dlouho, než usnul, a když mu víčka zapadala a on usínal, tanula mu v hlavě myšlenka: »Není o tom žádné pochybnosti; Bili má strach. Musím ho zítra povzbudit!«

KAPITOLA TŘETÍ

VÝKŘIK HLADU

Den začal příznivě. Neztratili té noci žádného psa a vyrazili na cestu do ticha, tmy a zimy se srdcem dosti lehkým. Zdálo se, že Bili zapomněl na své předtuchy minulého večera a stával se i žertovným vůči psům, když o polednách převrhli sáně na špatné cestě.

Byl to nepříjemný zmatek. Sáně byly vzhůru nohama a zaklíněny mezi kmen stromu a ohromnou skálu, a bylo nutno psy odpřáhnouti, by se motanice rozpletla. Oba muži byli skloněni nad saněmi, snažíce se je narovnat, když Henry zpozoroval, že Jedno Ucho prchá stranou. »Sem, Jedno Ucho!« zvolal, vztyčuje se a otáčeje se za psem.

Ale Jedno Ucho dal se do běhu přes sních, zanechávaje stopy za sebou. A v sněhu, odkud přijeli, čekala naň vlčice. Když se jí blížil, stal se náhle opatrným. Jeho běh se uvolnil v čilý, půvabný krok a pak stanul. Pozoroval ji pečlivě a s pochybnostmi, a přece toužebně. Zdálo se, že ona se naň usmívá, ukazujíc zuby spíše lichotným než hrozivým způsobem. Udělala mu vstříc několik kroků jakoby žertovně a pak se zastavila. Jedno Ucho blížil se jí, stále čilý a opatrný, ohon a uši vzpřímené, s hlavou vzhůru. Snažil se očenichati se s ní, ale ona žertovně a upejpavě couvala. Každý jeho postup byl provázen ústupem s její strany. Krok za krokem lákala ho od bezpečí jeho lidské společnosti. Pouze jednou, jako jakási výstraha matně se mu kmitla vědomím, ohlédl se zpět na převrhnuté sáně, své druhy ve spřežení a na oba muže, kteří ho volali.

Ale ať jakákoli myšlenka se rodila v jeho mysli, byla rozptýlena vlčicí, která mu šla v ústřety, očenichala se s ním v letném okamžiku, a zase počala upejpavě couvati před jeho obnoveným postupem.

Zatím Bili si vzpomněl na ručnici. Byla však skřípnuta pod převrženými saněmi, a než mu Henry pomohl narovnat náklad, Jedno Ucho a vlčice byli příliš těsně u sebe a vzdálenost příliš veliká, než aby bylo možno odhodlati se k výstřelu.

Příliš pozdě poznal Jedno Ucho svůj omyl. Než ještě viděli příčinu, viděli ho oba muži obrátiti se a dáti se do běhu směrem k nim, A pojednou spatřili tucet vlků, šedých a hubených, jak vyrazili přes sněh a blížili se v pravém úhlu k stezce, zamezující mu ústup. V témž okamžiku upejpavost a hravost vlčice zmizela. Se zavrčením vrhla se na Jedno Ucho. Odrazil ji svým ramenem a jsa odříznut, ač stále snažil se dostat k saním, změnil běh, pokoušeje se okruhem k nim proniknouti. Každou chvílí objevovalo se více vlkův a připojovalo se k honbě. Vlčice byla na skok za Jedním Uchem, a držela se mu v patách.

»Kam jdete?« ptal se náhle Henry, klada ruku na ramě svého společníka.

Bili ji setřásl. »Nevydržím toho,« pravil. »Nesměji dostat už ani jednoho z našich psů, mohu-li tomu zabrániti.«

Pušku v ruce, vnořil se do podrostu lemuujícího stezku s této strany. Jeho záměr byl dostatečně zřejmý, Byly-li saně středem kruhu, ve kterém Jedno Ucho obíhal, Bili hodlal přerušiti tento kruh v jednom bodě, nadbíhaje pronásledovníkům, S puškou, za bílého dne mohlo mu snad býti možno zastrašiti vlky a zachrániti psa. »Járku, Bille!« volal za ním Henry, »Budte opatrní! Nevydávejte se v nebezpečí!« Henry usedl na saně a pozoroval. Nemohl nic jiného dělati. Bili již zmizel z dohledu; ale sem a tam bylo viděti Jedno Ucho zjeviti se a zase zmizeti mezi podrostem a roztroušenými skupinami jedlí. Henry soudil, že jeho osud je beznadějný. Pes byl si zcela vědom svého nebezpečí, ale obíhal ve vnějším kruhu, co smečka vlkův obíhala v kruhu užším a kratším. Bylo marno doufati, že by Jedno Ucho tak předběhl své pronásledovatele, aby mohl před nimi protnouti jejich kruh a dostat se zpět k saním.

Různé dráhy blížily se rychle jednomu bodu. Henry věděl, že tam někde ve sněhu, na místě zakrytém jeho očím stromy a houštinami, smečka vlků, Jedno Ucho a Bili se sejdou. Příliš rychle, daleko rychleji než očekával, se to odehrálo. Zaslechl výstřel, pak dva výstřely rychle za sebou a věděl, že Billovo střelivo je vyčerpáno. Pak slyšel veliký výbuch vrčení a vytí. Poznal bolestné a hrůzné zavytí Jednoho Ucha a slyšel vlčí skřek, který prozrazoval zasažení zvířete. A to bylo vše. Vrčení ustalo. Vytí zaniklo. Ticho rozložilo se opět nad osamělou zemí.

Seděl dlouho na saních. Nebylo naprosto potřebí, aby šel se podívat, co se sialo. Věděl to, jako by se to bylo odehrálo před jeho očima. Kterýs okamžik prudce vyskočil a spěšně vyňal sekeru zpod popruhův. Ale po

delší dobu seděl a dumal, s oběma zbývajícimi psy, choulícimi se a chvějícimi u jeho nohou.

Konečně povstal unaveně, jako by všechna pružnost zmizela z jeho těla, a šel uvázat psy k saním. Přehodil si provaz přes rameno a táhl se psy. Nešel daleko. Při první známce blížící se tmy pospíšil si udělati tábor a postaral se, aby měl hojnou zásobu paliva. Nakrmil psy, uvařil a snědl večeri a připravil si lůžko těsně u ohně.

Ale nebylo mu souzeno, aby se těšil z tohoto lůžka. Než zamhouřil oči, vlci stáhli se příliš blízko kolem, než bylo bezpečno. Nebylo již potřebí žádného napínání zraku, by je viděl. Byli kolem něho a ohně kol dokola, v úzkém kruhu, a mohl je viděti zřetelně ve světle ohně, lehající, sedající si, plazící se po břiše, plížící se zpět a ku předu. Dokonce spali. Sem a lam viděl některého schouleného ve sněhu po způsobu psím užívati spánku, který byl odepřen nyní jemu samému.

Udržoval jasně planoucí oheň, neboť věděl, že ten jedině chránil maso jeho těla proti jejich hladovým tesákům. Jeho dva psi tiskli se k němu, s každé strany jeden, opírajíce se o něho pro ochranu, sténajíce a kňučíce, a časem zoufale vrčíce, když některý vlk více se přiblížil než obyčejně. V takových okamžicích, když psi zavrčeli, celý kruh byl vzrušen, vlci vstávali, tlačili se pokusmo do předu a sbor vzteklého vrčení a dychtivého vytí zazněl kolem něho. Pak si kruh opět ulehl a sem a tam některý vlk navázal opět přerušenou dřímotu.

Ale tento kruh měl neustálou tendenci sevřít se kolem něho. Kus po kuse, o palec najednou, brzy ten, brzy onen vlk pošinul se ku předu, až kruh se zúžil, že bestie byly skoro na doskok. Pak popadl vždy hořící polena a metal je do smečky. Výsledek byl vždy spěšný ústup, provázený hněvivým vytím a zděšeným vrčením, když dobře mířené dřevo zasáhlo a spálilo příliš odvážné zvíře.

Ráno zastihlo muže uštvaného a zmalátnělého, s široce rozevřenýma očima po nevyspání. Uvařil snídani ve tmě a v devět hodin, když s příchodem denního světla smečka vlků se vzdálila, přikročil k provedení záměru, který si usmyslil za dlouhých hodin nočních. Nasekav mladých stromků, udělal z nich jakési lešení, přivázav je ve výši křížem přes sebe ke kmenům stromů. Užil pak saňových popruhů jako zdvihacího lana a s pomocí psů vytáhl rakev nahoru na lešení.

»Dostali Billa a možná, že dostanou mě, ale jistě nedostanou nikdy vás, mladý muži,« pravil oslovuje mrtvé tělo v jeho hrobce ze stromů. Pak se znova vydal na cestu a ulehčené sáně vyskakovaly za ochotnými

psy; neboť také věděli, že bezpečí záleží na dosažení Fortu M'Gurru. Vlci pronásledovali je nyní otevřeněji, klusající klidně vzadu a putující po obou stranách, rudé jazyky vyplazeny, s beky hubenými, ukazujícími při každém pohybu vlnění žeber. Byli velice hubení, pouhé měchy kůže přetažené přes kostry, šlachy na místo svalů — tak hubení, že Henry musil shledávati podivuhodným, že se ještě udrží na nohou a neshroutí se na místě do sněhu. Neodvážil se cestovati až do tmy. O polednách slunce nejenom ohřálo jižní obzor, ale vystrčilo dokonce svůj horní okraj, bledý a zlatý, nad kraj oblohy. Přijal to jako znamení. Dny se prodlužovaly. Slunce se vracelo. Ale sotva že zmizel pozdrav jeho světla, když zařídil si tábor. Bylo ještě několik hodin šedého denního světla a temného soumraku, a využil jich, aby si nasekal ohromnou zásobu paliva.

S nocí přišel děs. Nejen že hladovíci vlci stávali se smělejšími, ale nevspání jevílo účinky na Henryho. Zdříml proti své vůli schoulen u ohně, zahalen do přikrývek, sekeru mezi kolena, s každé strany s jedním psem tísničím se naň. Procítl jednou a spatřil před sebou ani ne dvanáct stop daleko velikého, šerého vlka, jednoho z největších z celé smečky. A když se naň díval, šelma protahovala se zvolna po způsobu líného psa, zívajíc přímo do jeho tváře a dívajíc se naň okem majitele, jako by opravdu byl jen poodloženou hostinou, na kterou brzy dojde.

Tuto jistotu jevíla celá smečka. Plných dvacet mohl jich napočítatí, zírajících na něho hladově nebo tiše spících ve sněhu. Připomínali mu děti shromážděné kolem prostřeného stolu a čekající na dovolení, že smějí začít jíst. A on byl potravou, kterou měli jíst! Byl zvědav, jak a kdy hody začnou.

Když hromadil dříví na oheň, objevil hodnotu svého vlastního těla, jak jí ještě nikdy nepocítil. Pozoroval své pohybující se svaly a zajímal ho důmyslný mechanism jeho prstů. Při světle ohně křivil prsty pomalu a opětovně, zprvu toliko jeden, pak všechny najednou, roztahuje je široce a pak děláje rychlé chňapavé pohyby. Studoval útvar nehtů a mačkal špičky prstů hned ostře a hned zas měkce, měře dobu, které nervové pocity potřebovaly. Okouzlovalo ho to, a pocítil náhle lásku k tomu svému jemnému masu, které pracovalo tak krásně, vláčně a delikátně. Pak vždy vrhl bázlivý pohled na kruh vlků nadějně sevřený kolem něho, a jako rána dopadlo naň vědomí, že toto jeho podivuhodné tělo, toto živoucí maso není nic více, než určité množství potravy, touha dravých zvířat, určené k tomu, aby bylo rváno a drásáno jejich hladovými tesáky, aby jim bylo potravou, jako jim často byl potravou los nebo králík.

Probudil se z dřímoty, která byla polo děsivý sen a spatřil vlčici s rudým nádechem před sebou, Nebyla od něho dále než půl tuctu stop a pozorovala ho žádostivě. Oba psi klůučeli a vrčeli u jeho nohou, ale ona si jich nevšímalá. Nebylo v ní ničeho hrozivého. Dívala se naň prostě s velikou žádostivostí, ale věděl, že to je žádostivost ze stejně velikého hladu. Byl potrava, a pohled naň probouzel v ní chuťové pocity. Její tlama se otevřela, sliny kanuly dolů a oblizovala se s rozkoší předtuchy.

Křečovitý strach jím zalomcoval. Rychle sahl po hořícím dřevu, aby je po ní hodil. Ale když sahal, a dříve než jeho prsty sevřely tuto zbraň, skočila vlčice v bezpečí; a poznal, že byla zvyklá, že se po ní házelo. Ve skoku zavrčela obnažujíc bílé tesáky až ke kořenům, všechna její žádostivost zmizela a byla nahrazena zlobou šelmy, která jím zachvěla. Podíval se na ruku, ve které držel dřevo, všímaje si důmyslné delikátnosti prstů je svírajících, jak se přizpůsobovaly všem nerovnostem povrchu, ovíjejíce se kolem drsného dřeva, a jak malík, příliš blízký k hořící části dřeva, citlivě a automaticky se odtáhl od horka způsobujícího bolest na chladnější místo; a v témž okamžiku zdálo se mu, že má vidinu týchž citlivých a delikátních prstů, drcených a rvaných bílými zuby vlčice. Nikdy nemiloval svého těla tak, jako nyní, kdy jeho majetkové právo k němu bylo tak nejisté.

Po celou noc bojoval hořícími dřevy proti hladové smečce. Když proti své vůli zdříml, klůučení a vrčení psů ho vzbudilo. Jitro přišlo, ale poprvé denní světlo nestačilo zaplašit vlky. Muž marně čekal, že odejdou. Zůstali v kruhu kolem něho u ohně, dávající na jevo nadutost majitelů, která otřásla jeho odvahou, již přineslo mu ranní světlo.

Udělal zoufalý pokus vydati se na cestu. Ale v okamžiku, kdy se vzdal ochrany ohrě, nej smělejší vlk skočil po něm, ale skočil vedle. Zachránil se skokem zpět, a čelisti šelmy sklaply sotva šest palců od jeho stehna. Ostatní smečka byla vzhůru a hnala se po něm a bylo potřebí házet hořící dřeva na pravo i na levo, aby byli zahnáni do uctivé vzdálenosti.

Ani za světla denního neodvážil se opustiti oheň, by nasekal čerstvého dříví. Ve vzdálenosti dvaceti stop vypínala se ohromná, uschlá jedle. Půl dne strávil, prodlužuje svůj táborový oheň směrem k tomu stromu, neustále maje po ruce půl tuctu hořících klacků, by je házel po svých nepřátelích. Když se dostal ke stromu, studoval okolní les, by porazil strom směrem, kde bylo nejvíce paliva.

Noc byla opakováním předešlé noci, leda že potřeba spánku začínala ho přemáhati. Vrčení jeho psů ztrácelo svou účinnost. Kromě toho vrčeli neustále, a jeho otupělé, ospalé smysly již neuvědomovaly si změnu v

prudkosti a intenzitě. Probudil se vyděšeným trhnutím. Vlčice byla od něho méně než yard. Mechanicky na krátkou vzdálenost, než mohla se uhnouti, vrazil jí hořící dřevo přímo do otevřené a vrčící tlamy. Uskočila, vyjíc bolestí, a co se těšil ze zápachu spáleného masa a srsti, pozoroval ji, jak potřásá hlavou a zuřivě mručí ve vzdálenosti dvaceti stop.

Ale tentokráte, než opětně usnul, uvázal si hořící smrkovou větev k pravé ruce. Oči jeho byly zavřeny jen několik minut, když oheň pálicí jeho maso, probudil ho. Několik hodin zůstal věren tomuto programu. Kdykoli byl takto probuzen, zahnal vlky hořícími klacky, přiložil na oheň a znova přidělal větev k ruce. Všechno se dařilo dobře, až po chvíli, kdy nepřivázal větev dosti dobře. Když se mu oči sklízily, odpadla od jeho ruky.

Sníl, Zdálo se mu, že je ve Fort M'Gurry. Bylo teplo a útulno, a hrál cribbage s faktorem. Také se mu zdálo, že pevnůstka byla obléhána vlky. Vyli u všech bran a časem on i faktor ustali ve hře, by naslouchali a zasmáli se marnému úsilí vlků dostat se dovnitř, A tu, tak divný byl sen, pojednou ozvala se rána. Dvěře byly vyraženy. Viděl, jak vlci zaplavují velikou světnici pevnůstky. Skákali přímo na něho a faktora, S vyražením dveří hluk jejich vytí vzrostl strašlivě. To vytí ho nyní sužovalo. Jeho sen přecházel v cosi jiného — več, nevěděl; ale v tom všem pronásledovalo ho neustálé vytí.

A tu se probudil a shledal vytí skutečným. Bylo tu veliké vrčení a vytí. Vlci naň hnali útokem. Byli kolem něho a na něm. Zuby jednoho sevřely se na jeho rameni. Instinktivně skočil do ohně, a když skákal, cítil ostré seknutí zubem, který rozdrásal maso jeho nohy. Pak začal zápas ohněm. Tlusté rukavice chránily dočasně jeho ruce, i metal žhavé uhly na všechny strany, až táborový oheň podobal se sopce.

Ale nemohlo to dlouho trvati. Jeho tvář dostávala puchýře v horku; obočí a řasy byly spáleny, a horko stávalo se nesnesitelným jeho nohám. S plápolajícím dřevem v každé ruce skočil na okraj ohně. Vlci byli zahnáni. Na všech stranách, kam žhavé uhly dopadly, syčel sníh a každou chvíli ustupující vlk divokým skokem a zavrčením ohlásil, že šlápl na takový žhavý uhel.

Mrštiv hořící klacky na nejbližší nepřátele, strčil muž doutnajícím rukavice do sněhu a dupal, by ochladil nohy. Jeho oba psi zmizeli, a věděl dobře, že posloužili jako jeden chod z protahující se hostiny, jež začala se před několika dny s Fattym, a jejímž posledním chodem bude pravděpodobně on sám v nej bližších dnech. »Ještě jste mne nedostali!«

vzkřikl divoce hroze hladovým bestiím; a při zvuku jeho hlasu celý kruh by vzrušen, všeobecné zavrčení se ozvalo a vlčice připlížila se těsně k němu přes sníh a pozorovala ho s hladovou žádostivostí.

Přikročil k provádění nové myšlenky, jež ho na padla. Rozšiřoval oheň ve veliký kruh. Uvnitř toho kruhu se schoulil, máje pod sebou své ložní zařízení, by ho chránilo před tajícím sněhem. Když takto zmizel ve svém plamenném úkrytu, celá smečka přišla zvědavě k okraji ohně, by viděla, co se s ním stalo. Až dosud se jim zabraňovalo přiblížit se ohni; nyní usadili se v těsném kruhu, jako tak mnozí psi, blýskající očima, zívající a protahující hubená těla v nezvyklém teple. Pak si vlčice usedla a s nosem, obráceným k jedné hvězdě, počala výti. Vlci postupně se k ní přidali, až celá smečka, sedíc na zadcích, s nosy obrácenými k obloze, vyla svým skřekem hladu.

Svítání přišlo, a světlo denní. Oheň dohořival. Palivo došlo a bylo potřebí opatření nové. Muž učinil pokus vykročit z ohnivého kruhu, ale vlci vstali, by se naň vrhli. Hořící dřeva přinutila je uskočit stranou, ale nezahnala jich již. Marně snažil se je zapuditi. Když se vzdal a vrávoral zpět do kruhu, jeden z vlků skočil po něm, ale chybil se a dopadl všemi čtyřmi nohama do žhavého uhlí. Zavyl hrůzou, a vrče, hned se odplazil, aby si ochladil tlapy ve sněhu.

Muž usedl si na příkrývky ve schoulené posici. Jeho tělo klonilo se vpřed. Jeho ramena ochabla a klesající, hlava o kolena opřená dosvědčovala, že se vzdal zápasu. Sem a tam zvedl hlavu, by pozoroval hasnutí ohně. Kruh ohně a žhavých uhlu trhal se v ohniska s mezerami mezi nimi. Tyto mezery rostly, ohniska se zmenšovala. »Myslím, že můžete přijít a vzít si mě, kdy chcete,« zamumlal. »Ať to dopadne jakkoli, budu spátí.«

Náhle se probudil, a v otvoru kruhu, přímo před sebou, spatřil vlčici, dívající se naň.

Opět se probudil, o chvíli později, ač se mu to zdálo o hodiny později. Tajemná změna se stala — tak tajemná, že byl vyburcován k větší bdělosti. Něco se stalo. Nemohl nejdříve pochopiti. Pak to objevil. Vlci zmizeli. Zbýval jen udupaný sníh, by dosvědčoval, jak těsně naň doléhali. Spánek přemáhal jej opět; hlava klesala mu na kolena, když se vztýčil prudkým trhnutím.

Bylo slyšeti výkřiky mužů, nárazy saní, vrzání postrojů a dychtivé kňučení namahajících se psů. Čtvery sáně jely od řeky k táboru mezi stromy. Půl tuctu lidí bylo kolem muže, choulícího se uprostřed

hasnoucího ohně. Třáslí jím, až přišel k sobě. Díval se na ně jako opilý a mumlal podivnou, ospalou řečí:

»Rudá vlčice ... Přišla se psy ke krmení..., Nejdříve žrala psí krmivo... Pak sežrala psy ... A potom sežrala Billa ...«

»Kde je lord Alfred?« zařval mu jeden z mužů do ucha, třesa jím drsně.

Zavrtěl pomalu hlavou. »Ne, nesežrala ho . .. Vězí na stromě u posledního tábora.«

»Mrtev?« vzkřikl muž.

»A v truhle,« odpověděl Henry. Vytrhl mrzutě rameno ze sevření tazatelova.

»Jářku, dejte mi pokoj ... Mám všeho zrovna dost... Dobrou noc, všem.«

Oči mu zamžikaly a zavřely se. Brada klesla mu na prsa. A jakmile ho uložili na přikrývky, jeho chrápání ozývalo se mrazivým vzduchem.

Ale bylo slyšeti ještě jiný zvuk. Byl daleký a slabý, v nesmírné vzdálenosti, výkřik hladové smečky vlků, vydávající se na pout za jinou potravou, než byl člověk, který jím právě unikl.

DÍL DRUHÝ

KAPITOLA PRVNÍ

BITVA TESÁKŮ

Vlčice první zaslechla zvuk lidských hlasův a kňučení saňových psů, a vlčice první odskočila od schouleného muže v kruhu zmírajícího ohně. Smečka nebyla ochotna zanechatí kořisti, již uštvala, váhala několik minut, zjišťujíc zvuky a pak také vskočila na stopu, zanechávanou vlčicí. V čele smečky běžel veliký, šedý vlk — jeden z několika vůdcův. On vedl smečku v patách za vlčicí. On varovně vrčel na mladší členy smečky anebo ťal po nich svými tesáky, když se ctižádostivě snažili předběhnouti ho. A on zrychloval krok, když zahlédl vlčici, nyní volně klusající sněhem.

Připojila se k jeho boku, jako by tam bylo její stanovené místo, a přizpůsobila se kroku smečky. Nevrčel na ni, ani jí neukazoval zubů, když mu náhodou skočila do cesty. Naopak, zdálo se, že jest jí přátelsky nakloněn — až příliš přátelsky, než jí bylo vhod, neboť rád běžel blízko ní a když běžel příliš blízko, ona vrčela a cenila zuby. Nebyla též neschopna příležitostně ostře ho chňapnouti do ramene. V takových případech nejevil žádného hněvu. Uskočil prostě stranou a udělal strnule několik rozpačitých skoků, připomínaje držení těla a chováním zahanbeného venkovského mladíka.

To byla jeho jediná nesnáz v běhu smečky, ona však měla jiné nesnáze. Po její druhé straně běžel hubený, starý vlk, prošeďivělý a poznamenaný jizvami mnohých bitev. Běžel vždy po její pravé straně. Okolnost, že měl jen jedno oko, a to levé, mohla to vysvětlovati. Také on měl náklonnost tlačiti se na ni, stáčet se k ní, až jeho zjizvený čenich se dotýkal jejího těla, ramene nebo šíje. Jako u soudruha po levici zapudila tyto pozornosti svými zuby; ale když jí oba prokazovali tyto pozornosti současně, byla v značné tísní, jsouc nucena rychlým chňapáním na obě strany zahnati milovníky, současně udržeti si svůj náskok před smečkou a dívati se na cestu před sebou. Tehdy její druzí cenívali zuby a mručeli hrozivě na sebe přes ni. Byli by se dali do boje, ale i námluvy a jejich

soupeřství ustupovaly před tísnivější nouzí hladu smečky. Po každém odmítnutí, když starý vlk náhle odskočil od ostrozubého předmětu své touhy, srazil se s mladým tříletým vlkem, který běžel po jeho slepé pravé straně. Tento mladý vlk dosáhl již svého plného vzrůstu; a uváží-li se vysílený a vyhladovělý stav smečky, měl nadprůměrnou zdatnost a zmužilost. Nicméně běžel o hlavu za jednookým starším vlkem. Když se odvážil ho předběhnouti (což se stávalo zřídka), zuřivé zavrčení a chňapnutí zahnal ho opět na jeho místo. Někdy však zůstal opatrně zpět a vtlačil se mezi starého náčelníka a vlčici. Proti tomu bylo protestováno se dvou stran, ba se tří stran. Když vlčice rozhořčeně zavrčela, starý vůdce pokaždé se vrhl na tříletého. Někdy i vlčice naň se vrhla. A někdy také mladý vůdce po levé straně naň se vrhl.

V takových případech, maje proti sobě trojí chrup divokých zubů, mladý vlk se náhle zastavil a vrhl se na zadek s napiatými předními nohama, hrozivou tlamou, zježenou hřívou. Tento zmatek v předu běžící smečky způsobil vždy zmatek v zadním šiku. Zadní vlci srazili se s mladým vlkem a vyjadřovali nelibost uštědřující mu kousnutí do zadních nohou a boků. Způsobil si tím sám nepříjemnosti, neboť nedostatek potravy byl spojen s dráždivostí; ale s neomezenou důvěrou mládí opakoval vždy znova tento manévř po malých přestávkách, ač nedosáhl nikdy ničeho, leda porážky.

Kdyby bylo s dostatek potravy, milkování a zápasy byly by bývaly v proudu, a smečka byla by se rozptýlila. Ale situace smečky byla zoufalá. Byla vyhublá dlouho trvajícím hladem. Běžela pomaleji, než bývalo zvykem. Vzadu pokulhávali slabí členové — velmi mladí a velmi staří. V čele byli nej silnější. Ale všichni podobali se spíše kostrám než statným vlkům. Nicméně mimo ty, kteří kulhali, pohyby zvířat byly bez námahy a bez únavy. Jejich šlachovité svaly zdály se zdroji nevyčerpatelné energie. Za každým ocelovým stažením se svalu následovalo jiné ocelové stažení a jiné a jiné, patrně bez konce.

Toho dne běželi mnoho mih. Běželi celou noc. Příští den zastihl je stále běžící. Běželi po tváři světa zmrzlého a mrtvého. Žádný život se nejevil. Jen oni sami se pohybovali uprostřed nezměrné strnulosti. Jen oni sami byli živí a hledali jiné věci živé, by je pohltili a mohli žiti dále.

Překročili nízká rozvodí a přešli tucet malých říček v nížině, než jejich touha byla ukojena. Tu přišli na losy. První, kterého dopadli, byl veliký samec. Zde byla potrava a život a nebyla chráněna žádnými tajemnými

ohni ani létacími střelami ohnivými. Zahnuté paznehty a lopatovité parohy znali, a odhodili svoji obvyklou trpělivost a opatrnost. Boj byl krátký a zuřivý. Veliký býk byl obklíčen se všech stran. Páral jim břicha a drtil lebky obratně zasazovanými ranami velikých kopyt. Drtil je a lámal na velikých parozích. Zadupával je do sněhu pod sebe v zápase, valícím se s místa na místo. Ale byl ztracen, a klesl s vlčicí zakousnutou divoце do jeho hrdla, s jinými zuby zaťatými do něho po celém těle, požírajícími ho za živa, než ještě jeho poslední zápasy byly u konce, než ještě jeho poslední pomsta byla vykonána.

Nyní bylo potravy hojnost. Los vážil přes osm set liber — plných dvacet liber masa pro jednotlivou tlamu asi čtyřiceti vlků smečky. Ale jestliže dovedli se úžasně postiti, dovedli se také úžasně krmiti, a v brzku trochu rozházených kostí bylo vše, co zbývalo z nádherného zvířete plného života, jež se střetlo se smečkou před několika málo hodinami.

Nyní také hojně odpočívali a spali. S plnými žaludky dostavilo se sváření se a neshody mezi mladšími samci, a to trvalo po několik dní, dokud smečka se nerozbehlá. Bylo po hladu. Vlci byli nyní v zvěnatém kraji, a ačkoli dosud honili ve smečce, honili opatrněji, zaskakující těžkopádné samice nebo zmrzačené staré samce, jež odřízli od menších stád losů, s nimiž se setkali.

Přišel den v této zemi hojnosti, kdy tato smečka se rozdělila ve dvě a rozešla se různými směry. Vlčice, mladý vůdce po její levici a starý jednooký po pravici vedli svou polovinu smečky dolů k řece Mackenzie a přes ni do jezerního kraje na východě. Každodenně tento zbytek smečky se zmenšoval. Vždy po dvou, samec a samice, opouštěli ostatní vlky. Někdy ojedinělý samec byl vypuzen ostrými zuby svých soupeřů. Konečně zbývali jen čtyři — vlčice, mladý vůdce, jednooký a ctižádostivý tříletý.

Vlčice dávala nyní na jevo divoце podrážděnou náladu. Její tři nápadníci všichni nesli známky jejích zubův. Ale nikdy neopláceli jí stejným způsobem, nikdy se proti ní nebránili. Obraceli ramena proti jejím nej divějším kousnutím, a vrtíce ohony, tanečnickými kroky snažili se utišiti její hněv. Ale byli-li proti ní vtělená mírnost, byli proti sobě vtělená zuřivost. Tříletý stal se příliš ctižádostivým ve své zuřivosti. Napadl jednookého s jeho slepé strany a roztrhl mu ucho v cáry. Ačkoli starý chlap mohl viděti jenom s jedné strany, měl k dobrou moudrost dlouhých let zkušenosti proti mládí a síle druhého. Ztracené oko a zjizvený čenich svědčily

o způsobu jeho zkušenosti. Prožil příliš mnoho bitev, než aby byl okamžik na rozpacích, co pocítí.

Bitva začala poctivě, ale neskončila poctivě. Nedá se říci, jak by to bylo dopadlo, neboť třetí vlk přidal se k staršímu a dohromady, starý náčelník a mladý náčelník, napadli ctižádostivého tříletého a chystali se ho zničit. S každé strany naň dotíraly nelítostné tesáky jeho bývalých soudruhů. Zapomenuty byly dny, kdy honívali pospolu zvěř, kterou rvali k zemi, hlad, který snášeli. Ty záležitosti patřily minulosti. Nyní byla na řadě záležitost lásky — ještě neúprosnější a krutější než záležitost potravy.

A mezi tím vlčice, příčina toho všeho, usedla spokojeně na zadek a dívala se. Byla dokonce potěšena. To byl její den — a nepřicházel často — kdy hřívy se ježily, tesáky narážely o sebe nebo drásaly povolující maso, a to vše, by se jí mohli zmocnit.

A v záležitostech lásky tříletý ve svém prvním dobrodružství toho druhu ztratil život. S každé strany jeho těla stáli jeho soupeři. Dívali se na vlčici, jež usmívajíc se, seděla ve sněhu. Ale starší vůdce byl chytrý, velmi chytrý, v lásce jako v boji. Mladý vůdce otočil hlavu, aby si lízal ránu na rameni. Oblouk jeho šíje byl obrácen k jeho soku. Svým jedním okem starší spatřil příležitost. Vyrázil a zaťal tesáky. Bylo to dlouhé, drásavé kousnutí, dostatečně hluboké. Jeho zuby při tom prothly velikou tepnu krční. Pak uskočil.

Mladý vůdce zavrčel strašlivě, ale jeho zavrčení přešlo náhle v dráždivý kašel. Krváčeje a kašlaje, ochrnulý již vrhl se na staršího a bojoval, co život z něho ubíhal, nohy pod ním slábly, světlo denní šelo se v jeho očích, jeho útoky a skoky stávaly se stále bezmocnějšími a bezmocnějšími.

A mezi tím vlčice seděla neustále na zadku a usmívala se. Byla rozradostněna neurčitým způsobem touto bitvou, neboť to bylo vyznání lásky Divočiny, a tragoedie pohlaví světa přírody, která byla tragoedií jenom těm, kteří zemřeli. Těm, kteří to přežili, nebyla tragoedií, ale usku-tečněním a dosažením.

Když mladý vůdce ležel ve sněhu a již se nehýbal, Jedno Oko ubíral se k vlčici. Jeho chování se byla směsice vítězoslávy a opatrnosti. Očekával prostě odmítnutí, a byl právě tak prostě překvapen, když její zuby nevycenily se naň v hněvu. Poprvé vyšla mu vstříc vlídným způsobem. Očenichala se s ním vzájemně, a dokonce snížila se tak dalece, že poskakovala a pohrávala si s ním zcela po způsobu štěněte. A on přes svá

šedivá leta a moudrou zkušenost choval se právě tak dětinsky a ještě o trochu pošetileji.

Zapomenuti byli již přemožení sokové a milostná historie, rudě napsaná ve sněhu. Zapomenuti, až na jediný okamžik, kdy Jedno Oko učinil přestávku, by olízal své trnouce rány. Tu se mu pysky napolo zkroutily v zavrčení, srst jeho hřbetu a šíje mimovolně se zježila, a vlk napolo schoulil se k skoku, s tlapami křečovitě vraženými do sněhu, aby měl pevnou posici. Ale vše bylo zapomenuto v nejbližším okamžiku, kdy skočil za vlčicí, která hravě dala se před ním v běh skrze lesy.

Potom běželi bok po boku, jako dobří přátelé, kteří se dorozuměli. Dny ubíhaly, a oni drželi pohromadě, honíce potravu a zabíjejíce a požírajíce ji společně. Po nějaké době vlčice začala se stávat neklidnou. Zdálo se, že hledá cosi, čeho nemůže nalézt. Zdálo se, že dutiny pod padlými stromy ji poutají, a strávila mnoho času prohledáváním větších, zasněžených roklin ve skalách a jeskyň pod převislými břehy. Jedno Oko se o to vůbec nezajímal, ale následoval ji dobrácky při jejím pátrání, a když její výzkumy některých míst neobyčejně se protahovaly, ulehl si a čekal, až bude zase hotova jíti dále. Nezdrželi se na jednom místě, ale putovali krajem, až se dostali opět k řece Mackenzie, podle níž pomalu postupovali dolů, opouštějíce jí často, by honili zvěř podle malých říček, jež se do ní vlévaly, ale vždy se k ní opět vracejíce. Někdy sešli se s jinými vlky, obyčejně v páрку, ale žádná strana nedávala na jevo přátelské smýšlení, ani radost ze setkání, ani touhu spojit se opět ve smečku. Někdy sešli se s osamělými vlky. Ti byli vždy samci, a vtíravě naléhali připojit se k Jednomu Oku a jeho družce, S tím však on nesouhlasil, a když mu stála po boku ježíc se a ceníc zuby, snaživí samotáři vzali nohy na ramena, schlípli chvost a pokračovali ve své osamělé cestě,

Kterési měsíční noci Jedno Oko běže tichým hvozdem náhle se zastavil. Vztýčil čenich vzhůru; ohon jeho ztuhnul a nozdry se šířily, když číchal vzduch. Jednu nohu držel vzhůru, po způsobu psa. Nebyl uspokojen a číchal vzduch dále, snaže se porozuměti poselství, které mu přinášel. Jedno bezstarostné čichnutí uspokojilo jeho družku, a klusala dále, by ho upokojila. Ačkoli ji následoval, byl ještě v pochybnostech a nemohl se zřící chvilkami zastávky, aby opatrněji prostudoval výstrahu.

Vyplížila se opatrně na okraj veliké, volné prostory, obklopené stromy. Po nějaký čas stála tam sama. Pak Jedno Oko plíže se a choule se, se všemi smysly na cíhané, s neurčitým podezřením vyzařujícím z každého

chlupu, připojil se k ní. Stáli bok po boku pozorující, naslouchající, čenichající,

K jejich uším doléhaly zvuky zápolících a peroucích se psů, hrdelní výkřiky mužů, ostřejší hlasy spila jících žen a jednou i pronikavý a naříkavý výkřik dítěte. Mimo ohromná tělesa kožených stanů bylo málo co viděti, až na plameny ohně, přerušované časem pohyby zakrývajících je těl, a kouř, stoupající zvolna v tichém vzduchu. Ale k jejich nozdram zaléhala myriada zápachův indiánského tábora, vypravující historii Jednomu Oku většinou nepochopitelnou, ale z níž vlčice znala každou podrobnost.

Byla podivně vzrušena, čenichala a čenichala se vzrůstajícím potěšením. Ale starý Jedno Oko byl v pochybnostech. Prozrazoval starost a vyrazil pokusmo vpřed. Obrátila se a dotkla se čenichem jeho šije upokojujícím způsobem, a pozorovala znova tábor. Nová žádostivost byla v její tváři, ale nebyla to žádostivost hladu. Byla rozechvívána touhou, která ji pudila jiti vpřed, býti blíže u ohně, svářiti se se psy, vyhýbati se a uhýbati zakopávajícím nohám lidí. Jedno Oko pohyboval se netrpělivě po jejím boku; jeho nepokoj přešel na ni, a uvědomila si opět naléhavou potřebu naléztí věc, po níž pátrala. Obrátila se a klusala zpět do lesa, k veliké úlevě Jednoho Oka, který klusal trochu napřed, dokud nebyli docela v úkrytu stromů.

Když se ploužili dále, bez hluku jako stíny v měsíčním světle, přišli na stopu. Oba nosy schýlily se k otiskům nohou ve sněhu. Tyto otisky byly velmi čerstvé. Jedno Oko běžel opatrně vpřed, jeho družka mu v patách. Široké tlapky jejich nohou byly široce roztaženy a v doteku se sněhem jako samet. Jedno Oko zahlédl matný pohyb čehosi bílého uprostřed běli. Jeho klouzavý klus byl klamavě rychlý, ale nebyl ničím proti rychlosti, s jakou nyní běžel. Před ním vyskakovala slabá, bílá skvrna, kterou objevil.

Běželi úzkým stromořadím, lemovaným s obou stran mladými jedlemi. Skrze stromy bylo viděti ústí stromořadí, otvírající se do mýtiny měsícem ozářené. Starý Jedno Oko válem doháněl prchající bělavý tvar. Skok za skokem ho dostihoval. Nyní byl u něho. Ještě skok a jeho zuby zaryjí se do něho. Ale k tomuto skoku nedošlo. Vysoko do vzduchu, přímo vzhůru vyšvihla se bílá skvrna, nyní zápasící polární králík, který vyskakoval a zmítal sebou, provozuje jakýsi fantastický tanec ve vzduchu a nikdy se nedotýkáje země. Jedno Oko uskočil zpět zafrknuv náhlým poděšením, pak se schoulil do sněhu a vrčel hrozivě na děsivou věc, jíž nechápal. Ale vlčice chladně ho přeběhla. Zastavila se na okamžik, a pak skočila

po tančícím králíku. Také ona vyšvihla se vysoko, ale ne tak vysoko jako vнадidlo, a její zuby sklaply na prázdno s kovovým třeskem. Skočila po druhé a po třetí.

Její druh pomalu opustil svou ztrnulou, schoulenou polohu a pozoroval ji. Dal nyní na jevo nelibost s jejím opětovaným nezdařem a provedl sám mohutný skok do výše. Sevřel králíka svými zuby a přitáhl ho k zemi. Ale současně ozval se podezřelý, praskavý pohyb vedle něho a jeho užaslé oko spatřilo, jak mladá jedle nad ním se sklání, by ho udeřila. Jeho čelisti pustily kořist, a uskočil zpět, aby utekl tomuto záhadnému nebezpečí, s pysky odhrnutými s tesáků, s vrčením v hrdle, každým chlupem ježícím se vztekem a strachem. A v téměř okamžiku stromek opět se vzpřímil, a králík tanče vyšvihl se opět do vzduchu.

Vlčice se zlobila. Zakousla se svými tesáky druhovi do ramene na znamení výčitky; on pak vyděšen, nechápaje příčiny tohoto nového útoku, oplatil jí to zuřivě, natrhnuv jí čenich po straně. Jeho nesouhlas s takovou výčitkou byl pro vlčici také neočekávaný, i vrhla se naň vrčíc nevolí. Tu pochopil svůj omyl a snažil se ji udobřit; ale ona přikročila k důkladnému potrestání jeho, až se vzdal všech pokusův udobřovacích a točil se rychle do kolečka s hlavou od ní odvrácenou, a jeho ramena přijímala trest od jejích zubů. Zatím králík tančil nad nimi ve vzduchu. Vlčice usedla ve sněhu a starý Jedno Oko, nyní boje se více své družky než tajemného stromku, skočil opět po králíku. Když dopadl zpět drže ho v zubech, upíral své oko na stromek. Jako předešle, následoval ho k zemi. Schoulil se před hrozící ranou, se srstí zježenou, ale drže neustále králíka pevně v zubech. Ale rána nedopadla. Stromek zůstával nad ním skloněn. Pohyboval se, když se vlk pohnul, a tento vrčel naň skrze zaťaté čelisti; když vlk se nehýbal, nehýbal se stromek, a vlk usoudil, že je lépe zůstat v klidu. Ale teplá krev králíkova dobře chutnala v jeho tlamě.

Jeho družka vysvobodila jej z jeho situace. Vzala od něho králíka, a co stromek hrozivě se nad ní klátil a tetelil, odkousala králíkovi klidně hlavu. Pojednou stromek se vymrštil do výše, a nezpůsoboval již žádných obtíží, zůstává v náležitě a kolmé posici, jak příroda mu určila, by rostl. Pak vlčice a Jedno Oko pozřeli svorně zvěř, kterou jim chytil tajemný stromek.

Byly tu ještě jiné stopy a stromořadí, kde králíci viseli ve vzduchu, a párek vlků ohledal je všechny, vlčice kráčející napřed, starý Jedno Oko vzadu, pozoruje, uče se methodě, jak oloupiti oka — vědomost, která mu měla býti na prospěch v budoucnosti.

KAPITOLA DRUHÁ

DOUPĚ

Po dva dny vlčice a Jedno Oko zdržovali se poblíže indiánského tábora. On byl utrápený a bázlivý, ale tábor lákal jeho družku a nebyla ochotna se vzdáliti. Když však kteréhosi rána vzduchem se rozlehl výstřel z pušky z bezprostřední blízkosti a kule uhodila do kmenu stromu několik palců od hlavy Jednoho Oka, neváhali již, a dali se na útěk, který je rychle oddaloval na míle daleko od nebezpečí.

Nešli daleko — cestu dvou dní. Potřeba vlčice naléztí věc, po níž pátrala, stala se naléhavou. Stávala se velmi těžkou a mohla běžeti jen pomalu. Kdysi, pronásledujíc králíka, kterého by obyčejně byla chytila snadno, vzdala se a ulehla k odpočinku. Jedno Oko přikročil k ní, když však se dotkl zlehka čenichem její šíje, tu chňapla po něm s takovou náhlou zuřivostí, že zavrával zpět a vypadal směšně ve své snaze vyhnouti se jejím zubům. Její povaha stala se zlobivější než kdy jindy, ale také on stal se trpělivějším a starostlivějším.

A pak nalezla věc, kterou hledala. Bylo to několik mil vzhůru proti malé říčce, jež letního času tekla do Mackenzie, která však nyní byla zamrzlá skrz na skrz až k skalnatému dnu — mrtvý proud pevné běli od pramene až k ústí. Vlčice klusala tudy unaveně, její druh hodně napřed, když přišla k převislému, vysokému hlinitému břehu. Podrývání a vymílání jarních proudův a tajících sněhů podemlelo břeh a na jednom místě udělalo z úzké štěrbiny malou jeskyni.

Zastavila se u otvoru jeskyně a prohlédla pozorně stěnu. Pak běžela na jednu i druhou stranu podle úpatí stěny až tam, kde její srázná massa se vztyčovala z krajiny měkkých linií. Vráťvši se zase k jeskyni, vkročila do jejího úzkého otvoru. Ani ne po tři stopy byla nucena se skrčiti, pak se však stěny rozšířily a zvýšily v malou, okrouhlou prostoru v průměru skoro šesti stop. Strop dotýkal se téměř její hlavy. Bylo tu sucho a útulno.

Prohlédla místo s velikou důkladností, co vrátivší se Jedno Oko stál ve vchodu a trpělivě ji pozoroval. Sklonila hlavu nosem až k zemi, namířeným k bodu blízko jejích dohromady stažených nohou, a kolem tohoto bodu otočila se několikrát; pak s unaveným vzdechem, který byl skoro zasténání, svinula tělo, uvolnila nohy a ulehla, s hlavou směrem k otvoru. Jedno Oko dává na jevo svůj zájem zahrocenými ušima, smál se na ni, a vzadu viděla odrážeti se proti bílému světlu jeho huňatý chvost, vrtící se dobrácky. Její vlastní uši složily se dozadu ostrými hroty a těsně k hlavě na okamžik, tlama její se otevřela a jazyk mírumilovně se vyplázl, a tím způsobem vyjadřovala, že se má dobře a je spokojena.

Jedno Oko byl hladov. Ačkoli si ulehл ve vchodu a spal, jeho spánek byl neklidný. Neustále se budil a stříhal ušima po jasném světě zvenčí, kde dubnové slunce zářilo po sněhu. Když zdříml, vkrádaly se mu do uší slabé šepoty skrytých pramének tekoucí vody, i vstával a naslouchal pozorně. Slunce se vrátilo, a všechen probouzející se svět Severu volal ho. Život se hýbal. Ve vzduchu bylo cítiti jaro, bylo cítiti rostoucí život pod sněhem, mízu stoupati ve stromech, pupeny lámající pouta mrazu.

Vrhal úzkostné pohledy na svou družku, ale ta nejevila touhy povstati. Pohlédl ven, a půl tuctu sněžných strnadů zamávalo křídly jeho zorným polem. Vzchopil se, ohlédl se znova na svou družku; i ulehл opět a zdříml. Pronikavý, tenounký nářev vkrádal se mu do sluchu. Jednou, a dvakráte přešel si ospale nos tlapou. Pak se probudil. Bzuče ve vzduchu na špici jeho nosu poletoval osamělý moskyt. Byl to úplně dorostlý moskyt, jeden z těch, kteří leželi zmrzlí v suchém kmenu po celou zimu a kteří byli nyní roztáli sluncem. Nemohl déle odolati volání světa. Kromě toho byl hladov.

Připlazil se k své družce a snažil se ji přemluvit, aby vstala. Ona však po něm jen chňapala; vyšel tedy ven sám do jasného slunečního svitu a shledal, že povrch sněhu je měkký a putování obtížné. Šel proti proudu po zamrzlé říčce, kde sníh ve stínu stromů byl ještě tvrdý a křišťálový. Byl vzdálen osm hodin, a přišel zpět za tmy hladovější, než odešel. Nalezl zvěř, ale neuložil jí. Probořil se tající korou sněhovou a svalil se, co králíci na povrchu pohybovali se lehce jako kdy jindy.

Stanul v otvoru jeskyně s náhlým návalem podezření. Slabé, podivné zvuky vycházely z vnitřku. Nebyly to zvuky, vydávané jeho družkou, a přece byly vzdáleně povědomé. Vplížil se opatrně dovnitř, ale byl uvítán varovným zavrčením vlčice. To ho nijak nepřekvapilo, ačkoli poslechl,

zůstává opodál; ale zájem jeho stále vzbuzovaly nové zvuky — slabá, tlumená kňourání a vrnění.

Jeho družka podrážděně dávala mu výstrahu, by se nepřibližoval; schoulil se tedy a spal ve vchodu. Když přišlo jitro a matné světlo vniklo do doupěte, pátral opět po zdroji oněch vzdáleně povědomých zvuků. Ve varovném vrčení jeho družky byl nový tón. Byl to tón žárlivosti, a vlk zůstával velmi pozorně v uctivé vzdálenosti. Nicméně zahlédl mezi jejími nohama tlačiti se pod ochranu jejího těla pět cizích, malých živých ranečků, velmi slabých, velmi bezmocných, vydávajících tenké, kňouravé zvuky, s očima neotvírajícíma se k světlu. Byl překvapen. Nebylo to poprvé v jeho dlouhém a úspěšném životě, že se tato věc přihodila. Přihodila se mnohokrát, ale pokaždé to bylo pro něho nové překvapení. Jeho družka dívala se naň úzkostlivě. Každou chvíli vyrazela hluboké mručení, a když myslela, že se jí příliš přibližoval, mručení v jejím hrdle přešlo v ostré zavrčení. Ze své vlastní zkušenosti nepamatovala se, že by se tato věc byla přihodila, ale v jejím instinktu, který byl zkušenost všech vlčích matek, byla neurčitá vzpomínka na otce, kteří sežrali své novorozené a bezbranné potomstvo. Jevila se v ní jako silná bázeň, která ji nutila zabránit Jednomu Oku prohlédnouti si blíže vlčata, jejichž byl otcem.

Ale nebylo žádného nebezpečí. Jedno Oko pocítil nával vnitřního hnutí, které bylo zase instinktem, zděděným po všech vlčích otcích. Neuvažoval o něm, ani se nad ním nepozastavoval. Bylo zde, v jeho nejvnitřnější bytosti; a nejpřirozenější věcí na světě bylo, že poslechl, obrátiv se zády ke své novorozené rodině, a odklusal ven, vydávaje se na pouť za potravou, na níž závisel jeho život.

Pět nebo šest mil od doupěte říčka se rozdělovala, a její ramena rozbíhala se do hor v pravém úhlu. Zde, pustiv se po levém rameni, přišel na čerstvou stopu. Očenichal ji a shledal tak nedávnou, že se rychle schoulil a podíval směrem, kde mizela. Pak se s rozvahou obrátil a pustil po pravém rameni. Stopa byla mnohem větší než stopa jeho vlastních nohou, a věděl, že v blízkosti takové stopy má k očekávání málo potravy.

Půl míle vzhůru proti pravému rameni jeho bystré uši zaslechly zvuk hlodajících zubů. Připlížil se k zvířeti a shledal, že je to dikobraz, stojící na zadních nohou, opřen o strom a zkoušející své zuby na kůře. Jedno Oko blížil se opatrně, ale beznadějně. Neboť znal toto plemeno, ačkoli se s ním dosud nikdy nesetkal tak daleko na sever; a nikdy ještě v jeho dlouhém

životě neposloužil mu dikobraz za oběd. Ale naučil se již ode dávna, že jest cosi, co sluje náhoda, nebo příležitost, a plížil se neustále blíže. Nedalo se říci, co se může státi, neboť s živými věcmi dopadá to jaksi vždy různým způsobem.

Dikobraz schoulil se v kouli, ježící se paprskovitě všemi směry dlouhými, ostrými bodlinami, jež vyzývaly k útoku. Za svého mládí Jedno Oko jednou očenichal příliš z blízka podobnou, zdánlivě nečinnou kouli z ostnů, a náhle byl mu ocas vražen do tváře. Jednu bodlinu odnesl si v čenichu, kde mu zůstala několik neděl, způsobujíc zánět, až konečně sama vypadla. Ulehl tedy v pohodlné, schoulené posici, nos na stopu daleko od ocasu zvířete a mimo jeho dosah. Tak čekal, zachovávaje úplný klid. Nedalo se nic říci. Něco se mohlo přihoditi. Dikobraz mohl se rozvinouti. Mohla se naskytnouti příležitost k obratnému a drásavému vražení tlapy do měkkého, nechráněného břicha.

Ale po půl hodině vstal, zavrčel hněvivě na nehybnou kouli a dal se do běhu. Čekal již příliš často a marně v minulosti na dikobrazy, až se rozvinou, než aby mrhal déle časem. Ubíral se dále vzhůru po pravém rameni. Den plynul a nic neodměňovalo jeho honby.

Probuzený pud otcovství silně naň naléhal. Musil nalézt potravu. Odpoledne přišel náhodou na kura sněžného. Vyběhl z houštiny a ocitl se tváří v tvář přihlouplému ptáku. Seděl na kmenu, ani ne stopu od nosu vlkova. Oba se zahlédli vzájemně. Pták vyděšen vyskočil, ale vlk udeřil ho tlapou, srazil k zemi, vrhl se naň a chytil jej do zubů, právě když se třepal na zemi, by opětně vzlétl. Když jeho zuby pronikaly jemným masem a křehkými kostmi, počal ovšem žráti. Pak se však rozpomenul a obrátiv se, vydal se na zpáteční cestu k domovu, nesa v tlamě kura sněžného.

Míli nad rozvětvením říčky, když běžel svým obvyklým lehounkým krokem jako klouzavý stín, obezřetně pozorující každý nový výhled své stezky, přišel na novější otisky velikých šlápěj, které objevil časně z rána. Ježto stopa shodovala se s jeho cestou, sledoval ji, připraven v každé zátočině říčky na setkání se s původcem stop.

Vystrčil hlavu za výstupek skály, kde začínal neobyčejně veliký oblouk říčky, a jeho bystré oko spatřilo cosi, co ho přimělo k rychlému skrčení. Byl to původce stop, velká samice rysa.

Krčila se, jako i on se krčil již toho dne, před těsně svinutou koulí z ostnů. Byl-li před tím klouzavým stínem, stal se vlk nyní duchem ta-

kového stínu, když se plížil a obíhal v oblouku, až se mu podařilo dostat se do závětrí obou tichých, nehýbajících se zvířat.

Ulehl ve sněhu, složiv ptáka vedle sebe a jehličím nízké jedle pozoroval hru o život před sebou — čekajícího rysa a čekajícího dikobraza, oba lpějící na životě; a zvláštnost hry byla v tom, že podmínkou života pro onu bylo sežrati tohoto, a podmínkou života tohoto bylo, by nebyl sežrán. Zatím starý Jedno Oko, vlk, choulící se v úkrytu, hrál též svou úlohu ve hře, čekaje na nějaký zvláštní rozmar náhody, který by mu pomohl v jeho starosti o potravu, jež byla podmínkou jeho života.

Uplynulo půl hodiny, hodina, a nic se nepříhodovalo. Ostnitá koule jako by byla z kamene, tak málo se hýbala, rys jako by byl zmrzlý jako mramor, a starý Jedno Oko jako by byl mrtvý. A přece všechna tři zvířata byla v nej vyšším napětí života, jež bylo skoro bolestné, a stěží mohla kdy býti živější než ve své zdánlivé zkamenělosti.

Jedno Oko pohnul se zlehka a zíral dále upřeně se zvýšenou dychtivostí. Dělo se cosi. Dikobraz konečně nabyl přesvědčení, že nepřítel odešel. Pomalu, opatrně rozvínoval kouli neproniknutelného pancíře. Nezmitalo jím žádné chvění předtuchy. Zvolna, zvolna ježatá koule se vzpřimovala a prodlužovala. Jedno Oko, pozoruje to, ucítil náhle vláhu v tlamě a sliny sbíhaly se mu mimovolně, podrážděny živoucím masem, které se před ním roztahovalo jako večere.

Dikobraz se ještě úplně nerozvinul, když objevil svého nepřítele, V tom okamžiku rys udeřil. Rána byla jako blesk. Tlapa s vytaženými, zahnutými drápy vrazila pod měkké břicho a stáhla se zpět rychlým, drásavým pohybem. Kdyby byl dikobraz úplně rozvinut, anebo kdyby nebyl objevil svého nepřítele o zlomek vteřiny dříve, než rána dopadla, byla by tlapa vyvázla beze škody; avšak postranní úder ocasu vrazil do ní ostré bodliny, když se vracela zpět.

Vše přihodilo se najednou — rána, její oplacení, zakvičení dikobraza v agonii, skřek veliké kočky pro náhlé poranění a překvapení. Jedno oko vstal napolo ve svém rozčilení, s ušima vztýčenýma, s ocasem tuhým a zachvívajícím se vzadu. Hněv opanoval rysa. Divoce skočil na věc, která ho ranila. Ale dikobraz kviče a chrochtaje, snaže se s potrhaným tělem slabě svinouti se do ochranné koule, vymrštil opět svůj ocas, a zase veliká kočka zaječela bolestí a překvapením. Pak začala couvati a frkati, a její nos ježil se jako úžasný polštářek na jehly. Otírala si nos tlapami, snažíc se odstranit palčivé ostny, strkala ho do sněhu, třela o větev a ratolesti, a při

tom neustále poskakovala sem a tam, do předu, na stranu, nahoru a dolů, v šílené bolesti a strachu.

Neustále kýchala a její pahýl ocasu trhal sebou prudce a násilně. Nechala skotačení a na chvíli se utišila. Jedno Oko pozoroval. A ani on nemohl opanovati náhlého úděsu a mimovolného zježení srsti na hřbetě, když pojednou bez výstrahy vyskočila přímo do vzduchu, vyrazejíc současně dlouhý a nej strašlivější skřek. Pak skočila stranou a odbíhala, křičíc při každém skoku.

Teprve když hluk jí způsobovaný zanikl v dálce, odvážil se Jedno Oko ku předu. Krácel opatrně jako by všechen sníh byl pokryt ostny dikobraza, připravenými probodnoutí měkké tlapky jeho nohou. Dikobraz uvítal jeho příchod zuřivým kvičením a skřípěním svých dlouhých zubů. Podařilo se mu opět sbaliti se v kouli, ale nebyla to již bývalá, pevná koule, jeho svaly byly již příliš vysíleny. Byl rozpárán skoro ve dvě, a krvácel hojně. Jedno Oko nabral si do tlamy krví promočeného sněhu a žvýkal ho, chutnal a polykal. To bylo mu pochoutkou, a jeho hlad vzrůstal mocně; ale byl již příliš dlouho ve světě, by zapomněl své opatrnosti. Čekal. Ulehl a čekal, co dikobraz skřípal zuby, vyražel chrčení a vzlyky a někdy ostré, krátké zakvičení. Za chvíli Jedno Oko zpozoroval, že bodliny klesají a že veliké chvění nadešlo. Chvění náhle přestalo. Poslední vyzývavé skřípění zubů se ozvalo. Pak všechny bodliny klesly zcela dolů, tělo ochablo a nehýbalo se již.

Nervosní, nesmělou tlapou natáhl Jedno Oko dikobraza po délce a obrátil ho na hřbet. Nic se nestalo. Byl opravdu mrtev. Studoval jej pozorně okamžik, pak ho vzal opatrně do zubů a vydal se na cestu dolů podél říčky, polo nesa, polo vleka dikobraza, hlavu obraceje stranou, aby nešlápl na bodlinaté tělo. Tu si vzpomněl na něco, pustil své břímě a klusal zpět, kde zanechal kura sněžného. Neváhal ani okamžik. Věděl jasně, co musí udělati, a proto sežral ihned ptáka. Pak se vrátil a chopil se opět svého břemene.

Když přivlékl výsledek svého celodenního lovu do jeskyně, vlčice prohlédla kořist a obrátila čenich k vlku a zlehka lízla jej po šíji. Ale v nejbližším okamžiku varovala ho, by zůstal ve vzdálenosti od vlčat zavrčením, které bylo méně drsné než obyčejné a bylo spíše omluvné než hroživé. Její instinktivní bázeň před otcem jejího potomstva se zmenšovala. Choval se, jak se slušelo na vlčího otce, a nedával na jevo zlovestné touhy pozřítí mladé životy, které přivedla na svět.

KAPITOLA TŘETÍ

ŠEDÝ VLČEK

Lišil se od svých bratrův a sester. Jejich srst prozrazovala již červenavý nádech, zděděný po matce, vlčici, kdežto on jediný v tomto ohledu byl po otci. Byl jediný malý šedý vlček z doupěte. Vydařil se jako pravý vlk — opravdu, vydařil se věrně po Jednom Oku fysicky, až na jedinou výjimku a to — že měl dvě oči, kdežto jeho otec měl jedno.

Oči šedého vlčka nebyly ještě dlouho otevřeny, a již mohl viděti s určitou jasností. A pokud jeho oči byly ještě zavřeny, již hmatal, chutnal, čichal. Znal dva bratry a dvě sestry velmi dobře. Začal s nimi dováděti chabým, nemotorným způsobem a dokonce i hádati se, a jeho malé hrdlo rozechvívalo se podivným, šelestivým zvukem (předchůdcem vrčení), když se rozčilil až ve hněv. A dávno než se jeho oči otevřely naučil se hmatem, chutí a čichem rozeznávati svou matku — zdroj tepla, tekuté potravy a něhy. Měla jemný, laskavý jazyk, který ho konejšil, přejížděje jeho měkké tělíčko, a který ho nutil přimknouti se k ní těsně a zamhouřiti oči ku ; spánku.

Větší díl z prvního měsíce jeho života byl takto ztráven za spánku; ale nyní mohl viděti zcela dobře, zůstával bdělý po delší čas a začínal dobře poznávati svůj svět. Jeho svět byl chmurný; ale toho nevěděl, neboť neznal jiného světa. Byl slabě osvětlen; ale jeho oči nikdy nepotřebovaly se přizpůsobovati jinému světlu. Jeho svět byl velmi malý. Jeho hranice byly stěny doupěte; ale ježto neměl vědomosti o širém světě zvenčí, nebyl nikdy stísněn úzkým ohraničením své existence.

Záhy však objevil, že jedna ze stěn jeho světa liší se od ostatních. Bylo to ústí jeskyně a zdroj světla. Objevil, že se liší od jiných stěn, dávno, než měl nějaké vlastní myšlenky, nějaké uvědomělé projevy vůle. Působila naň neodolatelnou přitažlivostí, dříve než jeho oči se otevřely a pohlédly na ni. Světlo její doléhalo na jejich zapečetěná víčka, a oči i zrakové nervy

vzrušily se k malým, jiskrovým zábleskům, teple zbarveným a podivně lahodícím. Život jeho těla a každé žilky jeho těla, život, který byl podstatou jeho těla a který byl rozdílný od jeho vlastního, osobního života, toužil po tom světle a pudil jeho tělo ke světlu právě jako důmyslná chemie rostlin pudí je k slunci.

Od prvopočátku, než světlo mu vědomí života, plazil se stále směrem k otvoru jeskyně. A jeho bratři a sestry v tom se s ním shodovali. Nikdy v tom období žádný z nich se nebatolil k temným koutům zadní stěny. Světlo je přitahovalo, jako by byli rostliny; chemie života, která je vytvářela, žádala světla jako podmínky bytí; a jejich loutkám podobná tělíčka batolila se slepě a chemicky, jako výhonky révy. Později, když každý z nich vyvinul svou individualitu a osobně si uvědomil impulsy a touhy, přitažlivost světla vzrůstala, Neustále se batolili a plazili směrem k němu, a vždy byli od něho zahánáni matkou. Tím právě poznal šedý vlček jiné příslušenství své matky než měkký, konejšivý jazyk. Při svém neodbytném plazení se směrem k světlu objevil u ní též čenich, který uděloval ostrým štilcem pokárání, a později tlapu, která ho srazila k zemi a převalila rychlým, vypočítaným úderem. Tak poznal bolest; a nad to naučil se vyhýbatí bolesti — nejprve nevysazováním se nebezpečí, pak uhýbáním se a couváním. To bylo uvědomělé jednání, a výsledky jeho prvních všeobecných soudů o světě. Napřed automaticky couval před bolestí, když byl automaticky se blížil k světlu. Pak couval před bolestí, protože věděl, že je to bolest.

Byl divoké, malé vlče. Tací byli i jeho bratři a sestry. Dalo se to očekávat. Byl masožravý živočich. Pocházel z pokolení, které zabíjelo zvířata a požíralo zvířata. Jeho otec a matka živili se výhradně masem. Mléko, které byl ssál se svým prvním zábleskem života, bylo mléko přeměněné přímo z masa, a nyní ve stáří jednoho měsíce, když jeho oči byly otevřeny asi týden, počínal sám jisti maso — maso vlčící napolo ztrávené a vydávené pěti rostoucím vlčatům, která kladla již příliš veliký požadavek na její věmě.

Ale on byl i nejdivočejší z doupěte. Mohl vydati šelestivé zamručení hlasitěji než kterýkoli z ostatních. Jeho malinké vzteky byly hrozivější než jejich. On první se naučil kousku, jak převaliti jiné vlče vychytralou ranou tlapy. A on první chytil druhé vlče za ucho a tahal a cloumal vrče těsně zaťatými čelistmi, A jistě on způsobil matce nejvíce nesnázi v odhánění rodiny od otvoru jeskyně.

Kouzlo světla pro vlčka vyrůstalo každým dnem. Vytvrvale se vydával

na dobrodružství do vzdálenosti jednoho yardu směrem ke vchodu jeskyně a právě tak vytrvale byl zaháněn zpět. Jen že nevěděl, že je to vchod. Nevěděl vůbec ničeho o vchodech — průchodech, jimiž se chodí s jednoho místa na jiné. Neznal jiného místa, ještě méně než cestu tam. Pro něho tedy vchod jeskyně byl stěnou — stěnou světla. Čím bylo slunce pro obyvatele vnějšku, tím byla ona stěna jemu, sluncem jeho světa. Přitahovala ho jako svíčka přitahuje mola. Neustále snažil se jí dosíci. Život, který se v něm tak rychle rozvíjel, pudil ho ustavičně směrem k stěně světla. Život v něm věděl, že to byla cesta ven, cesta, kterou bylo určeno, by šel. Ale on sám o tom nevěděl ničeho. Nevěděl vůbec, že je nějaký zevnější svět.

Jedna věc byla podivná s onou stěnou světla. Jeho otec (přišel již k poznání otce jako také jednoho z obyvatelů světa, bytosti jako jeho matka, který spal blízko k světlu a byl přinášec potravy) — jeho otec měl zvyk chodit přímo do vzdálené, bílé stěny a zmizet. Šedý vlček nemohl toho pochopit. Ačkoli mu matka nikdy nedovolila přiblížit se k této stěně, přiblížil se k druhým stěnám a setkal se s tvrdým odporem na konci něžného nosu. To bolelo. A po několika takových dobrodružstvích zanechal těchto stěn. Aniž o tom přemýšlel, uznal zmizení ve stěně za zvláštnost otcovu, jako mléko a polostrávené maso byly zvláštnosti matčiny.

Ve skutečnosti šedému vlčku nebylo dáno myslit, aspoň ne způsobem obvyklým u lidí. Jeho mozek pracoval mlhavými stezkami. Nicméně jeho závěry byly tak ostré a určité jako úsudky, ke kterým dospívají lidé. Měl metodu přijímání věci, aniž se ptal, proč a nač. Ve skutečnosti byl takový průběh klasifikace. Nikdy si nelámал hlavy, proč se nějaká věc stala. Jak se stala, mu stačilo. Proto, když se uhodil do nosu o zadní stěnu několikrát, dospěl k úsudku, že by nezmizel skrze stěny. Ale nebyl ani v nejmenším znepokojován touhou vypátrat příčinu rozdílu mezi otcem a sebou samým. Logika a fyzika nehrály nijaké úlohy v jeho duševním vývoji. Jako většina tvorů Divočiny poznal záhy hlad. Přišla doba, kdy nejenom došla zásoba masa, ale i mléko přestalo prýštit z matčina vemene. Nejdříve vlčata kňourala a křičela, ale většinou spala. Netrvalo dlouho, a nastalo u nich vysílení z hladu. To tam bylo strkání se a rvání, ty tam drobné vzteky a pokusy o vrčení; a dobrodružství ve směru daleké, bílé stěny ustala nadobro. Vlčata spala, co život v nich pohasínal a hynul. Jedno Oko byl zoufalý. Toulal se daleko široko, spal jen málo v doupěti, které se nyní stalo neveselým a bledým. Vlčice také opustila

rodinu a vyšla pátrati po potravě. V prvních dnech no narození vlčat Jedno Oko několikrát putoval zpět k indiánskému táboru a olupoval králíčí oka; ale když sníh roztál a řeky se uvolnily, indiánský tábor se odstěhoval, a tento zdroj potravy byl mu uzavřen.

Když šedý vlček vrátil se opět k životu a znova počal se zajímati o dalekou bílou stěnu, shledal, že obyvatelstvo jeho světa se zmenšilo. Zbývala mu jediná sestra. Ostatní byli pryč. Když sesítil, viděl se nucena hráti si sám, neboť sestra nezvedala již hlavy a nehýbala se. Jeho tělíčko za okrouhlovalo se masem, které nyní pojídal, ale pro ni přišla potrava příliš pozdě. Spala nepřetržitě, drobounká kostra zabalená kůží, v níž život dohasínal, dohasínal, až zhasl docela.

Pak přišel čas, kdy šedý vlček neviděl již otce zjevovati se a mizeti ve stěně, ani ležeti spícího ve vchodu. Stalo se to na konci druhého a méně krutého hladu. Vlčice věděla, proč se Jedno Oko nevrátil, ale nebylo možnosti, by sdělila šedému vlčkovi, co viděla. Na vlastní honbě za potravou, vzhůru po levém rameni říčky, kde žil rys, šla po stopě Jednoho Oka, den staré, a nalezla ho, či spíše co z něho zbývalo, na konci jeho stop. Byly tu mnohé známky bitvy, jež byla vybojována, i jak rys odebral se do svého doupěte, když dobyl vítězství. Dříve než odešla, vlčice vypátrala toto doupě, ale jisté známky jí sdělily, že rys je doma, a neodvážila se dovnitř. Potom vlčice na svých lovech vyhýbala se levému rameni. Neboť věděla, že v doupěti rysové je hnízdo mláďat, a věděla též, že rys je divoký, zlostný tvor a strašlivý zápasník. Bylo hračkou pro půl tuctu vlků zahnatí prskajícího a ježícího se rysa na strom; ale bylo něco zcela rozdílného pro osamělého vlka střetnouti se s rysem — obzvláště když bylo známo o rysu, že má za sebou hnízdo hladových mláďat.

Ale Divočina je Divočina, a mateřství je mateřství, vždy divě chránící, ať již v Divočině nebo mimo ni, a měl přijít čas, kdy vlčice pro své šedé vlče měla se odvážiti k levému rameni říčky a k doupěti ve skalách, i zuřivosti rysové.

KAPITOLA ČTVRTÁ

STĚNA SVĚTA

V době, kdy matka začala opouštět jeskyni pro lovecké výpravy, vlček naučil se již dobře znáti zákon, který mu zakazoval blížiti se ke vchodu. Nejenom byl tento zákon jemu vštípen násilně a mnohokráte matčíným čenichem a tlapou, ale v něm vyvíjel se pud strachu. Nikdy ve svém krátkém jeskynním životě nesetkal se s ničím, čeho by se musil obáhati. A přece strach byl v něm. Zdědil ho po vzdálených předcích prostřednictvím tisíce tisíců životů. Bylo to dědictví, které přejal přímo od Jednoho Oka a vlčice; ale jim zase bylo předáno prostřednictvím všech předcházejících pokolení vlků. Strach! toť odkaz Divočiny, kterému žádný živočich nemůže uniknouti ani vyměnití jej za polévku.

Šedý vlček tedy znal strach, ačkoli neznal látky, ze které strach vznikl. Snad přijímal jej jako jedno z omezení života. Hlad poznal, a když nemohl hlad ukojiti, cítil omezení. Tvrdá překážka jeskynní stěny, ostrý štilec matčina čenichu, neodolatelný úder její tlapy, neukojený hlad několika období nouze, to vše ho poučilo, že není úplné volnosti ve světě — že život má hranice a meze. Tyto hranice a meze jsou zákony, Poslouchati jich znamenalo uniknouti bolesti a dojiti blaženosti.

Nedošel k tomuto soudu po způsobu lidí. Třídil prostě věci, které způsobovaly bolest, a věci, které nezpůsobovaly bolest. A po takovém třídění vyhýbal se věcem, které způsobovaly bolest — zákazům a omezením — aby mohl se radovati z uspokojení a odměn života.

Tak se stalo, že poslouchaje zákona daného matkou a zákona oné neznámé a bezejmenné věci, strachu, nepřibližoval se k ústí jeskyně. Zůstávala mu bílou stěnou světla. Když byla matka nepřítomna, většinu času prospal, a v přestávkách, kdy bděl, byl velmi zticha, potlačuje kňouravé výkřiky, které ho dráždily v hrdle a zápasily o projev.

Kdysi leže a bdě zaslechl záhadný zvuk v bílé stěně. Nevěděl, že to

byl rosomák stojící zvenčí, všecek se třesa nad vlastní smělostí, a opatrně vyčenichávající obsah jeskyně. Vlče vědělo jen, že čenichání bylo cizí, něco netříděného, proto neznámého a hrozného — neboť neznámo bylo z hlavních prvků, které působily na vznik strachu.

Srst zježila se na hřbetě šedému vlčkovi, ale zježila se zticha. Jak to poznal, že ta věc, která čenichala, byla věc, na niž musil se zježiti? Nebylo to přivoděno jeho poznáním, ale byl to viditelný výraz strachu, který v něm byl a pro který v jeho životě nebylo vysvětlení. Ale strach byl doprovázen jiným pudem — skrýti se. Vlče bylo zachváčeno šíleným strachem, ale leželo bez pohybu a zvuku, zkamenělé v nehybnosti, dle všech vnějších známek mrtvo. Matka přišedši domů zavrčela, když ucítila rosomákovu stopu; vrhla se do jeskyně, lízala a očichávala mládě s nehoráznou prudkostí své lásky. A vlče cítilo, že jaksi uniklo veliké pohromě.

Ale ve vlčeti pracovaly ještě jiné síly, a z nich největší byl vzrůst. Pud a zákon žádaly na něm poslušnost. Ale vzrůst vymáhal neposlušnost. Matka a bázeň nutily ho nepřibližovati se bílé stěně. Vzrůst byl život, a životu je pro vždy souzeno tíhnouti k světlu. Nebylo tedy možno stavěti hráze životu, který v něm stoupal — stoupal každým soustem masa, které spolkl, každým vdechnutím. Konečně kteréhosi dne strach a poslušnost byly smeteny návalem života, a vlček se rozběhl a batolil ke vchodu.

Na rozdíl od jiných stěn, které až dosud poznal, tato zdála se před ním ustupovati, když se k ní blížil. Žádný tvrdý povrch nesrazil se s jeho měkkým nosíkem, který vystrčil zkoumavě před sebe. Podstata stěny zdála se býti tak prostupná a povolná jako světlo, A ježto měla v jeho očích zdání tvaru, vkročil v to, co mu bylo stěnou a koupal se v podstatě, z které se skládala.

Vzbuzovalo to úžas. Batolil se čímsi pevným, A světlo stávalo se neustále jasnějším. Strach pudil ho k návratu, ale vzrůst hnal jej vpřed. Náhle octl se u východu z jeskyně. Stěna, o níž myslil, že se v ní nalézá, náhle uskočila před ním do nezměrné dálky. Světlo stalo se bolestně jasným. Byl jím oslněn. Rovněž zmocnila se ho závrat z tohoto náhlého a strašlivého rozšíření se prostoru. Automaticky přizpůsobovaly se jeho oči světlu i vzrostlé vzdálenosti objektů. Nejprve stěna uskočila mimo dosah jeho zření. Nyní ji viděl opět; ale vypadala pozoruhodně vzdálená. Také její vzhled se změnil. Byla to nyní pestrá stěna, složená ze stromů lemujících říčku, protilehlé hory, jež čněla nad stromy, a oblohy, jež přechnívala horu.

Veliká bázeň padla naň. Tu bylo více toho hrozného neznáma.

Schoulil se v otvoru jeskyně a díval se na svět. Báł se velice. Neboť bylo to neznámo, jemu nepřátelské. Proto se mu zježila srst po délce hřbetu, pysky skřivily se slabým pokusem o divoké a zastrašující zavrčení. Při své nepatrnosti a strachu vyzýval a hrozil celému širokému světu.

Nic se nestalo. Díval se dále, a v zájmu zapomněl vrčeti. Zapomněl také se báti. Pro tuto chvíli strach byl překonán vzrůstem, a vzrůst vzal na se tvářnost zvědavosti, Počai všimati si blízkých předmětů — nezakryté části říčky, třpytící se v slunci, uschlé borovice, která sama stála na dolejší konci svahu, který se zvedal přímo k němu a ustával dvě stopy pod ústím jeskyně, kde se krčil.

Šedý vlček žil celý dosavadní život na rovné půdě. Nikdy nezakusil bolesti pádu. Nevěděl, co je pád. Vykročil tedy směle do vzduchu. Zadní nohy ještě mu zůstaly na prahu jeskyně, sřítíl se tedy hlavou dolů. Země dala mu pořádnou ránu přes nos, až zakvikl. Pak počal se kutáleti dolů po svahu, převraceje se znova a znova. Byl zachvácen panickým strachem. Neznámo chytilo ho konečně. Uchvátilo ho divoce a chystalo se způsobiti mu nějakou strašlivou pohromu. Vzrůst byl nyní překonán strachem, a vlček kňučel jako kterékoli vyděšené štěně.

Neznámo hrozilo mu nějakou hroznou ranou, jakou nevěděl, a kvíkal a štékal neustále. Tento způsob lišil se od choulení se v mrazivém děsu, když neznámo číhalo zrovna vedle. Teď ho neznámo již mělo ve spárech. Býti tichým by nyní neposloužilo. Kromě toho nebyla to nyní bázeň, ale děs, který jím zmítal.

Ale svah stával se méně příkrým, a jeho úpatí bylo pokryto travou. Zde se vlček zarážel v pohybu, Když konečně se zastavil, vyrazil poslední zoufalý kvikot a pak dlouhý, kňouravý nářek. A pak jako by se samo sebou rozumělo, jako by ve svém životě byl již tisíckrát dělal toalettu, jal se olizovati se, by odstranil suchou hlínu, jež ho znečistila.

Po té usedl a díval se kolem sebe, jako by se asi díval první člověk, který přistál na Martu. Vlček prorazil stěnou světa, neznámo pustilo ho z drápů svých a tu byl bez pohromy. Ale první člověk na Martu by byl zakusil méně nepovědomého než on. Bez jakékoli předcházející vědomosti, bez jakéhokoli upozornění, že něco takového existovalo, octl se jako výzkumce v úplně novém světě.

Když ho nyní neznámo propustilo, zapomněl, že neznámo má vůbec nějaké hrůzy. Byl si vědom jenom neobyčejnosti všech věcí kolem. Prohlížel travu pod sebou, ostružinu hned opodál, odumřelý kmen uschlé

borovice, která stála na okraji volné prostory mezi stromy. Veverka, běžící kolem paty stromu, přiblížila se zpříma k němu, a nahnala mu velikého strachu. Skrčil se a zavrčel. Ale veverka byla právě tak vyděšena. Vyběhla na strom a z bezpečí vydávala poplašené zvuky.

To pozvedlo odvahu vlčkovu, a ačkoli datel, s kterým se hned na to sešel, ho postrašil, pokračoval s důvěrou ve své cestě. Taková byla jeho důvěra, že, když jespák nestoudně přihopkoval k němu, sáhl po něm hravě tlapkou. Výsledek bylo ostré klovnutí do nosu, takže se přikrčil a kňučel. Hluk, který dělal, bylo příliš mnoho pro ptáka, který hledal spásu v útěku. Ale vlček se učil. Jeho mátožná malá mysl dospěla již k neuvědomělému třídění. Byly živé věci a neživé věci. Také, že před živými věcmi musí se míti na pozoru. Věci neživé zůstávaly vždy na témž místě, ale živé věci se pohybovaly, a nedalo se říci, co by mohly učiniti. Dalo se od nich očekávati cosi nečekaného, a na to že musí býti připraven.

Putoval velmi neohrabané. Vrážel do dřev a jiných věcí. Větev, o které myslel, že je velmi vzdálena, uhodila ho v nej bližším okamžiku přes nos nebo ho švihla přes žebra. Naskýtaly se nerovnosti půdy. Někdy udělal příliš vysoký krok a uhodil se do nosu. Právě tak často udělal příliš nízký krok a uhodil se do nohou. Pak se namanuly oblázky a kameny, které se zvracely pod ním, když na ně šlápl, a od nich se naučil, že neživé věci nejsou v témž stavu rovnováhy, jako byla jeho jeskyně; také že menší neživé věci byly více vysazeny pádu nebo převrhnuti než veliké věci. Ale každým nezdarem se učil. Čím déle kráčel, tím lépe kráčel. Přizpůsoboval se. Učil se vyměřovati vlastní svalové pohyby, poznávati své fyzické meze, odměřovati vzdálenosti mezi předměty, a mezi předměty a sebou. Měl štěstí hned na začátku. Zrozen, aby byl lovec masa (ačkoli toho nevěděl), náhodou připadl na maso hned před dveřmi své jeskyně na prvním zájezdu do světa. Bylo čirou náhodou, že připadl na chytrácky skryté hnízdo kura sněžného, Padl do něho. Zkoušel kráčet po kmenu padlé sosny. Shnilá kůra povolila mu pod nohami, a se zoufalým kvitotem sklouzl po oblém kmenu, prorazil listím a větvičkami malého keře a uprostřed keře, na zemi padl přímo do prostředku sedmi mladých kurů.

Dělali lomoz, a nejdříve se jích lekl. Pak zpozoroval, že jsou velmi malí, a stal se smělejší. Pohybovali se. Položil tlapku na jednoho, a jeho pohyby se zrychlily. To mu bylo pramenem potěšení, Očenichal ho. Vzal ho do huby. Vzpíral se a lehtal ho na jazyku. V tomtéž okamžiku uvědomil si vlček pocit hladu. Jeho čelisti se sevřely. Křehké kosti zapraskaly a teplá krev proudila mu v tlamě. Její chuť byla dobrá. Bylo to maso, totéž maso,

jaké mu matka dávala, jenže bylo živé mezi jeho zuby a proto lepší. Sežral tedy ptáka. A neustal, dokud nesežral celé hnízdo. Pak se olízl právě týmž způsobem, jako dělávala jeho matka, a začal lézt z křoví.

Setkal se s jakýmsi pernatým vírem. Byl zmaten a oslepen jeho útokem a nárazy hněvivých křídel. Skryl hlavu mezi tlapy a kvíkal. Rány vzrůstaly. Matka kurů byla zuřivá. Pak se on rozzlobil. Vstal vrče a zasazuje rány tlapami. Zaťal své zoubky do jednoho z křídel a tahal a cloumal úporně. Slepice se bránila a zasypávala ho údery volného křídla. Byla to vlčková první bitva. Byl povznešen. Zapomněl úplně na neznámo. Nebál se již ničeho. Bojoval, rval živou věc, která ho bila. Také tato živá věc byla maso. Rozkoš zabíjení se ho zmocnila. Právě zničil malé, živé věci. Nyní zničí velikou, živou věc. Byl příliš zaměstnán a šťasten, než aby si uvědomil, jak je šťasten. Byl vzrušen a roznícen novým způsobem, než jak dosud byl poznal.

Držel se pevně křídla a vrčel skrze těsně zaťaté zuby. Pták vyvlekl ho z křoví. Kdvž se obrátil a snažil se odléci ho zase zpět do úkrytu křoví, vlček odtáhl ho dále do volné prostory. A při tom pták neustále vyrážel výkřiky a tloukl volným křídlem, při čemž peří poletovalo jako sníh. Rozčilení vlčkovo dostoupilo nesmírného stupně. Veškerá bojovná krev jeho plemene byla v něm vzbouřena, proudila jím. To byl život, ač toho nevěděl. Uvědomoval si vlastní význam ve světě; dělal to, k čemu byl stvořen — zabíjel živočichy a bojoval, aby je zabil. Ospravedlňoval svou existenci, a život nemůže konati nic většího; neboť život dospívá svého vrcholu, když koná ze všech sil to, k čemu byl uzpůsoben.

Po nějakém čase kur přestal zápasiti. Vlček stále ho držel za křídlo; leželi na zemi a dívali se na sebe. On snažil se vrčeti hrozivě a zuřivě. Pták kloval ho do nosu, který byl nyní, po předešlých dobrodružstvích, bolestivý. Vlček trhal sebou bolesti, ale držel stále. Pták kloval ho znova a znova. Vlček přešel od škubání sebou ke kňučení. Chtěl od ptáka utéci, ale zapomínal, že ho drží za křídlo a vleče za sebou. Déšť klovaní dopadal na jeho těžce zkoušený nos. Příval bojovnosti v něm klesal, i pustiv kořist, schlípl ocas a uháněl přes mýtinu na neslavném ústupu.

Ulehl si k odpočinku na druhé straně otevřené prostory, blízko lemu křovin, s jazykem vyplazeným, s těžce pracující, udýchanou hrudí; nos ho stále ještě bolel a vynucoval mu neustálé kňučení. Ale když tak ležel, náhle naň padl pocit, jako by hrozilo cosi strašlivého. Neznámo se všemi svými hrůzami řítilo se naň, i ucouvl instinktivně zpět pod ochranu křoví. Když tak učinil, proud vzduchu ho ovanul a veliké, okřídlené tělo mihlo se

zlověstně a tiše kolem. Jestřáb, vrhající se střemhlav dolů s výše sotva že jej minul.

Zatím co ležel v křoví, zotavuje se z této hrůzy a vyhlížeje bázlivě ven, matka kurů sněžných na druhé straně volné prostory vylétla ze zpustošeného hnízda. Pro svou ztrátu ani nedbala okřídlené střely s oblohy. Ale vlček viděl, a bylo to proň výstrahou a poučením, — rychlý kolmý slet jestřába, jak se krátce jeho tělo zastavilo právě nad zemí, jak se jeho drápy zaťaly do těla nešťastné matky, následoval její výkřik agónie a hrůzy a jestřáb vznesl se do modra, odnášeje kura.

Trvalo dlouho, než vlček opustil svůj úkryt. Naučil se mnohému. Živé věci jsou maso. Jsou dobré k jídlu. Také, že živé věci, jsou-li veliké, mohou způsobiti bolest. Bylo lépe jisti malé živé věci, jako malé kury, a nechati na pokoji veliké živé věci, jako staré kury. Nicméně cítil trošičku lehtání ctižádosti, jakousi plíživou touhu po nové bitvě s oním velikým ptákem — jen že ho jestřáb odnesl. Možná, že je více takových ptáků. Půjde a podívá se.

Po příkrém břehu sešel k říčce. Neviděl dosud nikdy vody. Podstata vypadala dobře. Nebylo tu nerovností povrchu. Vkročil směle na to a ponořil se, křiče strachem, do objetí neznáma. Bylo studené, i hekl, dýchaje rychle. Voda vtlačila se mu do plic na místo vzduchu, který vždy doprovázel výkon jeho dýchání. Dušení se, jehož zakoušel, bylo jako muka smrti. Pro něho to značilo smrt. Neměl jasné vědomosti o smrti, ale jako každý živoch Divočiny měl instinkt smrti. Jemu byla to největší ze všech pohrom. Byla to pravá podstata neznáma, byl to souhrn všech hrůz neznáma — tak vrcholná a nadpomyslná katastrofa, jaká se mu jen mohla přihoditi, o níž nevěděl ničeho a s jejíž strany se bál všeho.

Dostal se na povrch, a sladký vzduch proudil mu do otevřené tlamy. Nepotopil se již. Zcela jako by to byl jeho dávno ustálený zvyk, roztáhl všecky čtyři a začal plovati. Blízký břeh byl jen yard daleko, ale vlček octl se ve vodě zády k němu a první věc, na níž spočinuly jeho zraky, byl protější břeh, k němuž hned jal se plovati. Říčka byla malá, ale v tůni rozšířila se na dvacet stop.

Když byl v prostředku, byl uchvácen proudem a stržen dolů. Na konci tůně byl vtažen do malých peřejí. Zde se nedalo valně plovati. Klidná voda pojednou se rozhněvala. Někdy byl pod vodou, někdy na povrchu. Neustále byl v prudkém pohybu, hned ho to převracelo, či jím točilo, hned jím uhodilo o skálu. A kdykoli se uhodil o skálu, zakvíkl. Jeho postup

byla řada kvikotů, dle nichž by se byl mohl odhadnoutí počet skal, na něž narazil.

Pod peřeji byla druhá tůň, a zde uchvácen vírem byl zlehka odnesen ke břehu a právě tak lehce složen na písku. Zběsile vyškřábal se z vody a ulehl. Naučil se zas něčemu o světě. Voda nebyla živá. A přece se pohybovala. Dále, že vypadala, jako by byla pevná, jako země, ale neměla vůbec pevnosti. Jeho závěrek byl, že věci nejsou vždy tím, čím se zdají býti. Vlčková bázeň před neznámem byla zděděná nedůvěra, a ta byla nyní zesílena zkušeností. Od nvnějška musí míti trvalou nedůvěru k zevnějškům věcí. Musí napřed poznati skutečnost věci, než jí uvěří. Bylo mu souzeno ještě jiné dobrodružství toho dne. Rozpomenul se, že je na světě taková věc, jako je matka. A tu naň padl pocit, že jí má potřeby více, než všech ostatních věcí ve světě. Nejen jeho tělo bylo unaveno podstoupenými dobrodružstvími, ale jeho mozeček byl stejně unaven. Za celý dosavadní život nenapracoval se ještě tak namáhavě, jako za tento jediný den. A nad to vlček byl ospalý. Vydal se tedy na cestu, by vyhledal jeskyni a matku, cítě současně zmačající ho příval opuštěnosti a bezmocnosti.

Batolil se mezi nějakými křovinami, když zaslechl ostrý, strach nahánějící výkřik. Così žlutého zablesklo se mu před očima. Spatřil lasičku vzdalující se rychle skokem od něho. Byla to malá, živá věc a tedy se nebál. Tu spatřil před sebou u nohou nesmírně maličkou živou věc, jen několik palců dlouhou — malou lasičku, která jako on neposlouchajíc vyšla si na dobrodružství. Snažila se utéci před ním. Převrátil ji tlapou. Vydala podivný, skřípavý zvuk. V nejbližším okamžiku záblesk žlutě opět se zjevil před jeho očima. Zaslechl zase děsivý výkřik a v témž okamžiku dostal krutou ránu na straně šíje a ucítil, jak ostré zuby matky-lasičky zatínají se do jeho masa.

Zatím co štěkal a kvíkal a couval zpět, spatřil, jak matka-lasička skočila na své mládě a zmizela s ním v sousední houštině. Rána jejími zuby na jeho šíji ještě bolela, ale ještě bolestnější byly zraněny jeho city; i usedl a kňoural. Tato matkalasička byla tak malá a tak divoká! Musil se ještě poučiti, že na svou velikost a váhu je lasička nejuživější, nejmstivější a nejstrašlivější ze všech zabíječů Divočiny. Ale mělo se mu hned dostatí části tohoto poznání.

Kňoural ještě, když matka-lasička znova se objevila. Neučinila naň útok nyní, kdy její mládě bylo v bezpečí. Přibližovala se opatrněji a vlček měl úplnou příležitost pozorovati její hubené, hadovité tělo a její hlavu,

vzpřímenou, dychtivou a rovněž jako hadí. Její ostrý, hrozivý výkřik způsobil mu zjevení srsti podél hřbetu, a zavrčel na ni výstražně. Přicházela blíže a blíže. Pak přišel skok, rychlejší než jeho necvičené oko, a hubené, žluté tělo zmizelo na okamžik z jeho zorného pole. V nejbližším okamžiku byla na jeho hrdle, a její zuby vrývaly se do jeho srsti i masa.

Nejprve zavrčel a snažil se bojovat; byl však velmi mlád a byl to teprve jeho první den ve světě, a jeho vrčení přešlo v kňourání, jeho boj v snahu uniknouti. Ale lasička nepovolovala. Visela na něm, snažíc se proniknouti k veliké tepně, v níž vřela krev jeho života. Lasička byla piják krve a vždy dávala přednost piti ji z hrdla života samého.

Šedý vlček by byl zahynul, a nebylo by možno napsati o něm povídku, kdyby vlčice nebyla skokem se přihnala skrze křoviny. Lasička pustila vlčka a jako blesk vrhla se na hrdlo vlčice, chybila se však a zakousla do čelisti. Vlčice pohodila prudce hlavou, čímž lasičku uvolnila a vymrštila vysoko do vzduchu, A ještě ve vzduchu čelisti vlčice stiskly hubené, žluté tělo a lasička poznala smrt mezi drticími zuby.

Vlček zakusil nový nával náklonnosti se strany matčiny. Její radost, že jej našla, zdála se býti ještě větší než jeho radost, že byl nalezen. Očenichala ho a laskala ho, olízala rány, zasazené zuby lasičky. Pak matka i vlček svorně sežrali pijáka krve a šli domů do jeskyně a spali.

KAPITOLA PÁTÁ

ZÁKON MASA

Vývoj vlčkův byl rychlý. Odpočíval dva dny a zase odvážil se z jeskyně. Na této dobrodružné výpravě našel mladou lasičku, jejíž matku byl pomohl sežrati, a postaral se, by mladá lasička se odebrala za svou matkou. Ale na tomto výletu již nezbloudil. Když se unavil, našel si zpáteční cestu do jeskyně a spal. A každého z následujících dnů byl venku a toulal se po širší oblasti.

Počínal přesně odhadovati svou sílu a svou slabost a poznávati, kdy má být smělý a kdy opatrný. Shledal, že je záhodno, aby byl vždy opatrný, vyjma řídké okamžiky, kdy jsa si jist vlastní neohrožeností dával se unášeti malými vzteky a rozkošemi.

Byl vždy malý démon zuřivosti, když náhodou přišel na zbloudilého kura sněžného. Nikdy neopomenul divoce odpovídati na švitoření veverky, s níž se poprvé setkal u uschlé sosny. Stejně pohled na jespáka skoro bezvýjimečně uvedl ho v nej divější vztek, neboť nikdy nezapomenul na klovnutí do nosu, které dostal od prvního zástupce tohoto rodu, s nímž se setkal. Byly však časy, kdy i tento pták nedovedl ho podrážditi, a to bylo, když se cítil sám v nebezpečí před nějakým jiným loupeživým lovcem masa. Nezapomněl nikdy na jestřába, a jeho pohyblivý stín vždy zahnal ho schoulit se do nejbližší houštiny. Již se nebatolil, a vyvínovala se již u něho chůze jeho matky, plíživá a kradmá, zdánlivě bez námahy, a klouzající vpřed s rychlostí, která byla jak klamavá, tak nepostřehnutelná.

V otázce masa jeho štěstí bylo úplně v začátcích. Sedm mláďat kurů a mladá lasička byly úhrn jeho zabíjení. Jeho touha po zabíjení sílila každým dnem, a klíčily v něm hladové ambice po veverce, která žvatlala tak hovorně a vždy upozorňovala všechny divoké tvory, že vlček se blíží. Ale jako ptáci létali ve vzduchu, veverky mohly slézati stromy, a vlče mohlo se jen pokoušeti připlížit se nepozorovaně, když veverka byla na zemi.

Vlček choval velikou vážnost k matce. Mohla sehnati maso, a nikdy

neopomenula přinést mu jeho podíl. Dále, nebála se věcí. Nenapadlo mu, že tato neohroženost zakládala se na zkušenosti a vědění. Na něho působila dojmem síly. Jeho matka představovala sílu; když se stával starším, pocítil tuto sílu v ostřejším pokárání její tlapou; káravý štilec jejího nosu ustoupil chňapnutí jejích tesákův. I proto vážil si své matky. Vynucovala si na něm poslušnost, a čím byl starší, tím byla zlostnější.

Nouze přišla zas, a vlček s jasnějším vědomím zakusil ještě jednou trpkost hladu. Vlčice vyhubla běháním za potravou. Málo kdy spala ještě v jeskyni, trávíc většinu času na honbě a utrácějíc jej marně. Tato nouze nebyla dlouhá, ale dokud trvala, byla krutá. Vlček nenalezl již mléka ve vemeni matčině, a nedostal ani sousta masa pro sebe.

Dříve honíval jen z hravosti, čistě pro radost; nyní lovil s největší vážností a nenalézal ničeho. Ale tento neúspěch urychloval jeho vývoj. Studoval zvyky veveryk s větší pozorností a pokoušel se obratněji k ní se připlížit a překvapiti ji. Studoval lesní myši a snažil se je vyhrabati z jejich děr, a naučil se mnohemu o způsobu života jespáků a datlů. A přišel den, kdy stín jestřábův nezahnal ho schouliti se do křoví. Zesílil, zmoudřel a nabyl sebedůvěry. Byl také zoufalý. Sedl si tedy na zadek, nápadně ve volném prostranství a vyzýval jestřába, by sestoupil s oblohy. Neboť věděl, že tam v modru nad ním se vznáší maso — maso, po němž jeho žaludek tak neodbytně toužil. Ale jestřáb odepřel sestoupit! a dáti se do boje, a vlček zalezl zase do houštiny a kňučel zklamáním a hladem. Nouze byla u konce. Vlčice přinesla domů maso. Bylo to zvláštní maso, rozdílné od jakéhokoli masa, které dosud byla přinesla. Bylo to mládě rysa, poloodrostlé, jako vlček, ale ne tak veliké. A bylo celé pro něho. Matka ukojila svůj hlad jinde, ačkoli vlček nevěděl, že to byl ostatek rysího doupěte, který padl na nasycení matky. Také nevěděl, jak zoufalý byl její čin. Věděl jen, že sametově hladké rysí mládě je maso, i sežral je a každým soustem stával se blaženějším.

Plný žaludek svádí k nečinnosti, a vlček ulehl v jeskyni k spánku, přitisknut k boku matčinu. Byl vyburcován jejím zavrčením. Nikdy neslyšel ji zavrčeti tak strašlivě. Možná, že v celém jejím životě bylo to nejstrašlivější zavrčení, které vyrazila. Mělo to svou příčinu, a nikdo toho nevěděl lépe, než ona. Doupě rysovo nedrancuje se beztréstně. V plném jasu odpoledního světla spatřil vlček rysí matku, plížící se ve vchodu jeskyně. Srst zvlnila se mu na hřbetě při tom pohledu. Zde byl děs, a nebylo potřebí jeho instinktu, aby se dověděl. A jestliže jen pohled nestačil, výkřik vzteku, který vyrazil vetřelec, začínající vrčením a divě stoupajícím v

chraptivý skřek, byl sám o sobě dosti přesvědčivý. Vlček ucítil nával života, který v něm byl, povstal a zavrčel statečně po boku své matky. Ale ta strčila ho hanebně stranou a za sebe. Ježto vchod byl nízký, rys nemohl skočit dovnitř, a když příkrčen vyrazil vpřed, vlčice vrhla se naň a přirazila ho k zemi. Vlček zahlédl málo z bitvy.

Bylo tu strašlivé vrčení, prskání a řev. Obě zvířata válela se, rys drásaje a trhaje svými drápy a užívaje stejně dobře i zubů, kdežto vlčice užívala jen zubův.

V kterémsi chvíli vlček přiskočil a zatal zuby do rysovy zadní nohy. Držel se jí houževnatě, mruče divoce. Ačkoli toho nevěděl, překážel tíhou svého těla pohybu nohy a tím zachránil matku před mnohou pohromou. Při převratu v bitvě octl se pod těly obou zápasících a byl nucen se pustiti. V nej bližším okamžiku obě matky se oddělily a dříve, než se zas na sebe vrhly, mávl rys po vlčkovi ohromnou tlapou, která mu rozsekla rameno až na kost a mrštila jím stranou o stěnu. K vřavě přibyl ještě vlčkův pronikavý výkřik bolesti a strachu. Ale boj trval tak dlouho, že měl dosti času vykřičeti se a zakusiti druhého výbuchu odvahy; a konec bitvy nalezl ho opět držícího se zadní nohy a zuřivě vrčícího zaťatými zuby.

Rys byl mrtev. Ale vlčice byla velmi slabá a chorá. Nejprve polaskala vlčka a olízala jeho zraněné rameno, ztráta krve připravila ji však o všechnu sílu a celý den a noc ležela vedle mrtvého nepřítele bez pohybu, sotva dýchající. Týden neopustila jeskyni, leda pro vodu, a tu její pohyby byly pomalé a bolestivé. Koncem toho času rys byl pohlcen, kdežto rány vlčice zahojily se tak dalece, že mohla vydati se opět na pouť za masem.

Vlčkovo rameno bylo ztuhlé a bolavé, a po nějaký čas kulhal po obdržené strašlivé ráně. Ale svět zdál se nyní změněný. Procházel se jím s větší sebedůvěrou, s pocitem statečnosti, jak nebývalo před bitvou s rysem. Pohlédl na život s hlediska divočejšího, bojoval, zatal zuby do masa nepřítele a vyvázl životem. A pro to vše nabyl smělejšího držení těla s nádechem vyzývavosti, který byl u něho nový. Nebál se již menších věcí, a mnoho z jeho bázlivosti zmizelo, ačkoli neznámo nikdy neustalo tlačiti se naň se svými tajemstvími a hrůzami, nehmatatelné a vždy hrozící.

Začal doprovázeti matku na pouť za masem a spatřil mnoho zabíjení a počal se ho účastniti. A svým vlastním mlhavým způsobem naučil se zákonu masa. Byly dva druhy živých tvorů — jeho vlastní druh a jiný druh. Jeho vlastní druh obsahoval matku a jeho samého. Jiný druh obsahoval všechny živé věci, jež se pohybovaly. Ale jiný druh dělil se v oddíly. Jeden oddíl byl onen, který byl zabíjen a požírán jeho vlastním druhem. Tento

oddíl skládal se z nezabíječů a malých zabíječů. Druhý oddíl zabíjel a požíral jeho vlastní druh, nebo byl zabíjen a sežírán jeho vlastním druhem. A z tohoto třídění povstal zákon. Cíl života je maso. Život sám je maso. Život živí se životem. Jsou ti, kteří žerou, a ti, kteří jsou pozíráni. Zákon je:

ŽER, NEBO
BUDIŽ SEŽRÁN.

Neformuloval tohoto zákona jasnými, určitými výrazy a remoralisoval o něm. Nemyslel si ani tohoto zákona; žil prostě tento zákon, aniž vůbec o něm přemýšlel.

Viděl zákon tento v činnosti kolem sebe na všech stranách. On sežral mladé sněžné kury. Jestřáb sežral matku sněžných kurů. Jestřáb by byl také jej sežral. Později, když zesílil, přál si sám sežrati jestřába. Sežral mládě rysovo. Matka-rys byla by ho sežrala, kdyby nebyla sama zabita a sežrána. A tak dále. Zákonem tím žily kolem něho všechny živé věci, a on sám byl součástíkou a složkou tohoto zákona. Byl zabíječ. Jeho jediná potrava bylo maso, živé maso, které před ním rychle ubíhalo, vzlétalo do vzduchu, šplhalo na stromy, skrývalo se do země nebo se mu stavělo na odpor a bojovalo s ním, či dokonce jej pronásledovalo.

Kdyby byl vlček přemýšlel po způsobu lidí, byl by mohl stručně označiti život jako hltavou chuť k jídlu a svět jako místo, kde se prohánělo množství chutí k jídlu, pronásledujících a pronásledovaných, honících a honěných, všech ve slepotě a zmatku, násilí a nepořádku, chaos hltavosti a vraždy, ovládaný náhodou nelítostnou, bez plánu, bez konce.

Ale vlček nepřemýšlel po lidském způsobu. Nedíval se na věci se širokým rozhledem. Byl ovládán současně jen jedním záměrem, jednou myšlenkou či žádostí. Vedle zákona masa byla ještě myriada jiných a menších zákonů, jimž bylo mu se naučiti a jich poslouchali. Život byl pln překvapení. Vír života v něm, hra jeho svalů byla nekonečná blaženost, Honiti maso bylo zakoušení vzrušení a nadšení. Jeho vzteky a bitvy byly rozkoše. Hrůza sama a tajemství neznáma vedly k jeho životu.

A byly tu požitky a zadostiučinění. Míti plný žaludek, dřímati líně ve svitu slunečním — takové věci byly vrchovatou odměnou za jeho snahy a námahy, kdežto snahy a námahy samy sebou již odměňovaly. Byly výrazem života, a život je vždy šťastný, když dochází výrazu. Tak vlček neměl nijaké stíznosti na nepřátelské okolí. Byl velmi živý, velmi šťastný a velmi pyšný sám na sebe.

DÍL TŘETÍ

KAPITOLA PRVNÍ

TVŮRČOVÉ OHNĚ

Vlček ocitl se u toho náhle. Bylo to jeho vlastní vinou. Byl bezstarostný. Opustil jeskyni a běžel dolů k říčce napiti se. Možná, že nevěřil proto, že byl rozespalý. (Byl celou noc na honbě a právě se probudil.) A bezstarostným byl obvykle na cestě k túni. Kráčel po ní často a nikdy se nic nepříhodilo.

Sestoupil podle uschlé sosny, přešel volné prostranství a veběhl mezi stromy. V okamžiku spatřil i ucítil. Před ním sedělo mlčky pět živých věcí, jakých ještě nikdy neviděl. Bylo to jeho první spatření člověka. Ale těch pět lidí nevyskočilo, když jej shlédli, necenilo zuby ani nevrčelo. Nehýbali se, ale seděli tu, mlčíci a zlověstní.

Ani vlček se nehýbal. Každý pud jeho přirozenosti byl by ho poháněl na divoký útěk, kdyby v něm nebyl náhle vyvstal jiný a opačný pud. Veliká posvátná hrůza naň padla. Byl zdrcen ohromujícím pocitem vlastní slabosti a malosti, že nemohl se pohnouti. Zde bylo panství a moc — něco daleko nad jeho schopnost chápání. Vlček neviděl nikdy člověka, ale měl pud vztahující se na člověka. Mlhavým způsobem poznal v člověku živočicha, který si vybojoval prvenství nad všemi tvory Divočiny. Nejen svými vlastníma očima, ale očima všech svých předků díval se nyní vlček na člověka — očima, které kroužily ve tmách kolem nesčíslných táborových ohňů, které se upíraly z bezpečných vzdáleností a z nejvnitřnějších houštin na podivného dvounohého živočicha, který byl pánem živých věcí. Kouzlo dědičnosti působilo na vlčka, bázeň a úcta zrozená staletími zápasu a nestrádanou zkušeností mnoha generací. Dědictví to bylo příliš přemáhavé pro vlka, který byl dosud mládě. Kdyby byl dospělý, byl by utekl. Tak, jak byl, schoulil se ochromen strachem, napolo již nabízeje poddanství, jež jeho plémě nabízelo od prvního případu, kdy vlk přišel, by usedl u ohně člověkova a ohřál se. Kterýs Indián vstal, kráčel k němu a sklonil se nad ním. Vlček schoulil se těsněji k zemi. Bylo to neznámo,

konečně stělesněné v hmotném mase a krvi, sklánějící se nad ním a sahající dolů, by se ho zmocnilo. Chlupy se mu mimovolně zježily; pysky se odhrnuly a jeho malé tesáky se obnažily. Ruka, visící nad ním jako osud, váhala, a muž pravil se smíchem: »Wabam wabisca ip pit tah.« (Podívejte! Bílé tesáky!)

Ostatní Indiáni se zasmáli hlasitě a naléhali na muže, by zvedl vlčka. Když ruka sestupovala blíže a blíže, ve vlčkovi zuřil boj instinktů. Doznával dva veliké impulsy — poddati se a bojovatí. Výsledek byl kompromis. Učinil obojí. Poddával se, dokud se ho ruka již takřka nedotýkala. Pak bojoval, a jeho zuby bleskem zakously se do ruky. Hned na to dostal ránu přes hlavu, až se převalil. Pak veškerá bojovnost z něho zmizela. Jeho podstata štěněte a pud poddati se zmocnily se ho. Usedl si na zadek a kňučel. Ale muž, kterého kousl do ruky, byl rozhněván. Vlček dostal ještě jednu ránu s druhé strany přes hlavu. Potom si sedl a kňučel ještě hlasitěji.

Čtyři Indiáni smáli se silněji, a také kousnutý muž dal se do smíchu. Obklopili vlčka a smáli se mu, zatím co on kvílením dával na jevo strach a bolest. Uprostřed toho zaslechl cosi. Indiáni zaslechli to také. Ale vlček věděl, co to jest, a s posledním dlouhým zakvílením, ve kterém bylo více vítězoslávy než hoře, ustal v kvílení a očekával příchodu matky — své divoké, nezkrotné matky, která přemáhala a zabíjela všechny věci a nikdy se nebála. Vrčela při běhu. Zaslechla křik svého mláděte a spěchala je zachránit.

Skočila do jejich středu a její úzkostné a bojovné mateřství skytalo nevalně pěkný pohled. Ale vlčkovi pohled na její ochranný vztek byl lahodný. Vyrazil radostný, malý výkřik a poskočil jí vstříc, co lidští živočichové ustoupili spěšně o několik kroků. Vlčice stanula u mláděte nepřátelsky proti mužům, se zježenou srstí, s vrčením rachotícím hluboko v jejím hrdle. Její tvář byla zkroucená a zlovolná hrozbou, a dokonce i hřbet jejího nosu vraštil se od špičky až k očím, jak úžasné bylo její vrčení.

Náhle kterýsi z mužů vykřikl: »Kiche!« Byl to výkřik údivu. Vlček cítil, že matka slábně při tomto zvuku.

»Kiche!« vykřikl muž znova, tentokráte ostře a velitelsky.

A vlček spatřil, jak jeho matka, vlčice bez bázně, krčí se, až se její břicho dotýká země a kňučíc, vrtíc ohonem dává znamení míru. Vlček nemohl pochopiti. Byl poděšen. Posvátná hrůza před člověkem padla naň opět. Jeho pud byl správný. Matka to dotvrzovala. Také ona se poddávala lidem-živočichům.

Muž, který promluvil, blížil se jí. Položil jí ruku na hlavu, a ona

příkrčila se ještě těsněji. Nechňapla, ani nehrozila chňapnutím. Druzí mužové přikročili a obklopili ji a hladili, proti čemuž nepokoušela se klásti odpor. Byli velmi rozčileni a vydávali mnohé zvuky svými ústy. Vlček usoudil, že tyto zvuky neznačí nebezpečí, a choulil se vedle matky, zjezuje chvílemi srst, ale poddávaje se, pokud dovedl.

»Není to nic divného,« pravil Indián. »Její otec byl vlk. Ovšem, že její matka byl pes, ale což jí můj bratr nenechal nepřivázané odběhnouti do lesů na tři noci v době páření? Proto byl otec Kiche vlk.«

»Je to rok, Šedý Bobre, co utekla,« pravil jiný Indián,

»To není divné, Lososí Jazyku,« odpověděl Šedý Bobr. »Byl čas nouze, a nebylo masa pro psy.« »Žila s vlky,« pravil třetí Indián.

»To se zdá býti patrným, Tří Orli,« odvětil Šedý Bobr, klada ruku na vlčka, »a zde je toho doklad.«

Rozpráhla se k ráně. Vlček skryl tesáky a příkrčil se poddajně; ruka pak vrátivši se třela jej za ušima a nahoru i dolů po hřbetě,

»Zde je toho doklad,« pokračoval Šedý Bobr. »Je patrné, že jeho matka je Kiche. Ale jeho otec byl vlk. Proto je v něm málo psa a mnoho vlka. Jeho tesáky jsou bílé, a Bílý Tesák bude jeho jméno. Pravil jsem. Je to můj pes. Či nebyla Kiche psem mého bratra? A není můj bratr mrtev?«

Vlček, který takto obdržel své jméno ve světě, ležel a pozoroval. Po jistou dobu ôidé-živočichové neustále vydávali zvuky svými ústy. Pak vyňal Šedý Bobr nůž z pochvy, visící mu kolem krku, odešel do houštiny a uřízl hůl. Bílý Tesák ho pozoroval. Udělal vruby na obou koncích hole a ve vrubech uvázal řemeny z nevydělané kůže. Jeden řemen ovázal Kiche okolo hrdla. Pak ji přivedl k malé sosně, kolem níž ovázal druhý řemen.

Bílý Tesák následoval a ulehl vedle ní. Ruka Lososího Jazyka sáhla po něm a převalila ho na záda. Kiche dívala se na to úzkostně. Bílý Tesák cítil, jak v něm opět roste hrůza. Nemohl zcela potlačití vrčení, ale nehrozil chňapnutím. Ruka se zahnutými a roztaženými prsty škrabala ho žertovně na bříse a převalovala ho se strany na stranu. Bylo to směšné a nevhodné ležeti tu na zádech s nohama do vzduchu. Mimo to byla to posice tak naprosté bezmocnosti, že veškerá přirozenost Bílého Tesáka proti ní se bouřila. Nemohl činiti ničeho na svou obranu. Zamýšlel-li mu tento lidský živočich ublížiti, Bílý Tesák věděl, že tomu nemůže uniknouti. Jak mohl uskočiti, když měl všechny čtyři nohy ve vzduchu? Nicméně poddáním se opanoval strach a jen tiše vrčel. Tohoto vrčení nemohl potlačití; také muž nečinil proti němu námitek ranou přes hlavu. A co dále, bylo to tak podivné, že Bílý Tesák zakoušel

nevysvětlitelný pocit rozkoše, když ruka hladila sem a tam. Když byl zase převálen na bok, přestal vrčeti; když prsty stlačovaly a hnětly mu uši u kořene, rozkošný pocit vzrůstal; a když muž odešel, ještě naposledy ho pohladiv a poškrábav a nechal ho o samotě, veškerý strach Bílého Tesáka zmizel. Měl ještě mnohokrát poznati strach ve svých stycích s člověkem; bylo to však znamením nebojácného spolku s člověkem, ke kterému měl konečně dospěti.

Po chvíli zaslechl Bílý Tesák blížiti se podivné zvuky. Byl bystrý v třídění, neboť hned poznal, že jsou to zvuky lidí-živočichů. Několik minut na to přibyl ostatek kmene, vystrojen jak na pochodu. Bylo tu více mužů, mnoho žen a dětí — čtyřicet duší — a všichni s těžkými břemeny táborového výstroje a náradí. Bylo tu také mnoho psův, a také ti, vyjma nedospělá štěňata, byli stejně obtíženi táborovým zařízením. Psi nesli na zádech v pytlích kolem těla uvázaných dvacet až třicet liber váhy.

Bílý Tesák neviděl ještě nikdy psův, ale při pohledu na ně cítil, že jsou téhož druhu jako on, jenom jaksi rozdílní. Nelišili se však valně od vlka. Když spatřili vlčka a jeho matku, vrhli se na ně. Bílý Tesák ježil se, vrčel a chňapal proti přívalu psů, valících se naň s otevřenými tlamami, byl však povalen a octl se pod nimi, cítě na svém těle ostré trhání zuby, sám kousaje a škubaje za nohy a břicha nad sebou. Byla z toho veliká vřava. Slyšel vrčení Kiche, když zaň bojovala; slyšel výkřiky lidí-živočichů, rány klacků, tlukoucích do těl, a bolestné skučení psů takto zasažených.

Uplynulo jen několik vteřin, a byl zase na nohou. Viděl nyní, jak lidští živočichové odhánějí psy klacky a kamením, obhajující ho, chráníce ho před divými zuby jeho plemene, jež jaksi nebylo jeho plémě. A ačkoli v jeho mozku nebylo rozumu, by jasně pochopil tak abstraktní věc, jako je spravedlnost, cítil nicméně svým způsobem spravedlnost lidských živočichův, a poznal jejich určení — jsou tvůrci zákona a vykonavatelé zákona. Také oceňoval moc, s jakou zákon prováděli. Nepodobni jiným živočichům, s kterými se dosud sešel, nekousali ani nedrápali. Vnucovali svou živou sílu prostředkem mrtvých věcí. Mrtvé věci poslouchaly jejich rozkazů. Tak klacky a kameny, řízeny těmito zvláštními bytostmi, létaly vzduchem jako živé věci, zasazující bolestné rány psům.

Pro jeho mysl byla tato moc neobyčejná, moc nepochopitelná a nadpřirozená, moc božská. Bílý Tesák ve své přirozenosti nemohl nikdy ničeho věděti o bozích — v nejlepším případě mohl znáti jen věci, které byly přístupny jeho smyslům; ale úžas a posvátná hrůza, jakou měl před těmito lidskými živočichy, ve způsobu svém připomínaly úžas a hrůzu,

která by jíjala člověka při pohledu na nějakou nebeskou bytost na vrcholu hory, metající hromy a blesky z každé ruky na užaslý svět.

Poslední pes byl zahnán; vřava utichla, Bílý Tesák lízal si rány a uvažoval o tomto prvním zakušení ukrutnosti smečky a o svém uvedení do smečky. Nikdy se mu nezdálo, že jeho vlastní plémě skládá se z více členů než Jedno Oko, matka a on sám. Tvořili plémě pro sebe, a nyní z čista jasna objevil mnohem více tvorů patrně jeho vlastního plemene. A ozývala se v něm polovědomá nelibost, že tito, jeho plémě, při prvním spatření se naň vrhli a usilovali zničit ho. Týmž způsobem neschvaloval, že matka jest uvázána k holi, byť i to bylo provedeno od svrchovaných lidských živočichů. Zavánělo to pastí, otroctvím. Ale o pastí a otroctví nevěděl ničeho. Svoboda toulati se, běhati a ulehnutí dle libosti byla jeho dědictvím, a zde byla porušena. Pohyby matčiny byly omezeny na délku hole, a délkou této hole byl i on omezen, neboť nedospěl ještě tak daleko, by mohl postrádati boku matčina.

Nelíbilo se mu to. A stejně se mu nelíbilo, když lidští živočichové se zvedli a pokračovali v pochodu, neboť maličký člověk-živočich vzal konec hole a vedl Kiche zajatou za sebou a za Kiche následoval Bílý Tesák, velice znepokojen a utrápen tímto novým dobrodružstvím, do něhož se dostal.

Putovali dolů údolím říčky dále, než se kdy Bílý Tesák dostal na svých nejvzdálenějších toulkách, až přišli na konec údolí, kde říčka se vlévala do řeky Mackenzie. Zde, kde byla kanoe vztýčena na kolech vysoko ve vzduchu a kde stály stojany na sušení ryb, byl rozbit tábor, a Bílý Tesák vyvaloval udiveně oči. Převaha lidských živočichů vzrůstala každým okamžikem. Byla tu jejich vláda nad všemi těmi psy ostrých tesáků. Dýchalo to silou. Ale pro vlčka ještě čímisi větším byla jejich vláda nad věcmi neživými; jejich schopnost sdělití pohyb nehybným věcem; jejich schopnost změnit samu tvářnost světa.

Byla to zvláště poslední věc, jež naň dělala dojem. Vyzvednutí tyčkových koster upoutalo jeho zrak; ale to samo sebou nebylo tak pozoruhodné, neboť to vykonaly tytéž bytosti, které házely klacky a kameny na veliké vzdálenosti. Když však z tyčkových koster byly udělány »tepee«¹ pokrytím jich plátnem a kožemi, Bílý Tesák byl užaslý. Bylo to jejich ohromné těleso, jež ho dojímalo. Vyvstávaly kolem něho na všech stranách, jako nějaká obludná, rychle rostoucí forma života. Zaujímalý skorém polovinu objemu jeho zorného pole. Báł se jich. Chmuřily se nad

1. Indiánské stany.

ním zlověstně, a když byly větříkem vzbouřeny k obrovitým pohybům, schoulil se ve strachu, s očima na ně neustále opatrně upřenýma, připraven uskočit ti, kdyby se pokoušely naň se vrhnouti.

Ale za krátký čas jeho strach před těmito tepee zmizel. Spatřil ženy a děti vcházeji a vycházeji z nich bez pohromy, viděl, jak psi se snaží často do nich se vetřítí a jsou zaháněni ostrými slovy a létajícími kameny. Po nějakém čase opustil bok Kiche a plížil se opatrně ke stěně nejbližšího stanu. Byla to zvědavost vzrůstu, která ho pudila — potřeba učiti se, žiti a konati, co přináší zkušenost. Posledních několik palců ke stěně stanu plížil se nanejvýš pomalu a opatrně. Události dne připravily ho na to, že neznámo se zjevuje v nejužasnějších a nejnemyslitelnějších způsobech. Posléze jeho nos dotknul se plátna. Čekal; nic se nestalo. Pak očichal podivnou látku, prosycenou zápachem člověka. Zakousl se do plátna a zlehka zatahal. Nestalo se nic, ačkoli sousední části stanu se pohnuly. Zatahal prudčeji. Následoval větší pohyb. Bylo to zábavné. Tahal ještě prudčeji, až se hýbal celý stan. Tu však ostrý výkřik nějaké squaw uvnitř stanu zahnal ho rychle zpět ke Kiche. Ale potom se již nebál čnějících těles stanů.

Okamžik na to zatoulal se zase od matky. Její hůl byla uvázána ke kolu v zemi, a Kiche nemohla jiti za ním. Polovyrostlé štěně, trochu větší a starší než on, přicházelo mu vstříc pomalu s vychloubavou a bojovnou důležitostí. Jméno štěněte, jak později Bílý Tesák zaslechnul, bylo Lip-lip. Mělo již zkušenosti v pračkách štěňat a bylo již tak trochu rváč.

Lip-lip byl téhož plemene a jsa jenom štěně, nezdál se býti nebezpečným; Bílý Tesák chystal se tedy vyjiti mu vstříc přátelsky. Když však krok cizincův stal se upjatým a jeho pysky obnažily zuby, Bílý Tesák stal se také upjatým a odpověděl vyhrnutím pysků. Udělali kolem sebe půl kruhu zkoumavě, vrčíce a ježíce se. To trvalo několik minut, a Bílému Tesáku začínalo se líbiti, jako jakýsi druh hry. Náhle však s pozoruhodnou rychlostí Lip-lip po něm skočil, bleskurychle chňapnul a opět odskočil. Chňapnutí zasáhlo rameno, zraněné rysem a dosud bolestivé, až ke kosti. Překvapení a bolest vynutila Bílému Tesáku zavytí; ale v nejbližším okamžiku v návalu vzteku vrhl se na Lip-lipa zlostně po něm kousaje.

Ale Lip-lip prožil svůj život v táboře a vybojoval mnoho rvaček mezi štěňaty. Třikrát, čtyřikrát, a půltuctukrát jeho ostré zoubky zasáhly nováčka, až konečně Bílý Tesák hanebně skuče prchl pod ochranu matky. Byl to první z jeho mnohých zápasů s Lip-lipem, neboť byli nepřáteli od počátku, rození, s povahami, jež se musily vždy sraziti.

Kiche olízala Bílého Tesáka konejšivě jazykem a snažila se přiměti ho, by u ní zůstal. Ale jeho zvědavost byla v převaze, a několik minut na to odvažoval se na nový výzkum. Přiblížil se k jednomu z lidských živočichů, Šedému Bobru, který seděl na bobku a dělal cosi před sebou s dřevy a suchým mechem, rozestřeným na zemi. Bílý Tesák blížil se mu a pozoroval. Šedý Bobr vydával zvuky z úst, které si Bílý Tesák vykládal jako ne nepřátelské, i přicházel ještě blíže. Ženy a děti přinášely Šedému Bobrovi více dřev a větví. Byla to patrně záležitost pro okamžik nejdůležitější. Bílý Tesák se přiblížil, až se dotkl kolen Šedého Bobra, jak byl zvědav, a zapomínal již, že to je hrozný lidský živočich. Náhle upozoroval, že divná věc jako mlha začíná stoupati mezi dřívím a mechem pod rukama Šedého Bobra. Pak mezi týmiž dřevy objevila se živoucí věc, kroužící a točící se barvy jako slunce v obloze. Bílý Tesák nevěděl ničeho o ohni. Přitahoval ho, jako vchod jeskyně lákával v prvních dobách jeho věku štěněte. Plížil se několik kroků k ohni. Slyšel, jak se Šedý Bobr nad ním kucká smíchem, a věděl, že tento zvuk není nepřátelský. Tu jeho nos dotkl se plamene a zároveň i jeho jazýček jej olízl.

Na chvíli byl ochromen. Neznámo číhající uprostřed dříví a mechu divě skříplo ho za nos. Couval, propuknuv v ušaslý kvikot. Při tomto zvuku Kiche vyskočila vrčíc až na konec své hole a zuřila strašlivě, neboť nemohla mu přispěti na pomoc. Ale Šedý Bobr smál se hlasitě a řekl ostatním členům tábora, co se stalo, až se všichni hlučně smáli. Ale Bílý Tesák seděl na zadečku a kňučel a kňučel, opuštěná a žalostná postavička ve středu lidských živočichů.

Byla to nejhorší bolest, jaké dosud poznal. Nos i jazyk byly připáleny živoucí věcí barvy slunce, která vyrostla pod rukama Šedého Bobra. Naříkal a naříkal bez konce, a každé nové zakvílení bylo přivítáno výbuchy smíchu se strany lidských živočichů. Snažil se zmírniti bolest nosu jazykem, ale jazyk byl také spálený a obě bolesti, setkavše se, způsobily ještě větší bolest; i naříkal beznadějněji a bezmocněji než dříve.

A pak se ho zmocnil stud. Znal smích a věděl, co znamená. Není nám dáno vědět, jak některá zvířata znají smích a vědí, když se jim vysmíváme, ale Bílý Tesák jej znal. A cítil stud, že se mu lidští živočichové vysmívají. Obrátil se a prchal, ne před bolestí ohně, ale před výsměchem, který pronikal do jeho nitra ještě hlouběji a zraňoval bolestněji. A prchal ke Kiche, která zuřila na konci své hole, jako smyslů zbavená, — ke Kiche, jedinému tvorů na světě, který se mu nesmál.

Soumrak se skláněl a noc se blížila; Bílý Tesák ulehl po boku matčině.

Jeho nos a jazyk ještě bolely, ale jej stísňovala větší strast. Stýskalo se mu. Cítil prázdnotu v sobě, touhu po tichu a klidu říčky i jeskyně ve břehu. Život stal se příliš zalidněným. Bylo tu tolik lidských živočichů — mužů, žen i dětí — všichni lomozíci a dráždící. A byli tu psi, neustále se rvoucí a chňapající, kteří propukli každou chvíli ve vřavu a dělali zmatky. Osvěžující samota života, který dosud znal, zmizela. Zde i vzduch byl rozechvíván životem. Hučel a šuměl nepřetržitě. Neustálá změna intensity šumotu, náhlé přechody jeho tóniny působily nepříznivě na vlčkovy nervy a smysly, dělaly ho nervosním a nepokojným, trápily ho neustále hrozbou, že se něco stane.

Pozoroval lidské živočichy, jak přicházejí, odcházejí a pohybují se tábořem. Bílý Tesák díval se na lidské živočichy před sebou způsobem vzdáleně připomínajícím způsob, jak se lidé dívají na bohy, které si tvoří. Byly to vyšší bytosti, v pravdě bohové. Pro jeho nejasné chápání byli právě tak tvůrci zázraků, jako bohové pro lidi. Byli bytosti velitelské, mající neznámé a nemožné schopnosti všeho druhu; vrchní vládcové živého i neživého, nutící k poslušnosti, co se hýbe, sdělující pohyb tomu, co se nehýbe, a dávající životu barvy slunce a kousajícímu vyrůst z mrtvého mechu a dříví. Byli tvůrci ohně! Byli bohové!

KAPITOLA DRUHÁ

OTROCTVÍ

Dny byly pro Bílého Tesáka přeplněny zkušenostmi. Zatím co Kiche byla uvázána k holi, pobíhal po táboře pátraje, zkoumaje, poučuje se. Rychle naučil se znáti mnoho z obyčejů lidských živočichův, ale seznámení se s nimi nevedlo k opovržení. Čím více je poznával, tím více dokazovali svou převahu, tím více dávali na jevo své tajemné moci, tím výše čněla jejich bohorovnost.

Člověku jest údělem hoře, že často vidí své bohy povaleny a své oltáře se rozpadati; ale pro vlka a divokého psa, kteří přišli, by se schoulili u nohou člověka, nemůže nikdy dojiti k tomuto hoři. Kdežto u člověka bohové jsou z oblasti neviděného a dohadovaného, páry a mlhy obraznosti vymykající se odění skutečnosti, bludné představy vytoužené dobroty a moci, nehmatatelná promítání svého já do oblasti duchové — u vlka a divokého psa, kteří přišli k ohni, je tomu jinak; nalézají své bohy z živoucího masa, pevné na omak, zaujímající prostor a potřebující času k dokonání své existence. Žádného úsilí víry není potřebí, by uvěřili v takového boha; žádné úsilí vůle nedovede nikdy docílití nevěry v takového boha. Není tu vyhnutí. Zde stojí, na svých dvou zadních nohách s klackem v ruce, nesmírně mocný, vášnivý, hněvivý i milující, bůh, tajemství a síla, všecka kol do kola obalena masem, které krvácí, je-li rozerváno, a je dobré k jídlu, jako kterékoli jiné maso.

A tak to bylo s Bílým Tesákem. Lidští živočichové byli bohové; omyl zde nebyl možný a nebylo vyhnutí. Jako jeho matka, Kiche, projevila poslušnost k nim na první zavolání jménem, tak i on počal projevovatí poslušnost. Přenechával jim cestu jako jejich nepochybnou výsadu. Když kráčeli, uhýbal se jim z cesty. Když ho volali, přišel. Když hrozili, krčil se. Když mu veleli, by šel, utíkal spěšně. Neboť za každým jejich přáním skrývala se moc vynutiti toto přání, moc, která zraňovala, která se vyjadřovala ranami a klacky, létajícími kameny a štípajícími šlehy bičů.

Patřil jim, jako jim patřili všichni psi. Jeho jednání bylo podrobeno jejich rozkazům. Jeho tělo mohli rozsápati, šlapati po něm, trpěti je. Taková byla lekce, jež mu byla rychle vštípena. Bylo to trpké, neboť vzpíraly se proti tomu mnohé silné a převládající rysy v jeho přirozenosti; a neměl-li to rád, když se tomu učil, nepozorovatelně začínal to mítí rád. Znamenalo to vložití osud svůj do rukou jiného, zbavení se zodpovědnosti existence. To byla samo sebou náhrada, neboť je vždy snadnější opírat se o někoho, než státi sám.

Ale neodehrálo se v jednom dni toto odevzdání se tělem i duší lidským živočichům. Nemohl se okamžitě zříci svého divokého dědictví a svých vzpomínek na Divočinu, Byly dny, kdy se přikradl na okraj lesa, stál a naslouchal čemusi volajícímu ho do dálky a odtud, A vždy se vrátil, neklidný a nespokojený, a kňučel tiše a toužebně po boku Kiche, lízaje jí tvář dychtivým, tázavým jazykem.

Bílý Tesák seznal rychle obyčeje tábora. Poznal nespravedlnost a hltavost starších psů, když maso nebo ryby byly jim hozeny k žrádlu. Poznal, že mužové jsou spravedlivější, děti ukrutnější, ženy laskavější a schopnější hoditi mu kus masa nebo kost, A po dvou nebo třech trapných dobrodružstvích s matkami nedospělých štěňat nabyt poznání, že je vždy dobrá politika nechati takové matky na pokoji a vyhnouti se jim, když je uvidí blížiti se.

Ale kletbou jeho života byl Lip-lip. Větší, starší a silnější než Bílý Tesák, obral si ho Lip-lip za svůj zvláštní předmět pronásledování. Bílý Tesák bojoval dosti ochotně, ale byl v každém ohledu v nevýhodě. Jeho nepřítel byl příliš veliký. Lip-lip stal se mu postrachem. Kdykoliv se odvážil dále od matky, rváč se určitě objevil jemu v patách, vrče naň, dorážej naň a vyčkáváje příležitosti, kdy nebylo na blízku žádného lidského živočicha, by na Bílého Tesáka skočil a donutil jej k zápasu. Ježto Lip-lip bez výjimky vyhrával, bavilo ho to nesmírně. Stalo se to hlavním potěšením jeho života, a pro Bílého Tesáka stalo se to hlavní mukou. Ale na Bílého Tesáka neúčinkovalo to tak, aby ho to zastrašilo. Ačkoli trpěl daleko více než jeho protivník a byl vždy poražen, duch jeho zůstával nepokořen. Mělo to však špatné následky. Stal se zlomyslným a nevrlym. Jeho letora byla divoká od narození, ale při tomto nekonečném pronásledování stala se ještě divočejší. To, co v něm bylo veselého, hravého, štěněti podobného, nedošlo náležitýho výrazu. Nikdy si nehrál a neproháněl se s druhými štěňaty tábora. Lip-lip toho nedopustil. Jakmile

se Bílý Tesák ukázal v jejich blízkosti, již byl u něho Lip-lip, dorážející a sápe se naň, nebo bojuje s ním, až ho zahnal.

Výsledek toho všeho byl, že Bílý Tesák byl připraven o větší díl svého věku štěněte a stal se v chování starším, než bylo jeho stáří. Ježto se jeho energie nemohla vybiti ve hře, uzavřel se do sebe a jeho duševní vývoj se urychloval. Stal se vychytralým; měl dosti volného času, kdy mohl se oddávat vymýšlení různých kousků. Ježto se mu zabraňovalo dostati podíl masa a ryb při všeobecném krmení táborových psů, stal se chytrým zlodějem. Musil si zaopatřovati potravu sám, a sháněl ji dobře, ač byl následkem toho často útrapou pro squaw. Naučil se plížit se po táboře, býti lstivým, vědět, co se kde děje, vidět i slyšet všechno a podle toho usuzovati a úspěšně vymýšlet cestu a prostředky, jak se vyhnouti neúspěšnému pronásledovateli.

Bylo to v prvních dnech jeho pronásledování, kdy provedl svůj první skutečně veliký lstivý kousek a okusil poprvé sladkosti pomsty. Jako Kiche, když byla s vlky, lákala psy k jejich

zkáze z tábora lidí, tak Bílý Tesák trochu podobným způsobem vylákal Lip-lipa přímo do mstících čelistí Kiche. Ustupuje před Lip-lipem, dal se na nepřímý útěk, který vedl sem a tam, kolem různých stanů. Byl dobrý běhoun, rychlejší než kterékoli štěně jeho stáří, a rychlejší než Lip-lip, Ale v tomto honu neběžel tak rychle, jak dovedl. Udržoval jen svůj náskok — těsně před svým pronásledovatelem.

Lip-lip, rozčilen honbou a neustálou blízkostí své oběti, zapomněl na opatrnost a místo, kde je. Když si vzpomněl, bylo již pozdě. Uháněje nej vyšší rychlostí kolem jednoho stanu, naběhl přímo na Kiche, ležící na konci své tyče. Zavyl zděšeně, a pak trestající čelisti ho stiskly. Byla uvázána, ale nemohl jí snadno uniknouti. Převalila ho, že nemohl utíkat, a několikrát ho potrhala a pokousala tesáky.

Když se mu posléze podařilo vykroučiti se jí, postavil se zas na nohy, pořádně zcuchán, sklíčen na těle i na duchu. Srst byla na něm zjevena v chumáčích, kde její zuby ho zpracovaly. Stanul na místě, otevřel tlamu a spustil dlouhý, srdcervoucí nářek štěněte. Ale nebylo mu popřáno ani toho dokončiti. Právě uprostřed vyrazil naň Bílý Tesák a zaťal zuby do jeho zadní nohy. Veškerá bojovnost opustila Lip-lipa a dal se na hanebný útěk, pronásledován těsně v patách svou obětí, jež naň dorážela celou cestu až k jeho vlastnímu stanu. Tu mu přišly squaw na pomoc, a Bílý Tesák, změněný v zuřícího démona, byl posléze zahnán jen pravou střelbou kamení.

Přišel den, kdy Šedý Bobr odvázel Kiche, uznáv, že pravděpodobnost jejího útěku již přešla. Bílý

Tesák byl potěšen svobodou matčinou. Provázel ji radostně po táboře, a pokud setrval těsně po jejím boku, Lip-lip zůstával v uctivé vzdálenosti. Bílý Tesák dokonce před ním se naježil a krok jeho stal se upíatým, ale Lip-lip dělal, jako by neviděl tohoto vyzvání. Nebyl hloupý, a jakkoli toužil po pomstě, mohl čekat, až by chytil Bílého Tesáka o samotě.

Později téhož dne Kiche a Bílý Tesák zaběhli na kraj lesa poblíž tábora. Vlček vedl tam matku, krok za krokem; a nyní, když stanula, snažil se láka ti ji dále. Říčka, doupe a tiché lesy volaly ho k sobě, a přál si, by šla s ním. Běžel ku předu několik kroků, zastavil se a díval zpět. Ona se nehnula. Zakňučel, jako by jí domlouval, a veběhl hravě do podrostu a zase ven. Běžel k ní zpět, lízal jí tvář a zas to zkusil ku předu. A ona se ještě nehýbala. Zastavil se a pozoroval ji, pln napětí a dychtivosti fysicky vyždřené, která zvolna v něm pohasla, když vlčice obrátila hlavu a zadívala se zpět na tábor.

Cosí volalo naň tam z volné prostory. Jeho matka slyšela to také. Ale ona slyšela i jiné a hlasitější volání — volání ohně a člověka — volání, na něž odpovídati jest ze všech zvířat dáno jedině vlku a divokému psu, kteří jsou bratři.

Kiche se otočila a pomalu klusala zpět k táboru. Silněji nežli fysické pouto hole držel ji tábor svým objetím. Neviditelným a skrytým způsobem bohové stále ji drželi svou mocí a nedali jí odejiti. Bílý Tesák usedl ve stínu břízy a tiše naříkal. Bylo cítiti silně výpar sosen, a jemné lesní vůně plnily vzduch, připomínající mu starý volný život před dny jeho nevolnictví. Byl však dosud jen nedospělé štěně, a silnější nežli volání člověka či Divočiny bylo volání matčino. Po všechen čas svého krátkého života na ní závisel. Doba neodvislosti dosud nepřišla. Vstal tedy a klusal truchlivě zpět k táboru, zastaviv se jednou či dvakrát, by usedl, vrátil se a naslouchal volání, jež se dosud ozývalo v hlubinách hvozdu.

V Divočině je doba, již ztráví matka se svým mládětem, krátká, ale pod panstvím člověka bývá časem ještě kratší. Tak bylo i s Bílým Tesákem. Šedý Bobr byl dlužen muži, který se jmenoval Tři Orli. Tento odcházal na výpravu vzhůru proti řece Mackenzie až k Velikému Otročímu Jezeru. Pruh šarlatového sukna, medvědí kůže, dvacet patron a Kiche padly na splacení dluhu. Bílý Tesák viděl, jak matka je naložena na kanoe Tří Orlů, a chtěl ji následovati. Rána Tří Orlů srazila ho zpět na břeh. Kanoe odrazilo. Vlček skočil do vody a plovat za ním, hluchý k ostrým rozkazům

Šedého Bobra, by se vrátil. Bílý Tesák nevšímal si ani lidského živočicha, boha — takový byl jeho strach, že ztratí matku.

Ale bohové jsou zvyklí na poslušnost, a Šedý Bobr rozhněván jal se ho v kanoe pronásledovati. Když dohonil Bílého Tesáka, sáhl dolů a za kůži na šíji vytáhl ho z vody. Nesložil ho hned na dno kanoe. Drže ho visícího v jedné ruce, druhou jal se uštěďřovati mu výprask. A to byl výprask. Jeho ruka byla těžká. Každá rána způsobovala vybranou bolest, a dal mu mnoho ran.

Poháněn ranami, jež naň dopadaly jako déšť jednou z té, podruhé z oné strany, Bílý Tesák houpal se jako pomatené trhavé kývadlo. Rozmanité city jím zmítaly, Nejdříve pocítil překvapení. Pak se ho zmocnil okamžitý strach, a několikrát zakvikl pod nárazy ruky. Ale na to rychle v něm se zdvihl hněv. Jeho volná přirozenost se vzmužila, vycenil zuby a zavrčel bez bázně do tváře hněvivého boha. Ale to učinilo boha ještě hněvivějším. Rány dopadaly rychleji, těžší a bolestivější.

Šedý Bobr neustával ve výprasku, a Bílý Tesák neustával vrčeti. Ale to nemohlo trvati věčně. Jeden nebo druhý musil povolití, a byl to Bílý Tesák, který povolil. Strach nabýval opět nad ním převahy. Poprvé byl doopravdy bit. Rány holí nebo kamením, kterých sem tam zakusil, byly pravé mazlení proti tomu. Nevydržel a začal kňučeti a výtí. Ze začátku každá rána vynutila mu zavytí; ale strach přešel v děs, a konečně vytí spojilo se v nepřetržitý zvuk, bez souvislosti s rytmem výprasku.

Konečně ruka Šedého Bobra se zarazila. Bílý Tesák, vise chabě dolů, neustával v nářku. To uspokojovalo, jak se zdálo, jeho pána, který ho drsně hodil na dno kanoe. Mezi tím bylo kanoe unášeno proudem řeky. Šedý Bobr chopil se vesla. Bílý Tesák byl mu v cestě, i odkopl ho divoce. V tom okamžiku volná přirozenost Bílého Tesáka vzplanula opět, a zaťal zuby do nohy v moccasinu.

Předešlé bití nebylo ničím u srovnání s bitím, kterého se mu nyní dostalo. Hněv Šedého Bobra byl hrozný, rovněž strach Bílého Tesáka, Nejen ruky, ale i tvrdého, dřevěného vesla bylo proti němu užito; i byl odřen a obolen po celém tělíčku, když byl opět hozen do kanoe. Znova kopl ho Šedý Bobr, tentokráte úmyslně. Bílý Tesák neopakoval svého útoku na nohu. Naučil se opět nové lekci svého nevolnictví. Nikdy, za žádných okolností nesmí se odvážiti kousnouti boha, který jest jeho pán a velitel; tělo pána a velitele je posvátné a nesmí býti znesvěceno zuby podobných, jako je vlček. Patrně je to nejvyšší zločin, a dopustiti se ho, bylo neodpustitelné.

Když kanoe se dotklo břehu, Bílý Tesák ležel kňuče a nehýbaje se, čekaje vůle Šedého Bobra. Vůli Šedého Bobra bylo, aby šel na břeh, neboť byl hosen na břeh a uhodil se notně do boku, při čemž odřeniny nově se rozbolely. Vzchopil se, třesa se a stál kňuče. Líp-lip, který pozoroval celý výjev se břehu, vrhl se naň, povalil ho a zakousl se do něho. Bílý Tesák byl příliš bezmocný, než aby se bránil, a bylo by se mu zle vedlo, kdyby se nebyla rozmáchla noha Šedého Bobra, která prudkostí svou vymrštila Lip-lipa do vzduchu tak, že uhodil o zem na tucet stop daleko. To byla spravedlnost lidského živočicha, a i tehdy ve svém žalostném stavu pocítil Bílý Tesák jisté vděčné vzrušení. Poslušně pokulhával Šedému Bobru v patách vesnicí k tepee. A tak se stalo, že se Bílý Tesák poučil, že právo trestatí je věc vyhrazená bohům a odepřená menším tvorům, jim podřízeným.

Té noci, když se všecko utišilo, vzpomněl si Bílý Tesák na matku a truchlil pro ni. Truchlil příliš hlasitě a probudil Šedého Bobra, který mu natloukl. Od té doby hořekoval jen tiše, když byli bohové na blízku. Ale někdy, odběhnuv si sám na okraj lesů, dal volný průchod svému žalu, a vykřičel ho hlasitým kňučením a kvílením,

V té době byl by mohl naslouchati vzpomínkám doupěte a říčky a utéci zpět do Divočiny. Ale vzpomínka na matku ho zdržela. Jako lovící lidští živočichové vycházeli a se vraceli, tak se ona třeba kdysi vrátí do vesnice. Zůstal tedy v nevolnictví, čekaje na ni.

Ale nebylo to tak docela nešťastné nevolnictví. Bylo tu mnoho, co jej zajímalo. Něco se neustále přiházelo. Nebylo konce těm podivným věcem, jež dělali tito bohové, a byl vždy zvědav viděti je. Dále pak učil se, jak vycházeti s Šedým Bobrem. Poslušnost, neúprosná, bezpodmíněná poslušnost byla od něho požadována; a za odměnu unikl bití a jeho existence byla trpěna.

Šedý Bobr mu dokonce někdy hodil kus masa a hájil ho při žraní proti jiným psům. A takový kus masa měl cenu. Podivno, stál za víc, než tucet kusů masa z ruky nějakého squaw. Šedý Bobr nikdy se nemazlil, ani nehladil. Snad to byla tíha jeho ruky, snad jeho spravedlnost, snad pouhá jeho moc a snad všechny ty věci, jež působily na Bílého Tesáka, neboť jisté pouto náklonnosti vznikalo mezi ním a jeho nevlídným pánem. Lstivě a skrytými cestami, právě tak, jako silou hole a kamene a rány rukou, byly Bílému Tesáku ukovány okovy jeho otroctví. Vlastnosti jeho plemene, jež hned na počátku umožnily vlkům přijíti k ohňům lidí, byly vlastností schopné vývoje. Vyvíjely se v něm a život v táboře, jakkoli strastiplný,

BÍLÝ TESÁK

potajmu stával se mu drahým po celý ten čas. Ale Bílý Tesák nebyl si toho vědom. Znal jediné hoře nad ztrátou Kiche, naději, že se zase vrátí, a hladovou touhu po volném životě, jaký kdysi vedl.

KAPITOLA TŘETÍ

VYVRHEL

Lip-líp neustával otravovati jeho život, takže Bílý Tesák stával se darebnějším a sveřepějším, než vlastní povahou měl býti. Divokost byla částí jeho přirozenosti, ale divokost, jaká u něho tímto způsobem se vyvíjela, přesahovala jeho přirozenost. Stal se zlobou pověstným i mezi lidskými živočichy. Byl-li někde v táboře poplach a vřava, pračka a hádka, nebo rozkřiknula-li se některá squaw pro kus ukradeného masa, bylo jisto, že v tom byl zapleten Bílý Tesák, a obyčejně hrál v tom hlavní úlohu. Nena-máhali se hledati příčiny jeho chování. Viděli jen výsledky, a výsledky byly špatné. Byl plízivý a zlodějský, původ darebností, příčina zmatkův; a rozezlené squaw říkaly mu do očí, co se na ně čile díval připraven uhnouti se jakékoli, prudce hozené střele, že je vlk, ničema a že musí dojiti špatných konců.

Shledal, že je vyvrhelem uprostřed lidnatého tábora. Všichni mladí psi podrobovali se vedení Lip-lipovu. Mezi nimi a Bílým Tesákem byl rozdíl. Snad cítili jeho původ z lesní Divočiny a instinktivně vznikalo v nich nepřátelství, jež pociťuje domácí pes proti vlkovi. Ať je tomu jakkoliv, sdružovali se s Lip-lípem k pronásledování. A když se prohlásili za jeho nepřátele, našli dobrý důvod, udržovati nepřátelství vůči němu. Každý z nich časem pocítil jeho zubů; a budiž řečeno k jeho dobru, že dával více, nežli přijímal. Mnohé z nich by byl dovedl vyplatiti v jednotlivém zápase; ale jednotlivý zápas byl mu odepřen. Začátek takového zápasu byl znamením všem mladým psům v táboře, aby přiběhli a vrhli se na něho.

Z tohoto pronásledování smečkou naučil se dvěma důležitým věcem: jak se uchrániti v hromadném zápase proti sobě, a jak jednotlivému psu ublížiti co možná nejvíce v nejkratší době. Udržeti se na nohou uprostřed nepřátelského zástupu bylo životní otázkou, a tomu se naučil dobře. Stal se kočkovitým ve schopnosti zůstat na nohou, I velcí psi mohli ho sraziti do zadu, nebo na stranu nárazem svých těžkých těl; padl do zadu neb na

stranu, vzduchem, či klouzaje se po zemi, ale vždy s nohama do spodu, dolů k matce zemi.

Když psi se potýkají, obyčejně před vlastním zápasem předcházejí předběžné formality: vrčení, ježení se a upjaté vykračování si. Ale Bílý Tesák naučil se vynechávat tyto předběžné přípravy. Odklad znamenal, že se naň seběhnou všichni mladí psi. Musí provést rychle své dílo a dostati se odtud. Hnal útokem, chňapl a trhl v okamžení, bez ohlášení, dříve nežli se nepřítel mohl připravit na odražení. Tak se naučil, jak způsobiti rychlé a kruté zranění. Naučil se též znáti cenu překvapení, Přepadnouti psa, když se nemá na pozor, rozsápati mu rameno, nebo roztrhati ucho v cáry, dříve než poznal, oč běží, znamenalo poloviční vítězství. Kromě toho bylo pozoruhodně lehké povaliti psa překvapeného z nenadání; a pes takto povalený pokaždé vystavil na okamžik měkkou, spodní stranu krku — zranitelné místo, kde bylo možno ohroziti jeho život. Bílý Tesák znal toto místo. Byla to znalost, odkázaná mu přímo od loveckého pokolení vlkův. A tak, když se Bílý Tesák chopil offensivy, jeho metoda byla: za prvé nalézti mladého psa o samotě; za druhé překvapiti ho a povaliti nohama vzhůru, a za třetí útočiti zuby na měkké hrdlo.

Ježto nebyl ještě úplně vyrostlý, jeho čelisti nebyly dosti veliké a silné, aby byl jeho útok na hrdlo smrtící, ale nejeden mladý pes pobíhal táborem s rozedraným hrdlem na znamení úmyslu Bílého Tesáka. A kdysi chytiv jednoho ze svých nepřátel samotna na okraji lesa, povaliv ho opětovně a napadnuv jeho hrdlo, prokousnul velikou tepnu a vypustil jeho život. Veliký poplach byl toho večera. Bílý Tesák byl viděn, novina donesla se k pánu mrtvého psa, squaw rozpomenuly se na všechny případy krádeže masa, a na Šedého Bobra doléhaly mnohé hněvivé hlasy. Ale on hájil rozhodně vchod svého tepee, v němž ukryl vinníka, a odepřel dovoliti pomstu, po níž volal lid jeho kmene.

Bílý Tesák uvalil na sebe nenávisť lidí i psů. V tomto období svého vývoje nezažil bezpečného okamžiku. Zuby každého psa byly proti němu, rovněž ruka každého člověka. Byl vítán vrčením se strany svého plemene, kletbami a kamením se strany svých bohův. Žil v napjetí. Byl vždy na stráž, čilý k útoku, hotov útok odraziti, oko na stráž proti náhlým a neočekávaným střelám, připraven k náhlému a chladnokrevnému činu, skočiti na nepřitele s vyceněnými zuby, nebo uskočiti stranou s hrozivým zavrčením.

Co se týká vrčení, dovedl vrčeti strašlivěji než kterýkoli pes v táboře, mladý či starý. Účelem vrčení je varovati, nebo zastrašovati, a je potřebí

úsudku k rozeznání, kdy se ho má užítí. Bílý Tesák věděl, jak je vylouditi i kdy je vylouditi. Ve své vrčení vložil vše, co bylo zlého, zlovolného, hrozného. Nos trhal sebou neustálými, křečovitými záchvaty, srst ježila se vracejícími se vlnami, uši schlípily se na zad, oči planuly nenávistí, pysky shrnovaly se vzhůru a tesáky cenily se, mokvajíce — i dovedl pak zaraziti skoro každého útočníka. Byl-li přepaden neočekávaně, chvilkové zaražení protivníkovo poskytlo mu nezbytného času k promyšlení a rozhodnutí činu. Ale často pauza takto získaná prodloužila se, až potom k zápasu ani nedošlo, A před nejedním z dorostlých psů podařilo se Bílému Tesáku vynutiti si vrčením čestný ústup.

Byl-li sám vyvrhelem smečky nedospělých psů, jeho krvavé metody a pozoruhodná výkonnost docílila, že smečka draze zaplatila jeho pronásledování. Nebylo-li mu dovoleno běhati se smečkou, vedlo to k zvláštnímu výsledku, že žádný člen smečky nesměl běhati mimo ni. Bílý Tesák nedovolil. Pro jeho zákeřnou a cíhavou taktiku mladí psi báli se běhati sami. Až na Lip-lipa byli nuceni sdružovali se k vzájemné ochraně proti hroznému nepříteli, kterého si na sebe poštvali. Potkal-li štěně samotné na břehu řeky, buď zaplatilo to životem, aneb vybouřilo tábor pronikavým křikem bolestí a hrůzy, prchajíc před vlčkem, který si na ně počíhal.

Ale odvetám Bílého Tesáka nebyl konec, ani když se mladí psi důkladně poučili, že musí se držeti pohromadě. Přepadl je, když je zastihl o samotě, oni napadali jeho, když byli v houfu. Stačilo zahlédnouti ho a již se hnali za ním, a v těchto případech obyčejně jeho rychlost unesla ho v bezpečí. Ale běda psu, který při takovém pronásledování předběhl své druhy! Bílý Tesák naučil se obracetí náhle na pronásledovatele, který běžel před smečkou, a rozsápati ho důkladně, než smečka mohla doběhnouti. To se stávalo velmi často, neboť psi, když již byli rozběhnuti, v rozčilení honbou snadno se zapomínali, kdežto Bílý Tesák se nikdy nezapomněl. Vrhaje v běhu pokradné pohledy za sebe, byl vždy pohotově otočit se a vrhnouti na příliš horlivého pronásledovatele, který předběhl své druhy.

Mladí psi musí si hráti, a z nedostatku něčeho lepšího, našli hru v tomto válčení. Tak se stalo, že hon na Bílého Tesáka stal se jejich hlavní zábavou — smrtonosnou ovšem a vždy povážlivou zábavou. Bílý Tesák na druhé straně máje nejrychlejší nohy, nebál se odvážiti kamkoli. V oné době, kdy čekal marně na návrat matčin, prohnal smečku ve mnohé divoké honbě sousedními lesy. Ale smečce se pokaždé ztratil. Její hluk a jek oznamoval mu předem její blízkost, kdežto on běžel sám, sametovou

nohou, mlčky jako pohybující se stín mezi stromy, jako běhávali jeho otec i matka. Kromě toho byl bezprostředněji spojen s Divočinou než oni; znal více z její tajemství a lstí. Jeho oblíbeným kouskem bylo zahladiti stopu v běhuté vodě, a pak ležel klidně v blízké houštině, zatím co jejich zklamané výkřiky kolem něho se ozývaly. Nenáviděn svým plemenem i lidmi, nezkrotný, neustále válkou ohrožován i sám neustále války se odvažující, vyvíjel se rychle a jednostranně. To nebyla půda, ve které by vykvetla mírnost a láska. O takých věcech neměl nejslabšího zdání. Zákon, který si osvojil, zněl: poslouchati silných a potlačovati slabé. Šedý Bobr byl bůh a silný. Proto ho Bílý Tesák poslouchal. Ale pes mladší nebo menší než on, byl slabý, věc určená k zničení. Jeho vývoj dál se ve směru síly. By mohl čeliti neustálému nebezpečí ran a dokonce zhouby, vyvinuly se nepoměrně jeho dravé i ochranné schopnosti. Stal se bystřejším v pohybech než druzí psi, rychlejším v běhu, obratnějším, nebezpečnějším, hubenějším s ocelovými svaly a šlachami, vytrvalejším, krutějším, divočejším a intelligentnějším. Musil si osvojiti všechny tyto vlastnosti, jinak by se nebyl uhájil a nebyl by zůstal na živu v nepřátelském okolí, v němž se octl.

KAPITOLA ČTVRTÁ

CESTA BOHŮV

Na podzim, když se dny krátily a ve vzduchu bylo cítiti dech mrazu, naskytla se Bílému Tesáku příležitost osvoboditi se. Několik dní byl ve vesnici veliký rozruch. Letní tábor se zrušoval a kmen se svými zavazadly chystal se odejít k podzimním honům. Bílý Tesák pozoroval to vše dychtivýma očima, a když se začalo se skládáním stanů a nakládáním kanoí, pochopil. Jíž kanoie odjížděly a některé zmizely dolů po řece.

Úplně rozvážně rozhodl se zůstatí zpět. Čekal na příležitost vyklouznouti z tábora do lesů. Zde, v bystrém proudu, kde se již začínal tvořiti led, skryl svou stopu. Pak zalezl do nejhustší houštiny a čekal. Čas ubíhal a Bílý Tesák spal s přestávkami po celé hodiny. Pak byl vyburcován hlasem Šedého Bobra, volajícího jej jménem. Bylo slyšeti i jiné hlasy. Bílý Tesák slyšel, jak i squaw Šedého Bobra účastní se v pátrání a Mít-sah, Šedého Bobra syn.

Bílý Tesák trásl se strachem a ačkoli byl v pokušení vylézt z skrýše, odolal mu. Po nějaké čase hlasy umlkly, a později vylezl vlček, aby se těšil z úspěchu svého podniků. Tma přicházela, a chvíli hrál si mezi stromy, kochaje se ve své svobodě. Po té, a zcela náhle, uvědomil si svou opuštěnost. Usedl, aby uvažoval, naslouchaje tichu lesa a pobouřen jím. Nedostatek pohybu a zvuku zdál se býti zlověstným. Cítil, že nebezpečí číhá, neviděné a netušené. Měl podezření k čnějším trupům stromů a temným stínům, které mohly skrývati nebezpečné věci všeho druhu.

Pak bylo zima. Nebylo zde teplé stěny stanu, k níž by se přitulil. Nohy mu mrzly, a neustále zvedal přední nohy, přešlapuje. Otočil kolem nich huňatý chvost, aby je přikryl, a současně měl vidinu. Nebylo v ní ničeho divného, V jeho vnitřním zraku byly vtisknuty obrazy vzpomínek. Viděl zase tábor, stany a zář ohňů. Slyšel pronikavé hlasy žen, drsné basy mužů a vrčení psů. Byl hladov a vzpomínal kusů masa a ryb, jež mu bývaly házeny. Zde nebylo masa — nic než hroživé, nejedlé ticho.

Nevolnictví učinilo ho změkčilým. Nezodpovědnost ho seslabila. Zapomněl, jak se sám probíjeti. Noc zela na něho. Jeho smysly, zvyklé šumu a ruchu tábora, zvyklé neustálému doléhání zrakových a sluchových dojmů, byly nyní bez zaměstnání. Nedalo se nic dělati, nebylo ničeho slyšeti ani viděti. Smysly napínaly se, by zachytily nějaké porušení ticha a nehybnosti přírody. Byly poděšeny nečinností a pocitem, že hrozí cosi strašlivého.

Vyskočil nemálo vyděšen. Ohromné, bez tvárné něco hnalo se jeho zorným polem. Byl to stín stromu, vržený měsícem, s jehož tváře byly mraky sehnány. Uklidniv se opět kňučel tiše; pak však potlačil kňučení, by nevzbudil pozornosti číhajících nebezpečí.

Strom stahuje se chladem vydal hlasitý zvuk. Bylo to přímo nad ním. Zavyl zděšeně. Panika se ho zmocnila, i běžel šíleně směrem k vesnici. Pocítil neodolatelnou touhu po ochraně a společnosti člověka. V nozdrách rozlehl se mu zápach táborového kouře. V uších zněly mu hlasitě zvuky a křiky tábora. Vyšel z lesa na měsícem ozářenou mýtinu, kde nebylo ani stínův, ani temnot. Ale vesnice nepozdravila jeho zraky. Zapomněl. Vesnice odešla.

Jeho divoký útěk ustal náhle. Nebylo zde místa, kam utéci. Truchlivě plížil se opuštěným táborem, očichávaje hromady odpadků a od bohů odhozených nepotřebných věcí, Byl by býval rád, kdyby kolem něho rachotilo kamení, vrhané hněvivou squaw; rád, kdyby ruka Šedého Bobra ve hněvu se naň skláněla; a byl by radostně uvítal Lip-lipa a celou vrčící, zbabělou smečku. Přišel k místu, kde stával stan Šedého Bobra. Usedl uprostřed místa, jež zaujímal. Namířil nos k měsíci. Jeho hrdlo bylo zachváčeno krutými křečemi, tlama se otevřela a srdcelomný nářek vzhůru stoupající vyjadřoval jeho opuštěnost a strach, zármutek pro Kiche, všechny minulé strasti a bědy, jakož i starost před útrapami a nebezpečími, jež mu teprve hrozí. Bylo to dlouhé vlčí vytí, z plna hrdla a truchlivé — první opravdové vytí, jež dosud ze sebe vyrazil.

Příchod denního světla rozplásl jeho strachy, ale zesílil jeho opuštěnost. Holá země, jež krátce před tím byla tak zalidněna, vnucovala mu násilněji jeho opuštěnost. Nepotřeboval mnoho času k rozhodnutí. Vrhł se do lesa a dal se po břehu řeky dolů po proudu. Běžel celý den. Neodpočíval. Zdálo se, jako by byl určen běžeti věčně. Jeho jakoby železné tělo neznalo únavy, A když se i dostavila únava, zděděná houževnatost pobádala ho k nekonečnému úsilí a umožňovala mu poháněti stěžující si tělo ku předu. Kde řeka zahnula proti příkrým skalám, slézal vysoké

hory v pozadí, Řeky a potoky, vlévající se do veletoku, přebrodil nebo přeploval. Často pustil se po ledové kůře, jež se počínala tvořit na krajích, a nejednou se probořil a zápasil o život v ledově studeném proudu. Neustále ohlížel se po stopě bohů, kde asi opustila řeku a odbočila do vnitrozemí.

Bílý Tesák byl intelligentnější nad průměr svého plemene; ale jeho duševní obzor nebyl dostatečně široký, aby objímal i druhý břeh Mackenzie. Což jestliže stopa bohův odbočila na oné straně? To ho nikdy nenapadlo. Později, když již byl více cestoval, byl starší i moudřejší a věděl více o stezkách a řekách, byl by snad pochopil a vyušil podobnou možnost. Ale tato duševní síla ležela teprve před ním v budoucnosti. Nyní běžel slepě, zabíraje do svých dohadů jen tu stranu Mackenzie, po které běžel.

Celou noc běžel, narážeje ve tmě na překážky a nehody, jež ho zdržovaly, ale neodstrašily, Uprostřed druhého dne běžel již nepřetržitě třicet hodin, a jeho ocelové svaly slábly. Byla to duševní vytrvalost, jež ho udržovala v běhu. Nežral po čtyřicet hodin a byl vysílen hladem. Opětovné promočení v ledové vodě rovněž naň působilo. Jeho pěkný kožich byl zčuchaný. Široké tlapky jeho nohou byly odřené a krvácely. Počal kulhat, a kulhání vzrůstalo každou hodinou. A by bylo ještě hůře, obloha se zachmuřila, a začal padati sníh — mokrý, tající, lepkavý sníh, kluzký pod nohou, který mu ukryl krajinu, již putoval, zakryl nerovnosti půdy, takže chůze jeho nohou byla nesnadnější a trapnější.

Šedý Bobr zamýšlel položit se táborem té noci na druhé straně Mackenzie, neboť v tom směru leželo loviště. Ale krátce před setměním zahlédla Kloo-kooch, squaw Šedého Bobra, jak los přichází k řece napít se. Nuže, kdyby nebyl los přišel se napít, kdyby nebyl Mit-sah zakormidloval stranou pro sníh, kdyby nebyla Kloo-kooch zahlédla losa a kdyby ho nebyl Šedý Bobr skolil šťastnou ranou z ručnice, všechny následující věci by byly se staly jinak. Šedý Bobr nebyl by tábořil na této straně Mackenzie, Bílý Tesák byl by přešel kolem a běžel dále, až by našel buď smrt, nebo cestu ke svým divokým bratrům a stal se jedním z nich — vlkem až do konce svých dnů.

Noc se snesla. Sníh padal hustěji a Bílý Tesák kňouraje tiše pro sebe potácel se a kulhal ku předu, když přišel na čerstvou stopu ve sněhu. Tak čerstvá byla, že hned poznal, kam vede. Kňuče dychtivostí šel po ní dále od řeky a mezi stromy. Táborové zvuky dolehly k jeho sluchu. Spatřil

zář ohně, Kloo-kooch vařící večeri, Šedého Bobra sedícího na bobku a žvýkajícího kus syrového loje. Čerstvé maso bylo v táboře!

Bílý Tesák čekal výprask. Schoulil se, zježil trochu a přemýšlel o tom. Pak šel zase ku předu. Báł se a nelíbilo se mu bití, o němž věděl, že ho očekává. Ale věděl též, že bude požívali pohodlí ohně, ochrany bohův i společnosti psů — společnosti nepřátel, ale přece jen společností, uspokojující jeho společenské potřeby.

Veplíží! se schoulen do světla ohně. Šedý Bobr spatřil ho a přestal žvýkati lůj. Bílý Tesák plazil se krče se v pokoře svého ponížení a poddanství. Plazil se přímo k Šedému Bobru, a každý palec jeho postupu stával se pomalejším a trapnějším. Konečně ležel u nohou svého pána, v jehož majetek se nyní vydával, tělem i duší, Z dobré vůle přišel, aby seděl u ohně člověka a aby jím byl ovládán. Bílý Tesák se třásl, čekaje, že trest naň dopadne. Ruka nad ním se pohnula. Mimovolně přikrčil se pod očekávanou ranou. Ta však nedopadla. Podíval se pokradmu vzhůru. Šedý Bobr trhal kus loje ve dvě poloviny. Šedý Bobr podával mu kus loje! Velmi zlehka a podezřívavě zpočátku očichal lůj a pak jal se jej žráti. Šedý Bobr poručil, aby mu přinesli maso a chránil ho při žraní před ostatními psy. Po té vděčně a spokojeně ulehl Bílý Tesák u nohou Šedého Bobra, dívaje se do ohně, který ho hřál, mrkaje a podřimuje, bezpečen u vědomí, že jitro nezastihne ho putujícího osaměle pustými hvozdy, ale v táboře lidských živočichův, u bohů, jimž se sám odevzdal a na nichž nyní závisí,

KAPITOLA PÁTÁ

SPOLEK

Asi uprostřed prosince vydal se Šedý Bobr na cestu vzhůru po Mackenzie. Mít-sah a Kloo-kooch šli s ním. Jedny saně řídil sám, a byly taženy psy, s nimiž obchodoval, nebo jež půjčoval. Druhé, menší saně řídil Mít-sah, a do nichž bylo zapraženo spřežení štěňat. Byla to spíše hračka, ale bylo to potěšení pro Mít-sah, který cítil, že ve světě začíná konati dílo muže. Učil se tím též řídit a cvičiti psy; a štěňata zvykala si nésti postroj. Nicméně saně konaly jistou službu, neboť nesly skoro dvě stě liber náradí a potravy. Bílý Tesák viděl již táborové psy plahočiti se v postroji, takže valně se nevzpíral, když naň poprvé navlékali postroj. Kolem krku dali mu obojek mechem podložený, dvěma postraňky spojený s pásem ovíjejícím tělo na prsou. K pasu byl upevněn dlouhý provaz, za který táhl saně.

Ve spřežení bylo sedm štěňat. Ostatní narodila se dříve v roce, byla devět nebo deset měsíců stará, kdežto Bílému Tesáku bylo teprv osm měsíců. Každý pes byl přivázan k saním jediným provazem. Ani dva provazy neshodovaly se v délce, a mezi dvěma provazci byl aspoň rozdíl délka psího těla. Každý provaz vedl ke kruhu na předku saní. Saně samy neměly spodních oblouků, byl to prostý toboggan z březové kůry, s předním koncem vzhůru obráceným, aby se nevrýval do sněhu. Tato konstrukce umožňovala rozložit váhu saní i nákladu na nejširší plochu sněhového povrchu; neboť sníh byl křišťálový velmi měkký prach, Dle téhož požadavku co nejširšího rozdělení váhy psi na konci svých provazů paprskovitě se rozbíhali od konce saní, tak že žádný pes nešlapal do šlépějí druhého. Vějířové uspořádání mělo ještě jinou dobrou stránku. Různá délka provazů zabraňovala psům napadnouti ty, kteří běželi před nimi. Kdyby chtěl pes napadnouti druhého, bylo by mu obrátiti se na toho, který byl na kratším provaze.

V tom případě byl by se však s ním střetl tváří v tvář a také by se byl střetl s bičem poháněčovým, Ale nejzvláštnější dobrá stránka záležela v

tom, že pes, chtějí napadnouti toho, který běžel před ním, musel táhnouti saně rychleji, a čím rychleji saně ujížděly, tím rychleji mohl ubíhati pronásledovaný pes. Tak zadní pes nemohl nikdy dohoniti předního. Čím rychleji běžel, tím rychleji běžel i pronásledovaný, tím rychleji běželi všichni psi. Při tom jely saně rychleji; a tak vychytrale nepřímým způsobem člověk zesiloval svou vládu nad zvířaty,

Mit-sah podobal se otci, z jehož šedého vědění mnoho si osvojil, V minulosti pozoroval, jak Lip-lip pronásleduje Bílého Tesáka, ale tehdy byl Lip-lip cizí pes a Mit-sah se neodvážil nikdy ničeho většího, než hoditi po něm příležitostně kamenem. Ale nyní byl Lip-lip jeho pes, Mit-sah začal na něm prováděti pomstu tím, že ho dal na konec nejdelšího provazu. Tím stal se Lip-lip vůdcem, a to byla zdánlivě čest, ale ve skutečnosti odňalo mu to veškeru vážnost, a na místě, aby byl rváčem a vládcem smečky, byl pojednou nenáviděn a pronásledován celou smečkou. Protože běžel na konci nejdelšího provazu, psí viděli ho neustále před sebou ubíhati. Vše, co z něho zahlédli, byl huňatý ohon a prchající zadní nohy — pohled daleko méně divoký a zastrašující, než jeho ježící se hřívá a blýskavé tesáky. Duševní pochody psů jsou pak již takového směru, že vidouce jej ubíhati, touží dohoniti ho a mají pocit, jako by před nimi utíkal v okamžiku, kdy se saně rozjely, spřežení dalo se v hon za Lip-lípem, a honba prodloužila se na celý den. Ze začátku jevil náklonnost obrátiti se na pronásledovatele, žárliv na svou důstojnost a rozhněván; ale v takovém případě šlehl ho Mit-sah do tváře štípajícím bičem z třicet stop dlouhého sobího střeva a donutil ho schlípiti ocas a běžeti dále. Lip-lip by byl mohl čeliti smečce, ale nemohl čelili biči, a nezbylo mu, než udržovat dlouhý provazec napjatý a boky daleko před zuby druhů.

Ale ještě větší chytráctví skrývalo se v hlubinách indiánské mysli. Aby zostřil nekonečné pronásledování vůdce, Mit-sah dával mu přednost před druhými psy. Toto nadřizování vzbudilo v nich žárlivost a nenávist. V jejich přítomnosti dával mu Mit-sah maso, a dával je jemu samotnému. To je rozzuřovalo. Vztekali se kolem právě mimo dosah biče, zatím co Lip-lip požíral maso a Mit-sah ho chránil. I když mu nedával maso, Mit-sah udržoval smečku ve vzdálenosti a v přesvědčení, že Lip-lipovi dává maso.

Bílý Tesák podjal se ochotně práce. Prodělal delší dráhu vývoje, než druzí psi, nežli se poddal vládě bohův, a poznal dokonaleji marnost vzpírání se jejich vůli. K tomu pak pronásledování se strany smečky snížilo poměrně její význam v jeho očích a zvýšilo význam člověka. Nenavyl si záviseti na společnosti svého plemene, A Kíche byla již skoro úplně

zapomenuta a hlavní způsob výrazu, který mu zůstal, byl v poslušnosti prokazované těm, jež uznal za své pány. Pracoval tedy těžce, učil se kázni a byl poslušný, Věrností a ochotou vyznačovala se jeho námaha. To jsou podstatné rysy vlka a divokého psa, když byli ochočeni, a tyto rysy měl Bílý Tesák v neobyčejné míře.

Mezi Bílým Tesákem a ostatními psy existoval spolek, ale byl to spolek války a nepřátelství.

Nenaučil se nikdy hrát si s nimi. Znal jen, jak bojovat, a také s nimi bojoval, oplácje jim stonásobně kousnutí, která mu uštedřili za dnů, kdy Lip-lip byl vůdcem smečky. Ale Lip-líp nebyl již vůdcem — leda když prchal před svými druhy na konci svého provazu, se saněmi hopkujícími vzadu. V táboře držel se těsně u Mit-sah, Šedého Bobra nebo Kloo-kooch. Nesměl se odvážit vzdáliti se od bohů, neboť nyní tesáky všech psů byly proti němu, a okusil hořkosti pronásledování, jichž dříve zakoušel Bílý Tesák,

Pro svržení Lip-lipa Bílý Tesák byl by mohl se stát vůdcem smečky. Byl však k tomu příliš mrzutý a samotářský. Prostě jen vyprášil kožichy svým druhům ve sprežení. Jinak je ignoroval. Vyhýbali se mu z cesty; a ani nejsmělejší neodvážil se obrátit ho o jeho maso. Naopak, pohlcovali vlastní žrádlo co nejspěšněji z bázně, aby jim ho nevzal. Bílý Tesák znal dobře zákon — potlačovati slabé a poslouchati silných. Sežral svůj podíl masa, jak rychle dovedl. A pak běda psu, který ještě nebyl hotov! Zavrčení, zablesknutí se tesáků, a pes žaloval k hvězdám svou nevoli, zatím co Bílý Tesák dojedl jeho podíl místo něho.

Každé chvíle ovšem některý z psů vzplanul k odboji, ale byl hned podroben. Tak Bílý Tesák nevycházel z cviku. Byl žárliv na své osamění, v němž se udržoval uprostřed smečky, a často bojoval, by si je uhájil. Ale takové boje měly krátké trvání. Byl pro druhé příliš rychlý. Byli rozsápáni a krváceli, než věděli, oč jde, byli vypráskáni takřka dříve, nežli se dali do boje. Kázeň, kterou Bílý Tesák udržoval mezi druhy, byla stejně přísná, jako kázeň u saní, udržovaná bohy. Nedovoloval jim nikdy žádné volnosti. Nutil je neúprosně k účtě vůči sobě. Mezi sebou mohli si dělati, co chtěli. To se ho netýkalo. Ale jeho se týkalo, aby ho nechali o samotě v jeho odloučenosti, uhýbali se mu z cesty, když se mu uráčilo choditi mezi nimi, a v každý čas uznávali jeho nadvládu nad sebou. Stačil nádech bojovné upjatosti s jejich strany, zvednutý pysk neb zježení srsti, a již se do nich pustil, nelítostný a krutý, rychle je přesvědčuje o tom, že byli na omylu.

Byl úžasný tyran. Jeho vláda byla pevná jak ocel. Potlačoval slabé,

vykonáváje tím pomstu. Ne nadarmo byl vydán nelítostnému boji o život ve svém mládí, když on i matka sami a bez podpory uhájili se a udrželi na živu, obklopeni sverepou Divočinou. A ne nadarmo naučil se choditi zticha, když bytost vyšší síly šla kolem. Potlačoval slabé, ale vážil si silných. A v průběhu dlouhé cesty Šedého Bobra chodil zajisté zticha mezi dorostlými psy v táborech cizích lidských živočichů, s nimiž se sešli.

Měsíce plynuly. Vždy dále vedla cesta Šedého Bobra. Síla Bílého Tesáka vyvíjela se dlouhými hodinami na pochodu a ustavičným namáháním u saní; a bylo by se řeklo, že jeho duševní vývoj je takřka ukončen. Poznal zcela dokonale svět, v němž žil. Jeho rozhled byl chmurný a materialistický. Svět, jak jej viděl, byl divoký a brutální, svět bez tepla, svět, v němž neexistovaly něžnosti a náklonnost a jasná lahoda duševní. Neměl žádné náklonnosti k Šedému Bobru. Byl bůh, pravda, ale nanejvýš divoký bůh. Bílý Tesák rád uznával jeho nadvládu, ale byla to nadvláda založená na vyšší inteligenci a surové síle. V jádru bytosti Bílého Tesáka bylo cosi, co činilo

tuto nadvládu žádoucí, jinak nebyl by se vrátil z Divočiny, by se podrobil. V přirozenosti jeho byly hlubiny, do nichž ještě nic neproniklo. Laskavé slovo, hladivý dotek ruky se strany Šedého Bobra mohl proniknout! do těchto hlubin; ale Šedý Bobr nehladil ani neříkal laskavých slov. Nebyl to jeho způsob. Jeho svrchovanost byla divošská, a divošsky vládl, vykonáváje spravedlnost klackem, trestaje přestupek bolestí rány a odměňuje zásluhu ne laskavosí, ale tím, že neuhodil.

Tak Bílý Tesák nevěděl ničeho o nebi, jež mu ruka lidská může dáti. Mimo to vůbec neměl rád lidských rukou. Měl k nim podezření. Ovšem že dávaly někdy maso, ale častěji bolest. Ruce byly věci, od nichž lépe zůstatí daleko. Metaly kamení, mávaly holemi, klacky a biči, rozdávaly šlehy a rány, a když se ho dotkly, způsobovaly chytrácky bolest štípáním, taháním a kroucením. V cizích vesnicích sešel se s rukama dětí a seznal, že dovedou krutě zraňovati. Také mu jednou takřka vyrazilo oko batolící se »papoose«. Následkem těchto zkušeností stal se podezřívavým ke všem dětem. Nemohl jich snést. Když se přiblížily se svýma zlověstnými rukama, zdvihl se a odešel.

V kteréi vesnici u Velkého Otročího Jezera, bráně se proti zlu se strany rukou lidských živočichů, dospěl k modifikaci zákona, jemuž byl naučen Šedým Bobrem — že totiž kousnout! některého z bohů je neodpustitelný zločin. V této vesnici po způsobu všech psů ve všech vesnicích Bílý Tesák se vydal na spížování. Jakýsi hoch sekal sekerou

zmrzlé losí maso, a odpadky létaly do sněhu. Bílý Tesák plíže se kolem a Indiánské dítě.

Ohlížeje se po potravě, zastavil se a počal žráti odpadky. Zahlédl, že hoch odložil sekeru a popadl silný klacek. Bílý Tesák právě včas uskočil dopadající ráně. Hoch jej pronásledoval, a Bílý Tesák, jsa cizincem ve vesnici, uprchl mezi dva stany a shledal východ uzavřen vysokou stěnou hlinitého břehu.

Nebylo uniknutí. Jediná cesta ven byla mezi oběma stany a tu střežil hoch. S holí k ráně napřaženou blížil se k zaskočenému provinilci. Bílý Tesák zuřil. Postavil se proti hochovi, zježen a vrče, uražen ve svém citu pro spravedlnost. Znal zákon spižování. Všechny odpadky masa, tedy i zmrzlé úštěpky, patřily psu, který je našel. Neudělal nic zlého, neporušil žádného zákona a přece tento hoch se chystal dáti mu výprask. Bílý Tesák takřka nevěděl, co se stalo. Udělal to v návalu vzteku. A udělal to tak rychle, že ani hoch to nevěděl. Vše, co hoch věděl, bylo, že jakýmsi nevysvětlitelným způsobem byl povalen do sněhu a ruka držící klacek byla hluboce rozsápána zuby Bílého Tesáka. Ale Bílý Tesák věděl, že porušil zákon bohův. Zatkl zuby do posvátného masa jednoho z nich a nemohl očekávat, leč nejhroznější trest. Uprchl k Šedému Bobru, za jehož chránícíma nohama se schoulil, když kousnutý hoch a rodina hochova přišla, žádající pomstu. Ale odešli bez pomsty. Šedý Bobr bránil Bílého Tesáka, Tak učinili i Mit-sah a Kloo-kooch. Bílý Tesák, naslouchaje slovní válce a pozoruje hněvivé posušky, poznal, že jeho čin byl schvalován. A tak se stalo, že se poučil, že je rozdíl mezi bohy. Byli tu jeho bohové a byli tu jiní bohové, a mezi nimi byl rozdíl. Spravedlnost, či nespravedlnost, to bylo totéž: musil přijmouti vše, co přicházelo z rukou jeho vlastních bohů. Nebyl však nucen dáti si líbiti nespravedlnost od jiných bohů. Měl výsadu vzepříti se svými zuby. A to byl také zákon bohů.

Nežli byl tento den u konce, měl se Bílý Tesák více poučiti o tomto zákonu, Mit-sah sbíraje sám dříví v lese, sešel se s pokousaným hochem. S ním byli jiní hoši. Prudká slova vyměněna. Pak se všichni hoši vrhli na Mit-sah. Vedlo se mu špatně. Rány dopadaly naň se všech stran. Bílý Tesák nejprve jen přihlížel. Byla to záležitost bohův a jeho se netýkala. Pak si však uvědomil, že to je Mit-sah, jeden z jeho vlastních bohů, s kterým se špatně zachází. To, co Bílý Tesák učinil, nebylo výsledkem žádné úvahy. Šílený nával vzteku se ho zmocnil; skočil mezi zápasníky. Pět minut na to krajina byla pokryta prchajícími hochy, a mnohý z nich krvácel do sněhu na znamení, že zuby Bílého Tesáka nezahálely. Když Mit-sah

vypravoval svou příhodu v táboře, Šedý Bobr nařídil dáti Bílému Tesáku maso. Nařídil dáti mu mnoho masa; a Bílý Tesák leže naspán a ospalý u ohně věděl, že zákon došel potvrzení.

Ve shodě s těmito zkušenostmi naučil se Bílý Tesák znáti zákon majetku a povinnost hájiti majetek. Od ochrany těla svého boha k ochraně majetku svého boha byl jen krok, a on učinil tento krok. Co patřilo jeho bohu, bylo nutno chtániti proti celému světu — i kdyby při lom bylo nezbytno kousati jiné bohy. Takový čin nebyl jen svatokrádežný, ale byl spojen s nebezpečenstvím. Bohové byli všemocní, a pes proti nim nebyl ničím; nicméně Bílý Tesák naučil se stavěti se jim na odpor s divokou bojovností a bez bázně.

Při tom Bílý Tesák brzo seznal jednu věc, že totiž zlodějský bůh je obyčejně zbabělý bůh, a rád se dá na útěk při prvním poplachu. Také na to přišel, že uplynula vždy jen krátká doba mezi poplachem a příchodem Šedého Bobra na pomoc. Dospěl k přesvědčení, že to není strach před ním, který zahání zloděje, ale strach před Šedým Bobrem. Bílý Tesák nedělal poplach štěkáním. Neštěkal nikdy. Jeho metoda byla vrhnouti se přímo na vetřelce, a možnoli zakousnout]. se do něho. Ježto byl nevrlý a samotářský, nemaje ničeho společného s druhými psy, byl neobyčejně způsobilý ochraňovali majetek svého pána; a v tom byl povzbuzován a cvičen Šedým Bobrem. Následek toho byl, že se stal Bílý Tesák ještě divočejším, nezkrotnějším a samotářštějším.

Měsíce plynuly a utužovaly víc a více spolek mezi psem a člověkem. Byl to starobylý spolek, ve který vešel s člověkem první vlk, který přišel z Divočiny. A jako všichni následující vlci a divocí psi, kteří podobně učinili, tak i Bílý Tesák dopracoval se tohoto spolku sám. Podmínky byly prosté. Svou vlastní svobodu dal za to, aby mohl míti boha z masa a krve. Potrava a oheň, ochrana a společnost byly některé z věcí, jež přijímal od boha. Za to pak opatroval majetek bohův, hájil jeho tělo, pracoval pro něho a poslouchal ho,

Míti boha, znamená sloužiti. Bílý Tesák sloužil z povinností a posvátné hrůzy, ale ne z lásky. Nevěděl, co je to láska. Nezakusil nikdy lásky. Kiche byla vzdálená vzpomínka. A pak odřekl se nejenom Divočiny a svého plemene, když se odevzdával člověku, ale podmínky spolku byly takové, že i kdyby byl opět se setkal s Kiche, nebyl by opustil svého boha, by šel s ní. Jeho poslušnost k člověku zdála se býti jaksí jeho zákonem, jsouc silnější, než láska k svobodě, jeho plemeni a příbuzným.

KAPITOLA ŠESTÁ

NOUZE

Blížilo se jaro, když Šedý Bobr dokončil svou pout. Byl duben, a Bílý Tesák byl rok stár, když vjel se saněmi do vesnice, jež byla jeho domovem, a Mitsah zbavil ho postroje. Ačkoli ještě daleko nedosáhl nejvyššího věku, byl přece Bílý Tesák po Lip-lipovi největší z ročních psů ve vesnici. Jak po otci, vlku, tak po Kiche zdědil postavu a sílu a měl již rozměry dorostlých psů. Nedosáhl však dosud pravé mohutnosti. Jeho tělo bylo štíhlé a lehké a síla jeho více šlachovitá než masivní. Jeho kožich byl právě vlčí šedé barvy, a dle všech vnějších známek byl sám pravý vlk. Čtvrtina psí krve, zděděná po Kiche, nezanechala u něho žádných fyzických stop, ačkoli měla vliv na jeho duševní vývoj. Procházel se vesnicí, poznáváje opět s klidným uspokojením různé bohy, které byl poznal před tou dlouhou cestou. Pak byli tu psi, dorůstající štěňata, jako on sám a dospělí psi, kteří nevypadali tak velcí a hroziví, jako jejich obrazy v paměti vtisknuté. Měl před nimi menší strach než kdysi, probíhaje mezi nimi s jistou bezstarostnou nenuceností, která mu byla stejně nová, jako rozkošná.

Byl tu Baseek, prošedivělý starý chlap, který dříve potřeboval jen vycenění tesáky, aby zaplašil Bílého Tesáka, krčícího se a schouleného. Od něho z veliké části byl Bílý Tesák poučen o své bezvýznamnosti, a od něho nyní měl se naučiti mnohému o změně a vývoji, jenž se u něho odehrál. Kdežto Baseek slábl stářím, Bílý Tesák sílil mládím.

Bylo to při rozčtvrcování čerstvě zabitého losa, kdy Bílý Tesák seznal svůj změněný poměr ku psímu světu. Dostal pazneht a část holenní kosti, na níž byl ještě kousek masa. Vzdáliv se vřavy psů, skryt za houštím, počal pohlcovati svou kořist, když naň vrazil Baseek. Než si uvědomil, co vlastně dělá, chňapl vetřelce dvakrát a odskočil. Baseek byl překvapen jeho pošetilostí a rychlostí útoku. Stál, dívaje se pitomě na Bílého Tesáka, a syrová, rudá kost holenní ležela mezi nimi.

Baseek byl stár a postřehl již vzrůstající sílu psů, které byl dříve zvykl

zastařovati. Byly to hořké zkušenosti, které násilím spolkl, a jež ho nutily naplnouti veškeru moudrost na obranu. Za starých časů byl by skočil na Bílého Tesáka v zuřivosti spravedlivého hněvu. Ale nyní jeho mizící síly nedovolovaly takového zakročení. Zježil se divoce a díval se zlověstně přes holenní kost na Bílého Tesáka. A Bílý Tesák, v němž se probouzela v značné míře opět bývalá úcta, slábl, jak se zdálo, a scvrkal se a zmenšoval, uvažuje, jak by se dal na ústup, který by nebyl příliš nečestný.

A právě zde dopustil se Baseek omylu. Kdyby se byl spokojil s vzezřením divokým a zlověstným, vše by bylo dopadlo dobře. Bílý Tesák odhodlán již takřka k ústupu, byl by býval ustoupil, přenechávaje mu maso. Ale Baseek nečekal. Považoval vítězství již za jisté a přikročil blíže k masu. Když schýlil bezstarostně hlavu, aby je očichal, Bílý Tesák zježil se zlehka. Ani nyní nebylo pro Baseeka ještě příliš pozdě napravit situaci. Kdyby byl pouze stanul nad masem s hlavou vztýčenou a posupným pohledem, Bílý Tesák byl by na konec couvl. Ale čerstvé maso zavonělo příliš silně nosu Baseekovu, a hltavost přiměla ho zakousnouti se.

To bylo příliš mnoho pro Bílého Tesáka. Maje v živé paměti měsíce nadvlády nad svými druhy ve spřežení, nedovedl se ovládati tak, aby stál nečinně, když jiný pohlcuje maso, jež patřilo jemu. Jak byl jeho obyčej, vyrazil bez výstrahy. Prvním chňapnutím bylo Baseekovo pravé ucho roztrženo v cáry. Byl zpitomělý náhlostí toho. Ale více věcí, a nanejvýš bolestných se odehrávalo se stejnou náhlostí. Nohy byly mu podraženy, hrdlo prokousnuto. Co se namáhal povstati, mladý pes dvakrát se mu zakousl do ramene. Rychlost všeho uváděla ve zmatek. Baseek rozehnal se nadarmo po Bílém Tesáku, a čelisti jeho sklaply zuřivě na prázdno. V nejbližším okamžiku měl rozsápaný nos a vrávorá od masa. Situace byla nyní převrácena. Bílý Tesák stál nad holenní kostí, naježen a hrozivý, kdežto Baseek setrval opodál, chystaje se k ústupu. Nesměl odvážit se zápasu s tímto mladým horkokrevníkem a opět poznal a tentokrát hořčeji, klesání sil s blížícím se stářím. Jeho pokus zachrániti svou důstojnost byl heroický. Obrátiv se tiše zády k mladému psu a holenní kosti, jakoby bylo pod jeho důstojností všimnouti si jich, velebně odcházel. A nezaslavil se, by si olízal krvácející rány, dokud nebyl úplně z dohledu.

Na Bílého Tesáka účinkovalo to tak, že měl nyní větší sebedůvěru a pýchu. Chodil méně skromně mezi dorostlými psy; jeho chování k nim bylo méně úslužné. Ne, že by se byl odchyloval se své cesty, aby vyhledával srážky — naprosto ne. Ale na své cestě vyžadoval ohledu. Trval na svém

právu choditi svou cestou bez obtěžování a neustupovati jinému psu. Musilo se s ním počítati ti, to bylo vše. Nesměl již býti přehlížen a ignorován, jako byla napořád štěňata, jeho druhové v spřežení. Ustupovala s cesty dospělým psům, a odstupovala jim maso z donucení. Ale Bílý Tesák, nespolečenský, samotářský, mrzoutský, ohlížející se sotva na pravo nebo na levo, obávaný, odmítavého vzezření, vzdálený a cizí byl uznán za rovnocenného od zmatených starších psů. Brzy naučili se nechávati ho o samotě, ani se neodvažující nepřátelských činův, ani nenabízejíce přátelství. Když ho nechali o samotě, nechal jich i on o samotě — a toto uspořádání záležitostí shledali nanejvýš žádoucím po několika málo srážkách.

Uprostřed léta Bílý Tesák cosi zažil. Klusaje svým tichým způsobem, aby vyzkoumal nový stan, který byl vztýčen na kraji vesnice, zatím co byl s lovci po stopě losa, naběhl zpřímá na Kiche, Stanul a díval se na ni. Vzpomínal si na ní matně, ale vzpomínal na ni, a to bylo více, než se dalo říci o Kiche. Vycenila naň zuby s bývalým, hrozivým zavrčením, a v paměti se mu rozbřesklo. Jeho zapomenutý věk štěněte, vše, co bylo ve spojení s tímto povědomým zavrčením, rázem vybavilo se mu v paměti. Dříve, nežli znal bohy, byla mu ona středem všehomíra. Staré, povědomé city oněch časů vrátily se, unesly ho. Radostně poskočil jí vstříc, ale ona uvítala ho zlými tesáky, které mu roztály tvář až ke kosti. Nechápal, couval zmaten a udiven.

Ale nebyla to vina Kiche. Přirozenost vlčí matky není taková, by se pamatovala na svá mláďata po roce. Nepamatovala se tedy již na Bílého Tesáka. Byl cizí živočich, vetřelec; a její nynější rodina štěňat dávala jí právo odmítnouti takové vtírání se.

Jedno ze štěňat batolilo se k Bílému Tesáku. Byli poloviční bratři, jenže to nevěděli. Bílý Tesák očichával štěně zvědavě, načež Kiche se naň vrhla a podruhé mu roztrhla tvář. Couvnul dále. Všechny staré paměti a sdružené představy mizely opět a klesaly v hrob, z něhož byly vzkříšeny. Díval se na Kiche, lízající své štěně a ustávající tu a tam, aby naň zavrčela. Neměla pro něho ceny. Naučil se obejiti se bez ní. Její význam byl zapomenut. Nebylo místa pro ni v jeho plánech, a nebylo místa pro něho v jejích plánech.

Ještě stál zpitomělý a zmatený, se vzpomínkami zapomenutými, divě se, co to vše znamená, když ho Kiche napadla po třetí, chtějíc ho nadobro zahnat z blízkosti. A Bílý Tesák dal se zahnat. Byla to samička jeho plemene, a byl zákon jeho plemene, že samci nesmějí bojovati proti samič-

kám. Nevěděl ničeho o tomto zákonu, neboť nebyl dosažen sevšeobecnujícím duševním postupem, nebyl získán zkušeností ve světě. Poznal to jako tajné nutkání, nátlak pudu, — téhož pudu, který ho nutil výtí na měsíc a hvězdy za nocí a který mu vnukal strach před smrtí a neznámem. Měsíce plynuly. Bílý Tesák sílil, stával se těžším, složitějším, a jeho povaha vyvíjela se směrem udaným dědičností a okolím. Co zdědil, byla životní látka, kterou možno přirovnati k hlíně, V ní byly skryty mnohé možnosti, byla schopna sformování do mnohých, rozličných tvarův, Okolí modelovalo hlínu, dávalo jí určitou formu. Kdyby byl Bílý Tesák nikdy se nepřiblížil ohňům člověka, Divočina byla by ho utvářela v pravého vlka. Ale bohové dali mu jiné okolí a byl přetvořen v psa, který byl dosti vlku podoben, ale který byl pes a ne vlk,

A tak, jak to určovala hlína jeho přirozenosti a tlak okolí, jeho povaha nabývala jisté, obzvláštní tvárnosti. Nebylo vyhnutí. Stával se mrzutějším, nespolečenštějším, samotářštějším, divočejším; a psi poznávali více a více, že je lépe býti s ním v míru než ve válce, a Šedý Bobr cenil si ho výše každým dnem.

Bílý Tesák byl, jak se zdálo, vtělená síla v každém ohledu, a přece trpěl jednou slabostí. Nemohl snést, aby se mu někdo smál. Smích lidí byla nenáviděná věc. Mohli se smáti mezi sebou čemukoli dle libosti, vyjma jeho, a bylo mu to lhotejné. Ale jakmile se smích obrátil na něho, zmocnil se ho nejstrašlivější vztek. On, který byl vážný, důstojný, zasmušilý, stával se smíchem zuřivým až k směšnosti. Tak ho to rozzuřovalo a z míry uvádělo, že po celé hodiny choval se jako démon. A běda psu, který v takové chvíli přišel mu do cesty. Bílý Tesák znal příliš dobře zákon, takže u Šedého Bobra dělal výjimku; za Šedým Bobrem byl klacek a božství. Ale za psy nebyla leč volná prostora, a do té prostoty prchali, když se zjevil Bílý Tesák, rozběsněn smíchem.

Ve třetím roce jeho života přišla veliká nouze na Indiány při řece Mackenzie. V létě se ryby nedostavily. V zimě sobi opustili obvyklý směr svého stěhování. Losů bylo po řídku, králíci takřka zmizeli, lovečtí a draví živočichové hynuli. Když jim chyběl obyčejný pramen potravy, hladem seslabeni vrhali se proti sobě a požírali se mezi sebou.

Jen silní to přežili. Bohové Bílého Tesáka byli vždy lovečtí živočichové. Staří a slabí z nich zemřeli hladem. Kvílení bylo vesnicí, kde ženy a děti obcházely bez potravy, aby ta trocha, co měli, mohla putovati do žaludků lovců hubených a se zapadlými očima, kteří probíhali lesy, marně pátrající po potravě.

K takové krajnosti byli dohnáni bohové, že jedli měkce vydělanou kůži moccasinů a rukavic, kdežto psi žrali postroje hřbetů a dokonce i biče. Psi požírali se také mezi sebou, a také bohové jedli psy. Nejslabší a nejméně cenní byli snědění nejdříve. Psi, kteří ještě byli na živu, dívali se na to a porozuměli. Několik málo nejsmělejších a nejmoudřejších opustilo ohně bohův, které se nyní staly jatkami a uprchli do lesů, kde posléze zahynuli hladem nebo byli vlky sežráni.

V tomto čase bídy také Bílý Tesák odplížil se do lesů. Byl lépe uzpůsoben pro takový život než druzí psi, neboť výcvik jeho mládí byl mu vůdcem. Zvláště obratným stal se v chytání malých živých věcí. Dovedl ležeti v úkrytu celé hodiny, čekaje s trpělivostí stejně obrovskou jako byl jeho hlad, až se veverka odváží na zemi. Ani tehdy Bílý Tesák nejednal předčasně. Čekal, až si byl jist, že dostihne veverky, než se bude moci vrátiti do svého útočiště. Tehdy, a teprve tehdy vyletěl ze svého úkrytu jako šedá střela, neuvěřitelně rychlá, nikdy se nechybující cíle — prchající veverky, která neprchla dosti rychle.

Ačkoli měl s veverkami úspěchy, byla tu přece nesnáz, bránící mu životi se jimi a stloustnouti po nich. Nebylo s dostatek veverek. Byl tedy nucen lovit ještě menší věci. Jeho hlad stával se časem tak prudkým, že neopovrhl ani vyhrabáváním lesních myší z jejich zemních děr. Také nezhrdl zápasili s lasičkou, hladovou stejně jako on a mnohokrát divočejší.

Když ho hlad svíral nejhůře, plížil se zpět k ohňům bohův. Ale nešel až k ohňům. Číhal v lese, dávaje si pozor, aby nebyl objeven a olupuje oka ve vzácných případech, kdy se nějaká zvěř chytila. Uloupil dokonce králíka ze smyčky Šedého Bobra, když Šedý Bobr vrávorál a potácel se lesem usedaje často k odpočinku, pro slabost a udýchanost.

Jednoho dne setkal se Bílý Tesák s mladým vlkem, tenkým a hubeným, vychudlých údů následkem hladu. Kdyby nebyl sám hladov, byl by snad Bílý Tesák šel s ním a našel posléze cestu k smečce mezi své divoké bratry. Za těchto okolností však srazil mladého vlka, zabil a sežral ho. Štěstí dle všeho mu přálo. Vždycky, když byl v nejvyšší nouzi, našel něco, co by zabil. A zase, když byl sláb, měl štěstí, že žádný větší dravec naň nepřišel. Byl právě posílněn dvoudenním žráním, které mu poskytl rys, když naň přímo připadla hladová smečka vlků. Byla to dlouhá, krutá štvance, ale Bílý Tesák byl lépe živěn než oni a na konec jim utekl. A nejen, že jim utekl, ale navrátil se v širokém kruhu ukořistil jednoho ze svých vyčerpaných pronásledovatelů.

Potom opustil tyto končiny a putoval k údolí, kde se zrodil. Zde, v starém doupěti sešel se s Kiche. Jako již jednou provedla, také ona uprchla od nehostinných ohňů bohův a vrátila se k svému starému útulku, by zde dala život svým mláďatům. Ale z toho doupěte zbývalo jen jedno mládě na živu, když se Bílý Tesák objevil, a ani to nemělo již dlouhého života před sebou. Mladý život měl špatné vyhlídky v takové nouzi.

Kiche uvítala syna způsobem naprosto nesrdečným, Ale Bílý Tesák si z toho ničeho nedělal. Odrostl již matce. Otočil tedy filosoficky chvost a klusal dále proti říčce. U místa, kde se rozvětvovala, pustil se na levo a našel doupě rysa, s nímž matka i on bojovali před časy. Zde v opuštěném hnízdě se usadil a odpočíval jeden den. Na počátku léta, v posledních dnech nouze, potkal Lip-lipa, který se také uchýlil do lesů a vedl tam bídný život. Bílý Tesák přišel naň neočekávaně. Klusající opačnými směry pod vysokou stěnou, zahnuhli kolem skalního výstupku a octli se tváří v tvář. Stanuli náhlým trhnutím a pozorovali se vzájemně s podezřením.

Bílý Tesák byl ve skvělém stavu. Jeho lov byl dobrý a po celý týden nažral se vždy do sytosti. Byl dokonce nácpan poslední kořistí. Ale v okamžiku, kdy se podíval na Lip-lipa, zježila se mu srst po celé délce hřbetu. Bylo to zježení mimovolné s jeho strany — fyzický stav, který v minulosti vždy doprovázel stav duševní, vyvolaný v něm Lip-lipovým dorážením a pronásledováním. Jako v minulosti zježil se a zavrčel, jakmile spatřil Lip-lipa, tak i nyní automaticky se zježil a zavrčel. Neplýtl časem. Provedl věc důkladně a rychle. Lip-lip pokusil se couvnouti, ale Bílý Tesák vrazil do něho prudce, rameno do ramene. Lip-lip byl povalen na znak. Zuby Bílého Tesáka zaťaly se mu do hubeného hrdla. Nastal smrtelný zápas, za kterého Bílý Tesák obcházel kolem bděle a upjatými kroky. Pak se dal opět do běhu a klusal podle úpatí stěny. Kdysi, nedlouho na to, přišel ke kraji lesa, kde úzký pruh volné plochy skláněl se k Mackenzie. Šel již dříve přes toto území, ale nyní zaujímal je vesnice. Stále skryt mezi stromy zastavil se, by pozoroval situaci. Co viděl, slyšel a cítil bylo mu povedomé. Byla to stará vesnice přenesená na jiné místo. Ale co viděl, slyšel a číchal bylo jiné než tehdy, když prchal. Nebylo tu žádného kňučení ani kvílení. Spokojené zvuky pozdravovaly jeho sluch a když zaslechl hněvivý výkřik ženy, věděl hned, že to je hněv pochodící z plného žaludku. A ve vzduchu bylo cítiti ryby. Byla tu potrava. Nouze přešla. Vykročil směle z lesa a klusal do tábora přímo ke stanu Šedého Bobra. Šedého Bobra zde nebylo, ale Kloo-kooch uvítala ho radostnými výkřiky a celou čerstvě chycenou rybou, a Bílý Tesák ulehl si, by očekával příchodu Šedého Bobra.

DÍL ČTVRTÝ

KAPITOLA PRVNÍ

NEPŘÍTEL SVÉHO PLEMENE

Byla-li v přirozenosti Bílého Tesáka nějaká možnost, byť i vzdálenější, že by kdy dospěl k bratříčkování se svým plemenem, možnost taková byla neodčinitelně zmařena, když se stal vůdcem spřežení. Neboť nyní psi ho nenáviděli, nenáviděli pro mimořádné přídavky masa, jež mu uděloval Mit-sah; nenáviděli ho pro skutečnou i domnělou přízeň, jíž se mu dostávalo, nenáviděli ho, protože prchal vždy v čele spřežení, a jeho vrtící se ohon s neustále ubíhajícím zadkem uváděly zraký jejich trvale v zběsilost.

A Bílý Tesák oplácel jim stejně trpkou nenávistí. Býti saňovým vůdcem, nebylo pro něho naprosto nic vděčného. Býti nucen neustále prchatí před štěkající smečkou, z níž každého jednotlivého psa po tři leta vyplácel a ovládal, bylo skorém více, než mohl snést. Ale musil to snést, nebo zahynouti, a život v něm neměl žádné touhy po zániku. V okamžiku, kdy Mit-sah dal rozkaz vyraziti v před, celé spřežení skočilo s dychtivými, divokými výkřiky v před na Bílého Tesáka. Nemohl se naprosto brániti. Obrátil-li se na ně, Mit-sah vmetnul mu dlouhý, štiplavý bič do tváře. Nezbyvalo nic, než ubíhati. Nemohl se sraziti s vyjící rotou svým ohonem a zadkem. To byly sotva přiměřené zbraně, jimiž by se střetl s tolika nelítostnými tesáky. A tak utíkal, znásilňuje vlastní přirozenost a pýchu každým skokem a skákaje po celý den.

Není možno znásilňovati popudy vlastní přirozenosti, aniž se to vymstilo na přirozenosti samé. Je tomu jako s vlasem, stvořeným, aby vyrůstal z těla, je-li nepřirozeně nucen obrátiti se a růsti do těla, způsobuje zanícenou, hnisavou ránu. A tak bylo s Bílým Tesákem. Každé jeho vnitřní hnutí pudilo jej skočiti na smečku povykující za ním, ale vůle bohů byla, že se to nesmí státi; a za touto vůlí, by ji vynutil, byl bič ze sobího střeva. Bílý Tesák musil tedy hněv v sobě zkrotiti, a vyvíjela se u něho nenávist a zlomyslnost, přiměřená divokosti a nezkrotnosti jeho povahy.

Byl-li kdy některý tvor nepřítelem svého vlastního plemene, Bílý Tesák byl tento tvor. Nežádal milosti a nedával jí. Byl neustále trhán a sápán zuby smečky, a rovněž neustále poznamenával smečku svými zuby. Kdežto jiní vůdcové, když tábor zřízen a psi odvázáni, zůstávají u bohův, aby měli ochranu, Bílý Tesák zhrdal takovou ochranou. Chodil směle po táboře, mstě se v noci za to, co vytrpěl ve dne. Dokud nebyl vůdcem spřežení, smečka naučila se vyhýbat mu s cesty. Ale nyní bylo jinak. Rozčilení celodenním pronásledováním, uchvacování polovědomě v mozcích opětovně a neustále se odrážejícím pohledem na prchajícího Bílého Tesáka, ovládnutí pocitem nadvlády, jíž se těšili po celý den, psi nedovedli se přemoci, by mu ustupovali s cesty. Když se mezi nimi objevil, došlo vždy k rvačce. Bylo znáti, kudy šel, podle vrčení, chňapání a štěkotu. Celé ovzduší, které dýchal, bylo prosyceno nenávistí a zlovolností, a to jen zvyšovalo i v něm nenávist a zlovolnost.

Když Mit-sah křikl na spřežení, by stanulo, Bílý Tesák poslechl. Ze začátku to způsobilo nepříjemnosti ostatním psům. Všichni se vrhli na nenáviděného vůdce, ale shledali situaci změněnou. Za ním stál Mit-sah s velikým, hvízdajícím bičem v ruce. Tak došli psi k poznání, že když se spřežení zastaví na rozkaz, Bílý Tesák musí býti nechán na pokoji. Když se však Bílý Tesák zastavil bez rozkazu, bylo jim dovoleno vrhnouti se naň a možno-li, třeba zničiti ho. Po několikeré zkušenosti Bílý Tesák nikdy se nezastavoval bez rozkazu. Učil se rychle. Zakládalo se na okolnostech, že se musil rychle učit, měl-li zůstat na živu při neobyčejně krutých podmínkách, za kterých byl mu život povolen.

Ale psi nedovedli se nikdy naučiti, by ho nechali na pokoji v táboře. Každý den pronásledovali ho a vyzývali, a lekce předešlé noci byla zapomenuta, každého večera musili se jí učit znovu, ale jen aby ji okamžitě zapomněli. Kromě toho jejich nechuť proti němu byla trvaleji založena. Cítili mezi ním a sebou rozdíl plemene — příčina, dostačující k nepřátelství. Jako on byli oni ochočení vlci. Ale oni byli ochočení po celá pokolení. Mnoho z dědictví Divočiny bylo ztraceno, takže pro ně Divočina byla neznámo, strašlivé vřdv hrozící a vždy válčící. Ale on svým zjevem, jednáním i impulsy patřil ještě k Divočině. Symbolisoval ji, byl jejím zosobněním, takže když naň vycenili zuby, bránili se proti zkáze, jež číhala ve stínech hvozdů aneb ve tmě mimo táborový oheň. Ale jedné lekci psi přece se naučili, a to držet se pohromadě. Bílý Tesák byl pro ně příliš hrozný, než aby mu mohli se postavit k boji jednotlivě. Bojovali s ním

hromadně, jinak by je byl postupně zabil v noci. Za těchto okolností však nikdy neměl příležitosti pobiti je. Mohl jednoho psa povaliti na hřbet, ale smečka vrhla se naň dříve, nežli mohl provésti smrtící kousnutí do hrdla. Při první předzvěsti srážky, celé spřežení se shluklo a postavilo proti němu. Psi měli hádky též mezi sebou, ale ty byly zapomenuty, když běželo o Bílého Tesáka.

Na druhé straně, ač sebe více se namáhali, nemohli zabiti Bílého Tesáka, Byl pro ně příliš rychlý, příliš hrozivý, příliš chytrý. Vždy se vyhýbal uzavřeným místům a vždy uklouzl, když se pokoušeli obklíčiti ho. A co se týká sražení k zemi, žádný pes nebyl schopen takového kousku. Jeho nohy lnuly k zemi se stejnou houževnatostí, jako on lnul k životu. Život a udržeti se na nohou bylo souznačné v této nekonečné válce se smečkou, a nikdo nevěděl toho lépe, než Bílý Tesák. Tak se stal nepřítelem svého plemene, ochočených vlků, změkčilých lidskými ohni, zesláblých v ochranném stínu lidské síly. Bílý Tesák byl trpký a nesmířitelný. Hlína jeho byla tak utvářena. Vyhlásil vendettu všem psům. A vendettu prováděl tak strašlivě, že Šedý Bobr, sám krutý divoch, musil se podívat divokosti Bílého Tesáka. Přísahal, že nikdy nebylo podobného zvířete, a Indiáni v jiných vesnicích zapřísahali se podobně, když slyšeli o jeho vraždách mezi psy. Když Bílý Tesák byl skoro pět let stár, vzal ho Šedý Bobr na jinou velikou cestu, a dlouho bylo vzpomínáno spousty, kterou způsobil mezi psy mnohých vesnic podle Mackenzie, přes Skalné Hory, a dolů po Porcupine k Yukonu. Kochal se v pomstě, kterou vykonával na svém plemeni. Byli to obyčejní psi bez podezření. Nebyli připraveni na jeho rychlost a přímost, na jeho útok bez výstrahy. Nevěděli, čím je: bleskem vraždy. Zježili se proti němu, blížíce se vyzývavě s napjatými nohama, kdežto on nemaře času na dalekosáhlé přípravy dal se v boj rychlostí ocelového péra, byl na jejich hrdlech a ničil je, dříve než věděli, co se děje a dokud ještě byli ochromeni úžasem.

Stal se dokonalým bojovníkem. Počínal si hospodárně. Nikdy neplýtvat silou, nikdy nezápolil. Byl proto příliš rychlý, a chybil-li, uklouzl zase rychle. Měl v neobyčejné míře vlčí nechuť k potýkání se. Nemohl snést déle trvajícího doteku s jiným tělem. Zavánělo to nebezpečím. Rozčilovalo ho to. Musil býti dále, volný, na svých nohou, nedotýkaje se žádné živé bytosti. Byla to Divočina, stále ještě se ho držící, projevující se jím takto. Pocit tento byl sesílen potulným životem, jaký vedl, když byl

štěnětem. Nebezpečí cíhalo v doteku. Byla to past, vždy past; bázeň před ní skrývala se hluboko v jeho bytosti, vrstlá v nejvnitřnější jeho žilce.

Proto psi, s nimiž se střetl, neměli vůči němu úspěchů. Vyhnul se jejich tesákům. Zasáhl je a uskočil, sám nedotčen. Přirozeně byly výjimky.

Byly případy, že několik psů se naň vrhlo a ztrestali ho, než mohl uniknouti, a byly i případy, že jednotlivý pes pořádně ho pocuchal. Ale to byly náhody. Bílý Tesák stal se tak výtečným bojovníkem, že ve většině případů vyvázl bez pohromy.

Jiná jeho přednost byla, že správně odhadoval čas i vzdálenost. Ovšem, že toho nedělal vědomě. Neuvažoval o takových věcech. Vše bylo automatické. Jeho oči viděly přesně a nervy donesly viděné přesně k mozku. Jednotlivé části jeho bytosti byly lépe uzpůsobeny než u průměrného psa. Pracovaly vespolek hladčeji a stejnoměrněji. Měl lepší, daleko lepší nervovou, duševní a svalovou koordinaci. Když oči přivedly do mozku pohyblivý obraz jednání, jeho mozek bez uvědomělého úsilí rozeznal prostor, v něm jednání se odehrálo, i čas, potřebný k jeho provedení. Tak dovedl se vyhnouti se skoku jiného psa nebo zatknutí jeho zubů a v témž okamžiku dovedl využití nekonečně malého zlomku času k provedení vlastního útoku. Mechanism jeho těla a mozku byl dokonalejší. Nebylo by správně jej proto velebiti. Příroda byla k němu štedřejší než k průměrnému zvířeti, toť vše.

Bylo to v létě, když Bílý Tesák dostihl Fort Yukonu. Šedý Bobr přešel veliký předěl mezi Mackenzie a Yukonem ke konci zimy a ztrávil jaro lově v západních krajních výbězcích Skalných Hor. Když pak led odešel s řeky Porcupine, urobil si kanoe a vesloval dolů po řece, až kde se spojuje s Yukonem právě na polárním kruhu. Zde stála stará pevnost Hudson's Bayské společnosti; bylo tu mnoho Indiánů, mnoho potravy a nebývalého rozruchu. Bylo to léto roku 1898, a tisíce zlatokopů putovaly vzhůru po Yukonu do Dawsonu a

Klondike. Byli ještě na sta mil vzdáleni od cíle, ačkoli mnozí byli již rok na cestě, a nejmenší vzdálenost, kterou kdo z nich měl za sebou, bylo pět tisíc mil, kdežto někteří přišli s druhé strany světa.

Zde se Šedý Bobr zastavil. Pověst o přívalu za zlatém pronikla k jeho sluchu, a přišel sem s několika balíky kožešin, a jinými s rukavicemi střevem sešívanými a moccasiny. Nebyl by se odvážil na tak dlouhou cestu, kdyby nebyl očekával hojný užitek. Ale co očekával, nebylo ničím proti tomu, co poznal. Jeho nej divější sen nepřevyšoval sto procent zisku; docílil však tisíce procent. A jako pravý Indián usadil se, by obchodoval

zvolna a opatrně, i kdyby potřeboval celé léto a ostatek zimy, než by zboží své rozprodal. Bylo to u Fort Yukonu, když Bílý Tesák spatřil první bělochy. Srovnání s Indiány, které byl poznal, připadali mu jako jiné plémě bytostí, plémě vyšších bohů. Působili naň dojmem, jakoby měli svrchovanou moc, a právě na moci spočívá božství, Bílý Tesák nepřišel na to rozumováním, nevytvořil si v mysli určitého soudu, že bílí bohové jsou mocnější. Byl to jen cit, nic více, ale proto ne méně mocný. Jako na něho působily, když byl štěnětem, čnějící trupy stanů, člověkem zřizovaných, jako projevy moci, tak i nyní silným dojmem ho skličovaly domy a ohromná pevnost, vše z massivních klad. Zde byla moc. Tito bílí bohové byli mocni. Ovládali ještě více hmotu než bohové, které dosud poznal, mezi nimiž nejmocnější byl Šedý Bobr. A přece Šedý Bobr byl takřka dětinský bůh mezi těmito bohy bílé kůže. Tolik je jisto, že Bílý Tesák tyto věci pouze vycítil. Nebyl si jich vědom. Ale jednání zvířat zakládá se daleko častěji na citění, než na myšlení; a každý čin Bílého Tesáka od té doby byl založen na pocitu, že běloši jsou svrchovaní bohové. Ze začátku byl k nim velmi podezřívavý. Nedalo se říci, jakými neznámými hrůzami vládnou, jaké neznámé bolesti dovedou způsobiti. Zvědavě je pozoroval a bál se, by si ho nepovšimli. Po prvních několik hodin spokojoval se tím, že se plížil okolo a pozoroval je z bezpečné vzdálenosti. Pak upozoroval, že se nic zlého nepříhodovalo psům, kteří byli jim na blízku a přibližoval se také.

Také sám byl u nich předmětem veliké zvědavosti, Jeho vlčí vzezření upoutalo okamžitě jejich zraky, a ukazovali si naň. Toto ukazování vzbudilo bdělost Bílého Tesáka, a když pokoušeli se přiblížiti mu, vycenil na ně zuby a uhnul se. Žádnému se nepodařilo vložiti naň ruku, a bylo dobře, že se tak nestalo.

Bílý Tesák poznal velmi brzo, že velmi málo těchto bohů — ne více než tucet — žilo v tomto místě. Každého druhého či třetího dne přistál u břehu parník (jiná a ohromující manifestace síly) a zůstal zakotven několik hodin. Běloši vycházeli z těchto parníků, a po nich zase odjížděli. Zdálo se, že je nescíslný počet těchto bílých lidí. Hned prvního dne viděl jich více, než viděl Indiánů v celém svém životě, a během dnů neustále přicházeli vzhůru po řece, zastavovali se a opět ubírali vzhůru proti proudu a mizeli.

Ale jestliže bílí bohové byli všemocní, jejich psi nestáli za mnoho. To poznal Bílý Tesák rychle přidruživ se k těm, co přišli na břeh se svými pány. Byli nepravidelných tvarův a velikostí. Někteří měli krátké nohy — příliš krátké; jiní měli dlouhé nohy, příliš dlouhé. Měli vlas na místo

kožichu, a někteří měli vůbec velmi málo vlasu. A žádný z nich nedovedl bojovat.

Boj ováti s nimi bylo oborem Bílého Tesáka jako nepřitele svého plemene. To také činil a brzy dospěl nesmírného pohrdání s nimi. Byli měkčí a málomocní, dělali veliký hluk a doráželi nemotorně, snažíce se provésti pouhou silou, čeho Bílý Tesák dosahoval obratností a lstivostí. Útočili naň se štěkotem. Uskočil stranou. Nevěděli, co se s ním stalo, a v témž okamžiku zasáhl je do ramene, povalil na hřbet a zakousl se jim do hrdla.

Někdy bylo kousnutí úspěšné, a skonávající pes válel se v blátě; tu se naň vrhla a na kusy ho roztrhala smečka indiánských psů, kteří vyčkávali. Bílý Tesák byl chytrý. Dávno již věděl, že bohové jsou rozhněváni, když jim někdo zabije psa. Bílí mužové nebyli v té věci výjimkou. Spokojil se tedy, když povalil psa a hluboko mu rozerval hrdlo; pak ustoupil a přenechal smečce dokončiti kruté dílo. Tehdy pak bílí mužové přikvapili, a hněv jejich těžce dopadl na smečku, kdežto Bílý Tesák hladce vyvázl. Stál v malé vzdálenosti a jen se díval, jak kamení, klacky, sekery a nejruznější zbraně dopadaly na jeho druhy. Bílý Tesák byl velmi moudrý.

Ale jeho druzi také zmoudřeli svým způsobem; a v tom ohledu Bílý Tesák zmoudřel s nimi. Naučili se, že měli vždy švandu, když právě parník přistával ke břehu. Když byli první dva nebo tři cizí psi sraženi a zničeni, bílí mužové sehnali svá zvířata zpět na palubu a provedli divou pomstu na útočnících. Jeden bílý muž, když mu byl před očima vlastní pes, setter, roztrhán na kusy, vytáhl revolver. Vypálil rychle za sebou šestkrát, a šest psů ze smečky leželo mrtvo neb umírajíc — jiná manifestace moci, jež učinila hluboký dojem na Bílého Tesáka.

Bílý Tesák měl radost z toho všeho. Nemiloval svého plemene a byl dostatečně chytrý, aby unikl sám pohromě. Zabíjení bělošských psů bylo mu nejprve zábavou. Po nějakém čase stalo se jeho zaměstnáním. Neměl ničeho na práci. Šedý Bobr obchodoval horlivě a stával se zámožným. Bílý Tesák potloukal se tedy kolem přístaviště s vykřičenou rotou indiánských psů, čekajících na parníky. S příchodem parníku začala švanda. Za několik minut, když bílí lidé překonali svůj úžas, rota se rozptýlila. Bylo po švandě, dokud zase příští parník nepřijel.

Ale je sotva možno říci, že byl Bílý Tesák členem rot. Nemísil se s ní, stál vždy stranou sám pro sebe, a smečka měla dokonce před ním strach. Je pravda ovšem, že s ní pracoval. Začal spor s cizím psem, a zatím smečka čekala. A když cizího psa povalil, dala se do práce smečka a dokončila to.

Ale je také pravda, že Bílý Tesák se tehdy odstranil, přenecháváje smečce přijmouti trest z rukou rozhněvaných bohů. Nestálo mnoho práce začítí takové spory. Když přišli cizí psi na břeh, nepotřeboval učiniti ničeho jiného, než ukázati se. Jakmile ho spatřili, vrhli se naň. Byl to jejich pud. Byl jim Divočina, neznámá, strašlivá, vždy hrozící, věc, která číhala ve tmě kolem ohňů pravěkého světa, když choulíce se těsně k ohňům, přetvářeli své pudy, učíce se báti Divočiny, z níž přišli, kterou opustili a zradili. V pokolení za pokolením, průběhem všech pokolení byla tato bázeň vtisknuta v jejich přirozenost. Po celá staletí Divočina reprezentovala hrůzu a zničení. A během všeho toho času byla jim dána plná volnost jejich veliteli zabíjeti věci Divočiny. Vykánávající to, chránili současně sebe i bohy, jejichž společenství sdíleli.

A tak tito psi přišedše právě z mírného jihu a běžíce po můstku z lodi na Yukonský břeh, potřebovali jen spatřiti Bílého Tesáka a pocítili hned neodolatelný impuls vrhnouti se naň a zničiti ho. Byli to třeba v městě vychovaní psi, ale instinktivní bázeň před Divočinou měli jako jiní. Neviděli tohoto vlčího tvora, stojícího před nimi v jasném, denním světle, jen svýma vlastníma očima, Viděli ho také očima svých předkův a svou zděděnou pamětí poznali v Bílém Tesáku vlka a vzpomněli si na odvěké nepřátelství.

To vše činilo Bílému Tesáku život rozkošným. Jestliže pohled naň poháněl tyto cizí psy na něho, tím lépe pro něho, tím hůře pro ně. Dívali se naň jako na svou oprávněnou kořist, a jako na oprávněnou kořist díval se na ně on.

Ne nadarmo spatřil světlo denní v osamělém doupěti a vybojoval první zápasy s kurem sněžným, lasičkou a rysem. A ne nadarmo byl mu ztrpčen jeho věk štěněte pronásledováním Lip-lipovým a celé smečky štěňat. Kdyby to bylo bývalo jiné, byl by také on jiný. Kdyby nebyl existoval Lip-lip, byl by prožil věk štěněte s ostatními štěňaty a stal se více psu podobným a nabyt větší záliby ke psům. Kdyby byl Šedý Bobr vládl náklonností a láskou, byl by snad pronikl v hlubiny bytosti Bílého Tesáka a přivedl k platnosti různé lahodné vlastnosti. Ale tomu tak nebylo. Hlína Bílého Tesáka byla formována, až se stal tím, čím byl — mrzoutským a samotářským, nemilujícím a sverpým nepřítelem veškerého svého plemene.

KAPITOLA DRUHÁ

ŠÍLENÝ BŮH

Malý počet bílých mužů žil ve Fort Yukonu. Tito mužové byli již dlouho v této krajině. Nazývali se sami Kvasem, a velmi si zakládali na tomto označení. Pro jiné muže, nové příchozí do krajiny, neměli leč pohrdání. Muži přicházející na břeh z parníků byli nováčci. Říkalo se jim chechaquos a vždy se rozčilovali, když to jméno bylo vysloveno. Připravovali si chléb s přísadou prášku do pečiva. To byl závist vzbuzující rozdíl mezi nimi a Kvasem, kteří naproti tomu připravovali chléb z kvasu, neboť neměli prášku do pečiva.

Obojího nemáme ani my zde, ani oni tam. Muži v pevnostech pohrdali nově příchozími a těšilo je viděti, jak je potkávají nepřijemnosti. Obzvláštní radost měli ze spousty, způsobované mezi psy nově příchozích Bílým Tesákem a jeho vykřičenou rotou. Když přibyl parník, muži z pevnosti navykli si přicházeti dolů ke břehu a dívat se na švandu. Těšili se na to se stejnou toužebností jako indiánští psi a dovedli také oceniti divokou a vychytralou úlohu, jíž ve věci hrál Bílý Tesák. Ale mezi nimi byl člověk, kterého obzvláště těšil tento sport. Přikvačil pokaždé při prvním zvuku píšťaly parníku a když bylo po boji a Bílý Tesák i smečka se rozběhli, vracel se pomalu k pevnosti, s výrazem lítosti ve tváři. Někdy, když některý měkký pes z jihu padl a vyražel smrtelný výkřik pod tesáky smečky, nedovedl se tento člověk opanovati a skákal do výše, křiče radostí. A vždy díval se upřeně a žádostivě na Bílého Tesáka.

Tento muž byl zván ostatními v pevnosti »Beauty« (krása). Nikdo neznal jeho pravého jména, ale v krajině byl všeobecně znám jako Beauty-Smith. Ale nebyl nic méně, než krásný. Jeho jméno vzniklo jako antithesis. Byl zcela neobyčejně nehezky. Příroda se zachovala k němu macešsky. Především, byl nepatrné postavy; na jeho hubeném těle byla nasazena hlava ještě nápadněji hubená. Její téměř mohlo se přirovnati ke špičce.

Skutečně, za chlapectví, dokud ho ještě druzí nenazvali Beauty, říkalo se mu Špendlíková hlavička.

Vzadu hlava skláněla se od temene příkře k šíji; vpředu skláněla se náhle a přecházela v nízké, pozoruhodně široké čelo. Odtud počínajíc Příroda, jako by litovala své skouposti, roztáhla jeho rysy marnotratnou rukou. Jeho oči byly veliké a mezi nimi bylo místo pro dvě oči. Jeho tvář v poměru k ostatku byla úžasná. Aby byla vytvořena potřebná plocha, dala mu Příroda ohromnou bradu s vysedlými zuby. Byla široká a těžká, vyčnívající ku předu i dolů, že se až zdálo, že mu spočívá na prsou. Možno, že tento úkaz byl způsobován únavou tenké šíje, neschopné řádně nésti břímě tak veliké.

Brada působila dojmem divoké odhodlanosti. Ale cosi tu chybělo. Snad to bylo v důsledku prehnanosti. Snad byla brada příliš veliká. Rozhodně byla lží. Beauty-Smith byl znám daleko široko jako nej slabší ze slabošských a bídáckých zbabělcův. Abychom doplnili popis, jeho zuby byly veliké a žluté a oba Špičáky, větší než ostatní zuby, vyčnívaly pod tenkými rty jako tesáky. Jeho oči byly žluté a kalné, jako by Přírodě byla došla její barviva a ona vymačkala zbytky ze všech svých tub. Tak tomu bylo i s jeho vlasem, řídkým a nepravidelně rostoucím, barvy blátivé a špinavě žluté, ježícím se mu na hlavě a vyrážejícím na tváři v neočekávaných chumáčcích a skupinách, podoby scuchaného, větrem slehlého obilí Krátce, Beauty-Smith byl ohava, a vina toho byla jinde. Nemohl za to. Hlína jeho byla tak sformována, když se tvořila. Vařil ostatním mužům v pevnosti, myl jim nádoby a dělal všechnu hrubou práci. Neopovrhovali jím. Spíše ho strpěli volným lidským způsobem, jako strpíme kteréhokoli tvora při vzniku macešsky obmyšleného. Také se ho báli. Jeho zbabělý vztek vnukal jim bázeň před výstřelem od zadu nebo jedem v kávé. Ale někdo musil vařit; a ať jakékoli byly jeho nedostatky, Beauty-Smith dovedl vařit.

To byl člověk, který se díval na Bílého Tesáka, radoval se z jeho sveřepé udatnosti a toužil mít ho. Od začátku navazoval styky s Bílým Tesákem. Bílý Tesák nejprve ho ignoroval. Později, když nadbíhání bylo dotěrnější, Bílý Tesák se zježil, vycenil zuby a ucouvl. Nelíbil se mu tento člověk. Pocit, který vzbuzoval, byl špatný. Cítil v něm zlo a bál se jeho natažené ruky a pokusů lahodných řečí. Pro to vše ho nenáviděl.

U prostších tvorů dobré a špatné věci jsou prostě chápány. Dobro znamená všechny věci, jež přinášejí blaho, uspokojení a úlevu v bolesti. Proto dobro je v oblibě. Zlo znamená všechny věci, způsobující

nepříjemnost, hrozbu, bolest, a je proto nenáviděno. Beauty-Smith způsoboval Bílému Tesáku pocit zla. Ze znetvořeného těla mužova a jeho zvrhlé mysli tajemným způsobem vycházely výrony vnitřní nezdravoty jako páry stoupající z malarických močálů. Ne rozumováním, ne jen pouhými pěti smysly, ale jinými, vzdálenějšími a neprozkoumanými smysly nabyl

Bílý Tesák pocitu, že ten člověk věstil cosi zlého, přinášel nepříjemnosti, proto byl špatná věc a bylo rozumnou nenávidět ho.

Bílý Tesák byl v táboře Šedého Bobra, když jej Beauty-Smith poprvé navštívil. Při slabém zvuku jeho vzdálených kroků, dříve než ho zahlédl, Bílý Tesák poznal, kdo přichází, a začal se ježiti. Ležel právě v nejbezstarostnějším pohodlí, vstal však rychle, a když onen člověk přišel, vyklouzl pravým vlčím způsobem na kraj tábora. Nevěděl, co mluvili, ale viděl, jak muž a Šedý Bobr spolu rozprávějí. Pojednou muž ukázal na něho, a Bílý Tesák zavrčel do zadu, jako by ona ruka přímo na něj se skláněla, kdežto ve skutečnosti byla padesát stop daleko. Muž se tomu zasmál, a Bílý Tesák vklouzl do ochranných lesů, s hlavou zpět otočenou, aby pozoroval, když tiše ubíhal po zemi.

Šedý Bobr odepřel prodati psa. Zbohatl obchodem a neměl potřebu ničeho. Kromě toho Bílý Tesák byl cenné zvíře, nejsilnější saňový pes, jakého kdy měl, a nejlepší vůdce. Ba, ještě více, na Mackenzie ani na Yukonu nebylo mu podobného. Dovedl bojovati. Zabíjel jiné psy tak snadno, jako lidé zabíjejí moskyty. (Při tomto zaleskly se oči Beauty-Smitha, a oblízl si tenké rty žádostivým jazykem.) Ne, Bílý Tesák nebyl na prodej, za žádnou cenu.

Ale Beauty-Smith znal způsoby Indiánů. Navštěvoval často tábor Šedého Bobra a vždy měl pod kabátem skrytou černou láhev nebo něco podobného. Jedna ze schopností whisky je, že plodí žízeň. Šedý Bobr dostal žízeň. Jeho horečně rozpálené sliznice a spálený žaludek volaly po větším a větším množství palčivé tekutiny, kdežto mozek úplně popleten nezvyklým dráždivkem, dovoloval mu dospěti kamkoli, jen aby ji dostal. Peníze, které utržil za kožešiny, rukavice a moccasiny, začínaly se ztráceti. Ztrácely se rychleji a rychleji, a čím více splaskoval jeho měšec, tím zlostnějším se stával Šedý Bobr.

Na konec došly úplně peníze, zboží i trpělivost. Nezbyvalo mu ničeho, leč žízeň, sama o sobě úžasný majetek, která stávala se úžasnější každým strážlivým dechem, který vdechl. Tehdy si s ním Beauty-Smith opět

promluvil o prodeji Bílého Tesáka; ale tentokráte nabídnutá cena nebyla v penězích, ale v lahvích, a uši Šedého Bobra byly ochotnější poslouchati.

»Vy chytit psa, a vzít si ho,« bylo jeho poslední slovo.

Láhve byly odevzdány, ale po dvou dnech »Vy chytit psa« byla slova, jež Beauty-Smith pronesl k Šedému Bobru.

Bílý Tesák vklouzl kteréhosi večera do tábora a uleh si s povzdechem ulehčení. Obávaný bílý bůh tu nebyl. V posledních dnech jeho projevy touhy vložit ruce na Bílého Tesáka stávaly se naléhavějšími, a Bílý Tesák byl nucen vyhýbat se táboru. Nevěděl, jaké zlo mu hrozí se strany oněch dotěrných rukou. Věděl jen, že hrozí jakýmsi zlem, a že je pro něho nejlépe zůstávati mimo jejich dosah.

Ale sotva že si uleh, přivrávorál k němu Šedý Bobr a uvázal mu řemen okolo krku. Usedl si vedle Bílého Tesáka drže konec řemenu v ruce. V druhé ruce držel láhev, která byla časem obrácena nad hlavou otvorem dolů, s doprovodem žbluňkavých zvuků.

Tak uplynula hodina, když záchvěvy nohou narážejících o zemi zvěstovaly, kdo přichází. Bílý Tesák slyšel je první a rozježil se, když je poznal, kdežto Šedý Bobr kýval dosud blbě. Bílý Tesák pokoušel se vytáhnouti pozvolna řemen z ruky pánovy, ale ochablé prsty sevřely se těsněji a Šedý Bobr se vyburcoval.

Beauty-Smith vešel do tábora a stanul nad Bílým Tesákem. Ten zavrčel tiše vzhůru na obávanou věc, pozoruje bystře chování se rukou. Jedna ruka natáhla se v před a blížila se jeho hlavě. Tiché vrčení stalo se silným a drsným. Ruka neustále pomalu se blížila a Bílý Tesák choulil se po ní, upíraje na ni zlobně zrak, vrčení jeho stávalo se kratším a kratším, blížíc se s urychlováním dechu své kulminaci. Náhle chňapl, rozehnal se zuby jako had. Ruka utrhla zpět a zuby srazily se na prázdno s ostrým cvaknutím. Beauty-Smith byl poděšen a rozhněván. Šedý Bobr uhodil Bílého Tesáka přes hlavu, takže se přikrčil k zemi s uctivou poslušností.

Podezřívavé oči Bílého Tesáka sledovaly každý pohyb. Viděl, že Beauty-Smith odchází a vrací se s tlustým klackem. Pak mu Šedý Bobr předal konec řemene. Beauty-Smith jal se odcházeti. Řemen se napjal. Bílý Tesák se mu vzpíral. Šedý Bobr dal mu s každé strany ránu, aby vstal a následoval. Poslechl, ale vrhl se prudce na cizince, který ho odvlékal. Beauty-Smith neuskočil; čekal na to. Zamával obratně klackem a zarazil útok, srazil Bílého Tesáka k zemi. Šedý Bobr se zasmál a souhlasně kývl. Beauty-Smith napjal zase řemen, a Bílý Tesák vstával, motaje se a vrávoraje.

Neútočil po druhé. Jeden úder klackem stačil, aby ho přesvědčil, že

bílý bůh zná, jak jej ovládati, a byl příliš rozumný, než aby bojoval proti nevyhnutelnému. Mrzoutsky následoval tedy v patách Beauty-Smitha s ocasem vtaženým mezi nohy, ale tiše vrče pro sebe. Beauty-Smith nespustil s něho očí, a klacek byl vždy připraven k ráně.

U pevnosti ho Beauty-Smith bezpečně uvázal a šel spát. Bílý Tesák čekal hodinu. Pak použil zubů na řemenu a v desíti vteřinách byl volný. Nemařil času se svými zuby. Nepoužil nepotřebného žvýkání. Řemen byl protat napříč, skoro tak čistě, jakoby to bylo provedeno nožem. Bílý Tesák podíval se vzhůru na pevnost a současně zježil se a zavrčel z hluboka. Pak se obrátil a klusal zpět k táboru Šedého Bobra. Odevzdal se Šedému Bobru, a soudil, že Šedému Bobru dosud náleží.

Ale co se stalo dříve, opakovalo se — s jistým rozdílem. Šedý Bobr opět ho uvázal na řemen a z rána vydal ho Beauty-Smithovi. A tady byl rozdíl. Beauty-Smith dal mu výprask. Uvázán bezpečně mohl Bílý Tesák jenom marně zuřiti a podrobiti se trestu. Klacku i biče bylo proti němu použito a zakusil nejhoršího bití, jakého kdy v celém životě se mu dostalo. I veliký výprask, který dostal jako štěně od Šedého Bobra, byl mírný přirovnán k tomuto.

Beauty-Smith těšil se ze své úlohy. Způsobovala mu rozkoš. Vyvaloval nad svou obětí oči, planoucí, když mával bičem či klackem a naslouchal výkřikům bolesti Bílého Tesáka a jeho malomocným kvikotům a vrčení. Neboť Beauty-Smith byl ukrutný, jak bývají zbabělci. Sám krče se a řňukaje před ranami neb hněvivými slovy mužovými, mstil se na druhé straně na slabších tvorech než byl sám. Vše, co žije, má rádo moc, a Beauty-Smith nebyl výjimkou. Ježto mu byl odepřen výraz moci mezi jeho vlastním pokolením, obrátil se k menším tvorům a dokazoval na nich, že je v něm život. Ale Beauty-Smith nestvořil se sám a není ho tedy možno proto kárati. Přišel na svět se zvrhlým tělem a zvířecou inteligencí. To tvořilo jeho hlinu, a ta nebyla světem laskavě sformována.

Bílý Tesák věděl, proč je bit. Když mu Šedý Bobr uvázal kolem krku řemen a jeho konec svěřil Beauty-Smithovi, Bílý Tesák poznal, že je vůle bohova, by šel s Beauty-Smithem. A když ho Beauty-Smith zanechal uvázaného venku před pevností, věděl, že je vůlí Beauty-Smitha, by tam zůstal. Proto neposlechl vůle obou bohů a následkem toho sklidil trest. Viděl již v minulosti, že psi měnili své majitele a viděl, jak byli uprchlíci bití jako byl bit on. Byl moudrý, a přece v přirozenosti jeho byly síly větší, než moudrost. Nemiloval Šedého Bobra a přece i proti jeho vůli a hněvu byl mu věrný. Nemohl si pomoci. Věrnost byla vlastnost hlíny, z níž se

skládal. Byla to vlastnost, která byla obzvláštním majetkem jeho plemene, vlastnost, která odlišila jeho rod od všech ostatních rodů, vlastnost, která učinila vlka a divokého psa schopnými přijít z volné prostory a býti druhý člověka.

Po výprasku byl Bílý Tesák přivlečen zpět k pevnosti, Ale tentokráte ho Beauty-Smith nechal přivázaného k holi. Nevzdáváme se snadno svého boha, a tak bylo i s Bílým Tesákem. Šedý Bobr byl jeho obzvláštní bůh a proti vůli Šedého Bobra Bílý Tesák ještě k němu lnul a nechtěl se ho vzdáti. Šedý Bobr ho zradil a opustil, ale to naň nikterak nepůsobilo. Ne nadarmo vzdal se tělem i duší Šedému Bobru. Na straně Bílého Tesáka nebylo žádných výhrad a svazek nedal se tak snadno přerušiti.

Tedy v noci, když lidé v pevnosti spali, Bílý Tesák dal se zuby do hole, jež ho držela. Dřevo bylo zralé a vyschlé a bylo uvázáno tak těsně ke krku, že se k němu sotva mohl zuby dostat. Jenom po nejkřutějším svalovém úsilí a ohnutí šíje docílil toho, že dostal dřevo mezi zuby a jen po nesmírně trpělivé práci, trvající mnoho hodin, dokázal toho, že prokousal hůl. Bylo to něco, o čem se myslelo, že psi nedokážou. Nebylo pro to předcházejícího příkladu. Ale Bílý Tesák to udělal a klusal od pevnosti časně z rána s koncem hole, visícím mu na krku.

Byl moudrý. Kdyby však byl býval jen moudrý, nebyl by se vrátil k Šedému Bobru, který ho již dvakrát zradil. Ale byl také věrný a vrátil se, aby byl po třetí zrazen. Opět podvolil se, by mu přivázal Šedý Bobr řemen okolo krku, a opět si pro něho Beauty-Smith přišel. A tentokráte byl bit ještě krutěji, než prve.

Šedý Bobr díval se tupě, jak bílý muž mával bičem. Neposkytl ochrany. Nebyl to již jeho pes. Když bylo bití skončeno, Bílému Tesáku bylo zle. Změkčilý pes z jihu byl by toho nepřežil, ale Bílý Tesák ano. Jeho škola života byla tvrdší, a sám byl z tvrdší hmoty. Měl příliš velikou životní sílu. Příliš houževnatě držel se života. Ale bylo mu velmi zle. Nejprve nebyl ani schopen plaziti se ku předu, a Beauty-Smith musil naň čekati půl hodiny. A pak slepý a vrávorající šel za Beauty-Smithem k pevnosti.

Ale nyní byl uvázan na řetěz, který vzdoroval jeho zubům, a marně se namáhal trháním vytáhnouti skobu ze dřeva, do něhož byla vražena. Po několika dnech vydal se Šedý Bobr, vystřízlivělý a zbankrotělý, na svou dlouhou pout po řece Porcupine k Mackenzie. Bílý Tesák zůstal na Yukonu jako majetek muže více než na polo šíleného a úplně zvířeckého. Ale co má pes vědět o šílenství? Pro Bílého Tesáka byl Beauty-Smith pravý, třeba ovšem strašlivý bůh. Byl v nej lepším případě šílený bůh, ale

BÍLÝ TESÁK

Bílý Tesák nevěděl ničeho o šílenství; věděl jen, že se musí podrobiti vůli svého nového velitele, poslouchati každého jeho nápadu a rozmaru.

KAPITOLA TŘETÍ

VLÁDA NENÁVISTI

Pod poručenstvím šíleného boha stal se Bílý Tesák ďáblem. Byl chován na řetězu v ohradě za pevností, a tam ho Beauty-Smith trýznil, dráždil a rozběšňoval drobným škádlením. Záhy objevil citlivost Bílého Tesáka vůči smíchu a proto se mu vysmál vždy, když mu provedl nějaký trapný kousek. Tento smích byl hlučný a pohrdlivý, a při něm bůh ukazoval posměšně prstem na Bílého Tesáka. V takových chvílích ztrácel Bílý Tesák rozvahu a ve svých výbuších vzteku byl takřka šílenější než Beauty-Smith.

Dosud Bílý Tesák byl jen nepřítelem svého plemene — ovšem sveřepým nepřítelem. Nyní stal se nepřítelem všech věcí, a sveřepějším, než dříve. Byl trýzněn do té míry, že nenáviděl slepě a bez nejmenší jiskřičky důvodu. Nenáviděl řetězu, který ho poutal, lidí, kteří se naň dívali skulinami ohrady, psů, kteří doprovázeli lidi a zlomyslně naň vrčeli v jeho bezmocnosti. Nenáviděl i dřevo ohrady, jež ho svírala. A na prvním i posledním místě a ze všeho nejvíce nenáviděl Beauty-Smitha.

Ale Beauty-Smith měl důvod pro všechno, co dělal Bílému Tesáku. Kteréhosi dne shromáždilo se několik mužův okolo ohrady. Beauty-Smith vkročil s klackem v ruce a sňal řetěz s šíje Bílého Tesáka. Když pán vyšel, Bílý Tesák vyrazil a hnál se kolem dokola ohrady, snaže se dostat na muže venku. Byl velkolepě strašný. Dlouhý plných pět stop, dvě a půl stopy vysoký v ramenou, byl daleko těžší než vlk obdobné velikosti. Po matce zdědil těžší rozměry psa, takže vážil bez jakéhokoli tuku a bez jediné unce zbytečného masa přes devadesát liber. Byl sval, kost a šlacha — bojovné maso v nejlepším stavu.

Dvěře ohrady otvíraly se zase. Bílý Tesák stanul. Něco neobyčejného nastávalo. Dvěře otevřely se více. Pak byl vstrčen dovnitř ohromný pes, a dvěře byly za ním přiraženy. Bílý Tesák neviděl nikdy takového psa (byl to tarač); ale velikost a sveřepý vzhled vetřelce ho nezastrašoval. Zde bylo cosi, ani dřevo ani železo, na čem mohl své nenávisti pustiti uzdu. Skočil

a zablesknuvší se tesáky rozdrásaly šíji taračovu po straně. Ten zatřásl hlavou, zamručel chraptivě a vrhl se za Bílým Tesákem. Ale Bílý Tesák byl tu a tam a všude, vždy se uhýbaje a vyhýbaje a vždy přiskakuje a trhaje svými tesáky a uskakuje opět v čas, než bylo možno ztrestati ho.

Muži venku pokřikovali a tleskali, kdežto Beauty-Smith v extasi rozkoše valil oči na rvaní a sápání, prováděné Bílým Tesákem. Od počátku situace taračova byla beznadějná. Byl příliš těžký a pomalý. Na konec Beauty-Smith zahnal Bílého Tesáka klackem a tarač byl vytažen svým majitelem. Nastala výplata sázek, a peníze zazvonily v ruce Beauty-Smitha,

Bílý Tesák po té se díval vždy dychtivě, když muži se shromažďovali kolem jeho ohrady. Znamenalo to boj, a to byl nyní jediný jemu povolený způsob, jak mohl se život v něm projevovati. Trýzněn, povzbuzován k nenávisti, byl chován v zajetí, takže nemohl jinak ukojiti své nenávisti, vyjma případy, kdy pán uznal za dobré postavit proti němu jiného psa. Beauty-Smith cenil jeho schopnosti dobře, neboť Bílý Tesák bez výjimky vítězil. Kteréhosi dne byli puštěni na něho postupně tři psi. Jindy dospělý vlk, právě chycený a přivedený z Divočiny, byl vstrčen dveřmi do ohrady. A zase jindy dva psi byli naň poštíváni současně. To byl nejkrutější boj, a ačkoli je na konec oba usmrtil, byl při tom sám na polo usmrčen.

Na podzim, když první sníh padal a tříšť plovala po řece, Beauty-Smith zakoupil pro sebe i Bílého Tesáka místo na parníku, plujícím do Yukonu do Dawsonu. Bílý Tesák byl nyní proslulý v zemi. Jako »Bojovný Vlk« byl znám daleko široko, a klec, v níž byl chován na palubě parníku, byla obyčejně obklopena zvědavci. Vztekal se a vrčel na ně, nebo ležel tiše a studoval je s chladnou nenávistí. Proč by jich neměl nenáviděti? Nikdy nekladl si této otázky. Znal jen nenávist, a její vášnivost ho unášela. Život stal se mu peklem. Nebyl stvořen pro těsné uzavření, jaké musí snášeti divoká zvířata, jsou-li v moci lidí. A přece se s ním tak zacházelo. Muži naň civěli, prostrkávají hle mřížemi, aby vrčel, a pak se mu smáli.

Tito mužové byli jeho prostředím a utvářeli jeho hlínu ve věc sverepější, než měla Příroda v úmyslu. Nicméně Příroda dala mu plastičnost. Kde by mnohé jiné zvíře bylo zahynulo nebo bylo duševně zlomeno, on se přizpůsobil a žil bez újmy na duchu. Možno, že Beauty-Smith, arcidábel a mučitel, byl schopen zlomit ducha Bílého Tesáka, ale dosud nic tomu nenasvědčovalo, že by se mu to dařilo.

Měl-li Beauty-Smith v sobě dábla, Bílý Tesák měl v sobě také dábla, a oba zuřili vzájemně proti sobě bez ustání. V dřívějším čase Bílý Tesák byl tak dalece moudrý, že se poddával muži s klackem v ruce; ale

tato moudrost ho nyní opustila. Pouhý pohled na Beauty-Smitha dostačil vyvolati u něho výbuchy šíleného vzteku. A když se střetli, a Bílý Tesák byl zahánán klackem, neustále vrčel a cenil zuby. Poslednímu zavrčení nedal se odnaučiti. Jakkoli strašlivě byl bit, vždy zase znova zavrčel, a když Beauty-Smith ustal a vzdálil se, ozvalo se za ním vyzývavé vrčení, nebo Bílý Tesák skočil na mříže, vyje nenávistně. Když parník dorazil do Dawsonu, Bílý Tesák odebral se na břeh. Ale neustále žil veřejným životem v kleci, obklopené zvědavci. Byl vystaven jako »Bojovný Vlk«, a lidé platili padesát centů ve zlatém prachu, aby se naň podívali. Nebylo mu popřáno odpočinku. Ulehl-li k spánku, byl vyburcován ostrou holí, aby diváci užili něco za své peníze. Aby výstava byla zajímavá, byl udržován většinu času v zuření. Ale horší než to vše bylo ovzduší, v němž žil. Byl pozorován jako nejohroženější z divokých šelem, a to se mu vnucovalo mřížemi. Každé slovo, každé opatrné jednání se strany lidí zesilovalo v něm dojem vlastní hrozné divokosti. Přidávalo to mnoho paliva do ohně jeho sveřeposti. Výsledek mohl býti jenom jeden a to, že jeho dravost vzrůstala sama ze sebe. Byl to nový příklad plastičnosti jeho hlíny, jeho schopnosti býti formován tlakem prostředí.

Vedle toho, že byl vystavován, byl také zvíře bojující z povolání. V nepravidelných přestávkách, kdy bylo možno uspořádati nějaký zápas, byl vzat z klece a veden do lesů několik mil od města. Obvyčejně se to stávalo v noci, aby se do toho nemohla vmísiti jízdní policie Territoria. Po několikahodinném čekání, když se rozednilo, přibyli diváci a pes, s kterým zápas měl se konati. Za takových okolností bojoval se psy všech velikostí a plemen. Byla to divošská země, lidé byli divocí a zápasy byly obvyčejně až k smrti.

Ježto Bílý Tesák neustále dále bojoval, je patrné, že hynuli psi. Nepoznal porážky. Jeho časný výcvik, když bojoval s Lip-lipem a celou smečkou štěňat, byl mu nyní vhod. Byla tu houževnatost, s jakou se držel země. Žádný pes nedokázal ho povaliti. To byl oblíbený kousek psů vlčího plemene, vraziti prudce do něho buď přímo nebo neočekávaným zabočením v naději, že zasáhnou jeho rameno a povalí ho. Mackenzijští psi, Eskimáčtí a Labradorští, Malemutové — všichni se o to na něm pokoušeli a vesměs s nezdarem. Nikdy nedal se povaliti. Lidé povídali si o tom a dívali se pokaždé, aby viděli, jak se to stane; ale Bílý Tesák vždy je klamal.

Pak byla tu jeho rychlost blesku. To mu dodávalo hrozné převahy nad protivníky. Jakoukoli zkušenost v bojích měli za sebou, nikdy se ne-sešli se psem, který se pohyboval tak rychle, jako on. Také nutno vžiti v

úvalu bezprostřednost jeho útoku. Průměrný pes byl zvyklý na předběžné úvody vrčením, ježením a mumláním, a průměrný pes byl povalen na hřbet a utracen dříve, než začal bojovát a než se vzpamatoval z překvapení. Stávalo se to tak často, že se stalo zvykem držeti Bílého Tesáka, dokud soupeř neodbyl svých úvodů a nebyl úplně připraven a dokonce dokud neudělal prvního útoku.

Ale největší výhodou Bílého Tesáka byla jeho zkušenost. Znal více z bojování než kterýkoli pes, který se s ním střetl. Vybojoval více zápasů, znal lépe, jak odrážeti různé úskoky a metody, sám měl více úskoků, kdežto jeho metoda ztěžka mohla být ještě zlepšena.

Během času měl stále méně a méně bojů. Mužové zoufali již, že by bylo možno postavit mu rovnocenného soupeře a Beauty-Smith byl nucen stavět proti němu vlky. Ti byli za tím účelem chytáni do pastí od Indiánův, a boj mezi vlkem a Bílým Tesákem dovedl pokaždé přilákat ti zástup diváků. Kdysi byla opatřena dorostlá samice rysa, a tentokráte bojoval Bílý Tesák o život. Její rychlost vyrovnala se jeho rychlosti; její sveřepost vyrovnala se jeho sveřeposti; kdežto on bojoval jen tesáky, bojovala též tlapami s ostrými drápy. Ale po rysu všechny zápasy Bílému Tesáku přestaly. Nebylo již zvířat, s nimiž by zápasil — alespoň nebylo považováno žádné za hodno s ním zápasiti. Tak zůstal vystaven až do jara, kdy jakýsi Tim Keenan, majitel herny, přišel do země. S ním přišel první bull-dog, který kdy vkročil do Klondike. Že se musí tento pes a Bílý Tesák střetnouti, bylo nevyhnutelné, a po celý týden nastávající zápas byl hlavním předmětem rozhovorů v jistých čtvrtích města.

KAPITOLA ČTVRTÁ

V ZUBECH SMRTI

Beauty-Smith smekl řetěz s jeho krku a poodstoupil.

Tentokráte Bílý Tesák neudělal okamžitého útoku. Stál tiše s ušima do předu napjatýma, čilý a zvědavý, pozoruje podivné zvíře, jež stálo proti němu. Neviděl ještě nikdy takového psa. Tim Keenan postrčil bull-doga ku předu a zamumlal: »Jdi na něho!« Zvíře kolébalo se do středu kruhu a bylo krátké, hranaté a neohrabané. Stanulo a zamrkalo na Bílého Tesáka,

Ze zástupu ozvaly se vykřiky: »Jdi na něho, Cherokee! Chňapni ho, Cherokee! Sežer ho!«

Ale Cherokee, jak se zdálo, nebyl žádostiv boje. Obrátil hlavu a zamrkal na muže, kteří křičeli, vrtě při tom dobrácky pahýlem ocasu. Nebál se, byl prostě líný. Kromě toho se mu nezdálo, že by bylo určeno, by bojoval se psem, kterého viděl před sebou. Nebyl zvyklý bojovati se psy tohoto druhu a čekal, až přivedou opravdového psa.

Tim Keenan vkročil a sehnul se nad Cherokee, hladě ho po obou stranách ramen proti srsti, strkaje ho při tom zlehka ku předu. Byly to pobídky. Účinek jejich byl dráždivý, neboť Cherokee počal vrčeti, velmi zticha a hluboko v hrdle. Mezi vrčením a pohyby rukou mužových byla shoda v rytmu. Vrčení stoupalo v hrdle, když ku předu strkající pohyb vrcholil, a klesalo, by počalo znovu, když nový pohyb začínal. Konec každého pohybu byl přízvuk rytmu, neboť pohyb končil náhle a vrčení trhnutím stouplo. Nebylo to bez účinku na Bílého Tesáka. Srst začala se mu ježiti na krku a na ramenech. Tim Keenan postrčil psa naposledy a ustoupil opět. Když postrk, který poháněl Cherokee, byl u konce, běžel tento dobrovolně v před rychlým krokem bočitých nohou. Tu Bílý Tesák ho napadl. Výkřik překvapeného obdivu se ozval. Urazil vzdálenost a provedl útok spíše jako kočka než pes, a s touž kočičí rychlostí chňapl svými tesáky a odskočil.

Bull-dog krvácel za jedním uchem z rány v tlusté šíji. Neozval se, ani

nezavrčel, ale obrátil se a sledoval Bílého Tesáka. To, čím se obě strany vyznačovaly, rychlost na jedné a klid na druhé straně, rozčilovalo strannického ducha zástupu a muži sázeli znova a zvyšovali původní sázky. Znova a znova přiskočil Bílý Tesák, chňapl a vyvážl nedotčen, a pořád jej pronásledoval záhadný nepřítel, bez přílišného spěchu, ne pomalu, ale rozvážně a odhodlaně, jaksi řemeslným způsobem. V jeho methodě byl úmysl — udělati něco, k čemu byl odhodlán a v čem mu nic nedovedlo zabrániti.

Veškeré jeho chování, každý čin vyjadřoval tento úmysl. To mátko Bílého Tesáka. Nikdy ještě neviděl takového psa. Neměl ochranné srsti. Byl měkký a krvácel snadno. Nebylo zde tlusté houně kožešiny, jež bý se vysmívala zubům Bílého Tesáka, jak tomu bývalo často u psů vlastního plemene. Kdykoli zuby se zaťaly, snadno vnikaly do měkkého masa, a zvíře zdálo se neschopným brániti se. Jiná znepokojující věc byla, že nevydávalo zvuků, jak byl zvyklý u jiných psů, s nimiž bojoval. Mimo zavrčení nebo zachrochtání pes přijímal trest mlčky. A nikdy neochaboval v pronásledování.

Ne, že by Cherokee byl pomalý. Dovedl se obracet i točiti dosti rychle, ale Bílý Tesák nikdy nebyl na místě, Cherokee byl také zmaten. Nikdy ještě nebyl bojoval se psem, s kterým nemohl z blízka se potýkati. Touha sraziti se z blízka byla vždy vzájemná. Zde však byl pes, který zůstával ve vzdálenosti, tancuje a uhýbaje se tam a sem a kolem dokola. A když se do něho zakousl, nedržel, ale hned pustil a uskočil zas.

Ale Bílý Tesák nemohl se dostat na měkkou spodní stranu hrdla, Bull-dog byl příliš nízké postavy a jeho massivní čelisti byly ještě nad to ochranou. Bílý Tesák přiskakoval a odskakoval bez pohromy, kdežto rány Cherokee-ovy vzrůstaly, Obě strany jeho šíje a hlavy byly rozdrásány a rozsápány. Krvácel silně, ale nejevil žádného znepokojení. Pokračoval v houževnatém pronásledování, ač se jednou, na okamžik zaražen, zastavil úplně a zamrkal na přihlížející muže, vrtě pahýlem ocasu na znamení ochoty k boji. V tom okamžiku Bílý Tesák přiskočil a odskočil, roztrhnul mu při tom zbytek jeho zastřiženého ucha. S lehkým projevem hněvu Cherokee dal se opět do pronásledování, běže ve vnitřku kruhu, ve kterém obíhal Bílý Tesák, a snaže se zachytiti se svým smrtícím chrupem na hrdle Bílého Tesáka. Bull-dog chybil se o vlas a výkřiky pochvaly ozvaly se, když Bílý Tesák náhle se vymkl z nebezpečí a ocitl se na druhé straně.

Čas ubíhal. Bílý Tesák neustále provozoval tanec uskakuje, přiskakuje a odskakuje a vždy zasazuje ránu. A bull-dog dosud se pachtil

se zarytou jistotou za ním. Dříve či později provede svůj záměr, docílí zakousnutí se, jež rozhodne bitvu v jeho prospěch. Zatím dostalo se mu veškerých zranění, jež mu soupeř dovedl zasaditi. Jeho chumáčkovité uši staly se třásněmi, šíje a ramena byly rozdrásány na dvaceti místech, a i jeho rty byly roztrhány a krvácely — vše tím bleskurychlým chňapáním, kterého nebylo možno předvídati a se uchrániti.

Sem a tam pokusil se Bílý Tesák povaliti Cherokee; ale rozdíl v jejich výšce byl příliš veliký, Cherokee byl příliš rozložitý, příliš blízko u země. Jeden pokus stal se Bílému Tesáku osudným. Přihodilo se to při jednom z jeho rychlých uhnutí a zpětných oběhů. Zachytil Cherokee s hlavou odvrácenou, když kroužil pomaleji. Jeho rameno bylo vysazeno. Bílý Tesák vrhl se na ně, ale jeho vlastní rameno je značně převyšovalo; i narazil s takovou silou, že setrvačnost přemetla ho přes tělo bull-doga. Poprvé v historii jeho bojů lidé spatřili, jak Bílý Tesák ztrácí pevnou posici. Jeho tělo udělalo ve vzduchu poloviční přemet, a byl by dopadl na záda, kdyby se po kočičím způsobu nebyl stočil ještě ve vzduchu ve snaze dopadnouti nohama na zem. Následkem toho dopadl těžce na bok. V nejbližším okamžiku byl opět na nohou, ale v tom okamžiku sevřely se zuby Cherokeeovy na jeho hrdle.

Nebylo to dobré zakousnutí, bylo příliš nízké, až u prsou, ale Cherokee se držel. Bílý Tesák se vzb chopil a zmítal divoce, snaže se setrásti tělo bull-dogovo. Tato přilnavá, vláčící se tíha ho rozběsnovala. Poutala jeho pohyby, omezovala jeho svobodu. Byla to past a veškerý jeho pud se jí vzpíral a bouřil se proti ní. Byla to šílená vzpoura. Po několik minut byl nadobro šílený. Jeho nejvnitřnější život ho opanoval. Vůle jeho těla, existovati, ho zaplavila. Byl ovládán touto čistě fysickou láskou k životu. Všechna intelligence byla ta tam. Bylo to, jako by neměl mozkou. Jeho rozum byl zvrácen slepou touhou masa po existenci a pohybu, pohybu za každou cenu, neustálém pohybu, neboť pohyb byl výrazem jeho existence.

Kolem a kolem se hnál, víře, otáčeje se a převracuje, snaže se setrásti padesát liber váhy, visící mu na krku. Bull-dog nedělal nic jiného, než že pevně držel. Někdy, a to nepřilíš často, podařilo se mu dostati nohy na zemi a na chvíli opřít se proti Bílému Tesáku. Ale v nejbližším okamžiku jeho nohy opět se nedotýkaly země, a byl vláčen kolem dokola ve víru šíleného oběhu Bílého Tesáka. Cherokee stotožňoval se se svým pudem. Věděl, drží-li se, že jedná správně, a pocítil jisté rozkošné záchvěvy zadostiučinění. V takových momentech zavřel dokonce oči a nechal své tělo vláčeti sem a tam, nestaraje se o jakékoli zranění, které by se mohlo

tím přivoditi. Na tom nezáleželo. Zakousnutí bylo hlavní věc, a zakousnutí udržoval.

Bílý Tesák ustal teprv, když byl vyčerpán. Nemohl nic dělati, nemohl pochopiti. Nikdy za celého jeho bojování tato věc se nepříhodila. Psi, s nimiž dosud bojoval, nebojovali tímto způsobem. U nich bylo kousnout, trhnout a uskočit, kousnout, trhnout a uskočit. Ležel částečně na boku lapaje dech. Cherokee, stále zakousnutý, tlačil jej, snaže se dostati ho úplně na bok. Bílý Tesák se vzpíral a cítil, jak čelisti zlehka povolují a opět se stiskují živýkavým pohybem. Každé povolení přivedlo zakousnutí těsněji k hrdlu. Methodou bull-dogovou bylo uhájit, co měl, a za vhodné příležitosti pokusiti se o více. Příležitost byla, když Bílý Tesák byl v klidu. Když Bílý Tesák zápasil, Cherokee se spokojoval s prostým držením se.

Vypouklý hořejšek Cherokee-ovy šíje byla jediná část jeho těla, již mohly dosáhnouti zuby Bílého Tesáka. Bílý Tesák zakousl se tam, kde šíje přechází v ramena, neznal však živýkací metody boje, a jeho čelisti nebyly tomu ani přizpůsobeny. Křečovitě trhal a rval svými tesáky po jistou dobu. Pak změna v jejich postavení ho odvrátila. Bull-dogovi se podařilo převáliti ho na záda a byl nad ním, neustále zakousnutý do jeho hrdla. Jako kočka přitáhl Bílý Tesák zadní nohy a začal dlouhými, drásavými pohyby jejich hrabati do břicha nepřítele. Cherokee byl by býval jistě rozpárán, kdyby nebyl rychle otočil zakousnutí a odbočil tělem od Bílého Tesáka a do pravého úhlu k němu.

Nebylo možno uniknouti tomuto zakousnutí, Bylo jako Osud sám, a právě tak neúprosné. Zvolna posunovalo se vzhůru podle chrťanu. Bílý Tesák byl zachráněn před smrtí jen volnou kůží svého krku a hustou kožešinou, jež ji pokrývala. Svinula se ztlusta v tlamě Cherokee-ove a takřka se vysmívala jeho zubům. Ale kus po kuse, kdykoli se příležitost naskytla, dostával více této volné kůže a kožešiny do tlamy. Výsledkem bylo pozvolné rdoušení Bílého Tesáka. Dech jeho stával se těžším a těžším.

Začínalo již vypadati, jakoby bylo po boji. Přívrženci Cherokee-ovi jásali a nabízeli směšné sázky. Přívrženci Bílého Tesáka byli v téměř poměru skleslí a odmítali sázky desíti k jedné a dvaceti k jedné, až kterýsi muž byl tak ukvapený, že uzavřel sázku padesáti k jedné. Byl to Beauty-Smith. Vskočil do kruhu a ukázal prstem na Bílého Tesáka. Pak začal se smáti výsměšně a pohrdlivě. Žádaný účinek se dostavil. Bílý Tesák rozběsnil se zuřivým vztekem. Sebral poslední zbytky sil a dostal se opět na nohy. Když zápasil kolem kruhu, padesátiliberního nepřítele vleka neustále na hrdle, jeho hněv přešel v paniku. Základní život v něm nabyl opět nad

ním převahy a intelligence prchla před vůlí jeho masa, žiti. Kolem dokola a zase zpět, klopýtaje, padaje, vzpínaje se dokonce na zadní nohy a zvedaje nepřítele svého úplně nad zemi, marně namáhal se setřásti zakousnutou smrt.

Konečně padl, káceje se na znak, vyčerpán; a bull-dog ihned pokročil dále svým zakousnutím, zabíraje víc a více v kožešinu zabaleného masa, rdouse Bílého Tesáka krutěji než dosud. Výkřiky pochvaly vítězovi se ozvaly, a mnohkrát bylo voláno: »Cherokee!« »Cherokee!« Na to Cherokee odpovídal mocným vrtěním pahýlu svého ocasu. Ale souhlasný pokřik neodvrátil ho od zápasu. Nebylo žádného sympatického vztahu mezi ohonem a massivními čelistmi. Ohon mohl sebou vrtěti, ale čelisti trvaly v strašlivém zakousnutí do hrdla Bílého Tesáka.

Bylo to v dobu, kdy pozornost diváků byla obrácena jinam. Ozvalo se chřestění rolníček. Výkřiky psovoda bylo slyšeti. Všichni, kromě Beauty-Smitha, bázně se ohlédli, obávající se silně policie. Spatřili však shora, a nikoli zdola přibíhati dva muže se saněmi a psy. Přicházeli dolů po říčce patrně z nějaké výpravy za zlatém. Když spatřili zástup, zastavili psy, přiblížili se a vmísili se mezi diváky, zvědaví na příčinu rozčilení. Řidič psů měl knír, ale druhý, vyšší a mladší muž, byl hladce oholen, a jeho kůže byla růžová, prosvítající krví a během v mrazivém vzduchu.

Bílý Tesák vlastně již vzdal se zápasu. Sem a tam vzpíral se křečovitě a bezúčelně. Dostával ještě trochu vzduchu, a ta trocha se neustále zmenšovala pod neúprosným zakousnutím, jež se vždy více svíralo. Ačkoli chráněna kožešinou, veliká krční tepna byla by bývala již dávno prokousnuta, kdyby nebylo první zakousnutí bull-dogovo příliš nízké, vlastně až na prsou. Cherokke potřeboval dlouhého času k posunutí tohoto sevření výše a to vedlo také k ucpání jeho čelistí kožešinou a záhyby kůže.

Zatím bestiálnost v nitru Beauty-Smitha se skrývající stoupala mu do mozku a nabývala převahy nad trochou zdravého rozumu, kterou v nejlepším případě měl. Když spatřil, že se Bílému Tesáku začínají oči kaliti, věděl nad veškeru pochybnost, že boj je ztracen. Tu se nezdržel. Přiskočil k Bílému Tesáku a počal jej divoce kopati. V zástupu ozval se sykot a výkřiky protestu, ale to bylo vše. Když se toto dalo, a Beauty-Smith neustával kopati Bílého Tesáka, nastalo pohnutí v zástupu. Vysoký, mladý cizinecrazil si cestu zástupem vrážeje do mužů na pravo i na levo bez okolků či zdvořilosti. Když se dostal dovnitř kruhu, Beauty-Smith právě rozpřáhoval se k novému kopnutí. Veškerá jeho tíha spočívala na jedné noze a byl ve stavu nejisté rovnováhy. V tom okamžiku dopadla mu pěst příchozího

drtivou ranou přímo do tváře. Zbývající noha Beauty-Smitha oddělila se od země a zdálo se, jakoby jeho celé tělo vymrštilo se do výše, když se převrátil na znak a prudce padl do sněhu. Příchozí obrátil se k zástupu.

»Zbabělci!« vzkřikl. »Bestie!«

Byl sám naplněn zuřivostí — oprávněnou zuřivostí. Jeho oči blýskající se na zástup, vypadaly jako kovové a ocelové. Beauty-Smith vzhopil se opět a blížil se mu fňukaje a zbaběle. Příchozí nechápal. Nevěděl, jak hanebný je to zbabělec, a myslel si, že přichází s úmyslem bojovati. Tedy se slovem »Bestie!« srazil Beauty-Smitha na znak druhou ranou do tváře. Beauty-Smith rozhodl, že sníh je pro něho nejbezpečnější místo, a ležel, kde dopadl, nepokoušeje se povstati.

»Pojďte, Matte, pomozte mi,« zvolal příchozí na vůdce psů, který přišel za ním na zápasíště.

Oba mužové sehnuli se nad psy. Matt chopil se

Bílého Tesáka, připraven vytáhnouti ho, když by čelisti Cherokee-ovy uvolnily. Mladší muž snažil se toho docílit, chytiv rukama čelisti bull-dogovy a pokoušeje se roztáhnouti je. Byla to marná snaha. Když tahal, cloumal a kroutil, při každém výdechu volal: »Bestie!«

Zástup počal býti nepokojný, a někteří mužové jali se protestovati proti kažení sportu; byli však umlčeni, když cizinec zdvihl hlavu, ustav na okamžik v práci, a upřel na ně zraky.

»Vy proklaté bestie!« vybuchnul na konec, a vrátil se ke své práci.

»Je to marné, pane Scotte; tímhle způsobem jich neroztrhnete,« pravil posléze Matt.

Oba ustali a prohlíželi spojené psy.

»Nekrvácí mnoho,« poznamenal Matt. »Není ještě docela hotov.«

»Ale může se to štátí každým okamžikem,« odpověděl Scott. »Ted! Viděl jste to? Posunul trochu zakousnutí.«

Rozčilení mladšího muže a jeho obava o Bílého Tesáka vzrůstala. Opět a opět uhodil Cherokee-a divoce přes hlavu. Ale to neuvolnilo čelisti. Cherokee zavrtěl pahýlem ocasu na znamení, že rozumí významu ran, ale že ví, že sám je v právu, a drží-li zakousnutí, dělá jen svou povinnost. »Nepomůže mi nikdo?« vzkřikl Scott zoufale k zástupu.

Ale nikdo se neměl ku pomoci. Na místo toho zástup začal mu sarkasticky vyslovovati pochvalu a zasypával ho posměšnými radami,

»Musíte použít páky,« radil Matt.

Scott sáhl do brašny na boku, vyňal revolver a snažil se vraziti jeho hlavě mezi čelisti bull-dogovy. Tlačil a tlačil jí tam silně, až skřípání ocele

o zaťaté zuby bylo zřetelně slyšet. Oba muži klečeli, skloněni nad psy. Tim Keenan vkročil do kruhu. Zastavil se u Scotta a dotkl se jeho ramene, řka zlověstně:

»Nelámejte mu zubů, cizince,«

»Pak mu tedy zlomím vaz,« odpověděl Scott, neustávaje ve vrtání a dlabání revolverou hlavní. »Řekl jsem, nelámejte mu zubů,« opakoval majitel herny zlověstněji, než poprvé. Pomýšlel-li však na zastrašení, selhalo mu. Scott neustál ve svém úsilí, ačkoli pohlédl chladně vzhůru a tázal se:

»Váš pes?«

Majitel herny zamručel.

»Tak sem pojďte a zlomte jeho zakousnutí.« »Dobrá, cizince,« protahoval druhý dráždivě, »musím vám říci, že to je věc, které bych já sám nedokázal. Nevím, jak to udělati.«

»Tak mi jděte s cesty,« zněla odpověď, »a neobtěžujte mne, nemám kdy.«

Tim Keenan stál nad ním dále, ale Scott nevšímal si již jeho přítomnosti. Podařilo se mu vraziti hlaveň mezi čelisti s jedné strany a snažil se prostrčiti ji čelistmi na druhé straně. Když se mu to zdařilo, páčil mírně a opatrně, uvolňuje čelisti po chvilkách; Matt zatím po kusech vysvobodil zkrušené hrdlo Bílého Tesáka.

»Buďte připraven vžiti si svého psa,« zněl Scottův rozhodný rozkaz k majetníku Cherokeeovu.

Ten sklonil se poslušně a uchopil pevně svého psa.

»Nyní!« varoval Scott, učiniv poslední pohyb pákou.

Psi byli od sebe odtrženi, ač bull-dog mocně se vzpíral,

»Vezměte ho odtud,« velel Scott, a Tim Keenan odtáhl Cherokee-a zpět do zástupu.

Bílý Tesák udělal několik bezvýsledných pokusů vzchopiti se. Jednou se postavil na nohy, jež byly příliš slabé, než aby ho unesly, a pomalu shroutil se zpět do sněhu. Jeho oči byly napolo zavřené a na povrchu skelné. Čelisti dokořán rozevřené, a jimi vyčníval jazyk, naběhlý a bezvládný. Dle všech známek vypadal jako pes, který byl zardoušen. Matt ho ohledal.

»Skoro je po něm,« oznamoval, »ale dýchá dobře,«

Beauty-Smith vstal opět a šel se podívat na Bílého Tesáka.

»Matte, kolik stojí dobrý saňový pes?« ptal se Scott.

Psovod, klečící dosud a skloněný nad Bílým Tesákem, uvažoval chvíli.

»Tři sta dollarů,« odpověděl.

»A kolik stojí pes, který je tak pokousán, jako tento zde?« ptal se Scott, strkaje nohou do Bílého Tesáka.

»Polovinu toho,« byl úsudek řidiče psů.

Scott obrátil se na Beauty-Smitha.

»Slyšel jste, pane Bestie? Vezmu si vašeho psa a dám vám za něho stopadesát dollarů.«

Otevřel zápisník a vypočítal bankovky. Beauty-Smith schoval ruce za záda, odpíraje dotknouti se nabízených peněz.

»Neprodám,« řekl.

»Ale ano, prodáte,« ujišťoval ho Scott. »Protože já koupím. Zde jsou vaše peníze. Pes je můj.« Beauty-Smith s rukama stále vzadu počal couvati.

Scott přiskočil k němu rozpřahuje se pěstí k ráně. Beauty-Smith přikřčil se v očekávání rány. »Mám svá práva,« zakňoural.

»Ztratil jste právo na tohoto psa,« byla odpověď.

»Správně,« odpověděl Scott, dávaje mu peníze. »Člověk má svá práva. Ale vy nejste člověk. Vy jste bestie.«

»Počkejte, až se vrátím do Dawsonu,« vyhrožoval Beauty-Smith. »Podám na vás žalobu.« »Otevřete-li ústa, až se vrátíte do Dawsonu, dám vás vyhnat z města. Rozumíte?«

Beauty-Smith odpověděl zamručením. »Rozumíte?« zahřměl Scott s divokou prudkostí. »Ano,« zamručel Beauty-Smith couvaje.

»Co, ano?«

»Ano, pane,« zavrčel Beauty-Smith.

»Pozor! Kousne!« vykřikl kdosi, a výbuch smíchu se ozval,

Scott obrátil se k němu zády a šel pomáhati Mattovi, který se zabýval Bílým Tesákem.

Někteří z mužů již odcházeli; jiní stáli ve skupinách přihlížejíce a hovoříce. Tim Keenan připojil se ke kterémsi skupině.

»Co je zač?« ptal se.

»Weedon Scott,« odpověděl kdosi.

»A kdo jest u čerta Weedon Scott?« tázal se majitel herny,

»Oh, jeden ze znalců v hornictví. Zná se dobře se všemi velkými zvířaty. Chcete-li míti pokoj, vyhněte se mu; to vám povídám. Je důvěrný se všemi úřady. Komisionář zlatých dolů jest obzvláštní jeho přítel.«

»Myslil jsem si, že to patrně je někdo,« poznamenal majitel herny. »Proto jsem se před ním měl od začátku na pozoru.«

KAPITOLA PÁTÁ

NEZKROTNÝ

»Je to beznadějně,« doznal Weedon Scott.

Seděl na prahu chýše a díval se na řidiče psů, který odpověděl stejně beznadějným pokrčením ramen.

Společně dívali se na Bílého Tesáka na konci napjatého řetězu, ježícího se, vrčícího, divého, namáhajícího se, by se dostal na saňové psy. Dostávše již od Matta několik lekcí, totiž lekcí udělených klackem, saňoví psi naučili se nechávatí Bílého Tesáka na pokoji; a v tomto okamžiku leželi opodál, patrně zapomínajíce jeho existence. »Je to vlk a nedá se zkrotiti,« pravil Weedon Scott.

»O, nevím,« namítal Matt. »Možná, že je v něm hodný kus psa. Ale jedné věci jsem si jist, a není tu vyhnutí.«

Matt ustál a kýval důvěrně na Moosehide Mountain.¹

»Dobrá, neskrblete svými vědomostmi,« pravil Scott ostře, když byl čekal přiměřenou dobu. »Ven s tím. Co to je?«

Psovod ukázal za sebe palcem na Bílého Tesáka. »Ať je to vlk nebo pes, lhostejno; ale byl již někdy zkrocen.«

»Ne!«

»Povídám vám, že ano, a zvykl již na postroj. Podívejte se z blízka. Vidíte stopy napříč prsou?« > Máte pravdu, Matte. Byl saňovým psem, dokud nepřišel do rukou Beauty-Smitha.«

»A není valné příčiny, proč by neměl býti zase saňovým psem.«

»Co myslíte?« zvědál Scott dychtivě. Ale naděje jeho zhasnula, když potřásaje hlavou, dodal: »Máme jej už dva týdny, a nyní je divočejší, než dříve.«

»Popřejte mu času,« radil Matt. »Pusťte ho trochu na svobodu, by se zotavil.«

1. Hora Losí kůže

Scott díval se naň nedůvěřivě.

»Ano,« pokračoval Matt, »vím, že jste to již zkoušel, ale neměl jste při tom klacku.«

Vzal klacek a šel k zvířeti na řetězu. Bílý Tesák pozoroval klacek, jako lev v kleci pozoruje bič krotitelův.

»Hledte, jak upírá zraky na klacek,« pravil Matt. »To je dobré znamení. Není blázen. Nic mi neudělá, dokud mám klacek pohotově. Není úplně šílený, to je jisto.«

Když se ruka mužova blížila krku, Bílý Tesák zježil se, zavrčel a schoulil. Ale zatím co očima sledoval blížící se ruku, současně dovedl též pozorovati klacek v druhé ruce, napřažený nad ním hrozivě. Matt rozepjal mu řetěz na krku a odstoupil.

Bílý Tesák stěží dovedl pochopiti, že je volný. Mnoho měsíců uplynulo již od doby, co přešel v majetek Beauty-Smitha, a v celém tom období nepoznal ani okamžiku svobody, vyjma případy, kdy byl puštěn, aby bojoval s jinými psy. Po takových zápasech býval okamžitě zase uvězněn. Nevěděl, jak si to vyložit. Snad se na něm mělo provést nějaké nové dábelství bohů. Krácel pomalu a opatrně, připraven, že bude napaden každé chvíle. Nevěděl, co si počíti, všechno bylo tak nezvyklé. Z opatrnosti vzdálil se obou bohův ho pozorujících, a přešel pozorně k rohu chýše. Nic se nestalo. Byl prostě zmaten a vrátil se zastavuje se ve vzdálenosti dvanácti stop a pozoroval upřeně oba muže.

»Neuteče?« ptal se jeho nový majetník.

Matt pokrčil rameny. »Musíme vsadit vše na jednu kartu. Je nutno to zkusit.«

»Ubožák,« zamumlal Scott soucitně. »Potřebuje, by se mu ukázalo trochu lidské vlídnosti,« dodal, obraceje se a odcházeje do chýše.

Vyšel opět s kusem masa, který hodil Bílému Tesáku. Tento uskočil stranou a z dálky pozoroval je podezřívavě.

»Hej, Majore!« vykřikl Matt výstražně, ale příliš pozdě.

Major skočil po mase. V okamžiku, když jeho čelisti je stiskly, Bílý Tesák ho napadl a porazil. Matt přispěchal, ale Bílý Tesák byl rychlejší. Major vstával vrávoravě, ale krev, stříkající mu z hrdla, barvila sních do červena, tvoříc stále širší stružku,

»Je to velmi zlé, ale zasloužil si toho,« pravil Scott spěšně.

Ale Mattova noha byla již v pohybu, hodlajíc kopnouti Bílého Tesáka. Následoval skok, záblesk zubův a ostrý výkřik. Bílý Tesák zuřivě couval několik yardů, kdežto Matt se shýbl a ohledával nohu.

»Ten mi dal,« hlásil, ukazuje na roztržené kalhoty i spodky, a rostoucí červenou skvrnu.

»Řekl jsem vám, že je to beznadějné, Matte,« pravil Scott malomyslně. »Myslíl jsem již na to, ač jsem tuto myšlenku potíral. Ale nyní jsme u toho, zas. Je to jediná věc, která se dá udělati.« Při těchto slovech vytáhl revolver, otevřel jeho nábojový válec a přesvědčil se o jeho obsahu. »Hleďte, pane Scotte,« namítal Matt, »Ten pes prošel pravým peklem. Nemůžete očekávat, že vyjde odtamtud bílý, jako zářící anděl. Popřejte mu času.«

»Podívejte se na Majora,« odpověděl Scott. Psovod pozoroval postiženého psa. Sklesl do sněhu v kruhu vlastní krve a byl zřejmě v posledním tažení.

»Dobře se mu stalo. Řekl jste sám, pane Scotte. Chtěl Bílému Tesáku vžiti maso a zaplatil je smrtí. To se dalo čekat. Nedal bych fajfku tabáku za psa, který by nebojoval o své maso.« »Ale podívejte se na sebe sama, Matte. Se psy je to v pořádku, ale musí to mít meze.«

»Dobře se mi stalo,« přel se Matt tvrdošíjně. »Nač jsem ho potřeboval kopat? Sám jste řekl, že udělal dobře. Neměl jsem tedy práva ho kopat.«

»Byl by dobrý skutek, zabiti ho,« trval Scott na svém. »Je nezkrotitelný.«

»Nu, podívejte se, pane Scotte, popřejte mu, chudákovi, času, by se obhájil. Ještě neměl kdy. Prošel právě peklem a poprvé je puštěn na svobodu. Popřejte mu času, a nepolepší-li se, zabiji ho sám.«

»Bůh ví, že si nepřeji zabiti ho,« odpověděl Scott, odkládaje revolver. »Necháme ho běhati volně a uvidíme, co se s ním svede laskavostí. A teď ho zkusím.«

Kráčel k Bílému Tesáku a začal hovořit ti k němu mírně a konejšivě.

»Lépe mít klacek po ruce,« varoval Matt.

Scott potřásl hlavou a pokračoval v pokusu, získali si důvěru Bílého Tesáka,

Bílý Tesák byl podezřívavý. Něco mu hrozilo. Zabil psa tohoto boha, kousl druhá jeho, také boha, a co jiného dalo se očekávat, nežli strašlivý trest? Ale bezprostředně před ním byl nezkrotný, Ježil se a cenil zuby, s očima bdělými, tělem napjatým a připraveným na cokoli. Bůh neměl klacku; dopustil tedy, aby se přiblížil zcela blízko. Ruka bohova natáhla se a skláněla k jeho hlavě. Bílý Tesák skrčil se a v napjetí se pod ní schoulil. Zde bylo nebezpečí — jakási zrada či něco podobného. Znal ruce bohů, jejich dokázanou nadvládu, jejich vychytralý způsob zasazovati rány. Dále, byl tu jeho starý odpor proti tomu, aby se ho někdo dotýkal. Zavrčel hrozně, schoulil se níže, a ruka ještě se skláněla. Nechtěl kousnouti ruku a

snášel nebezpečí s její strany, dokud instinkt v něm se nevzbouřil, přemáhaje ho svou neukojitelnou touhou po životě. Weedon Scott věřil, že je dosti rychlý, aby se vyhnul jakémukoliv chňapnutí nebo kousnutí. Ale bylo mu teprve poznati pozoruhodnou rychlost Bílého Tesáka, který kousnul s jistotou a rychlostí svinutého hada.

Scott pronikavě vzkřikl překvapením, chytiv se za pokousanou ruku a svíraje jí těsně v druhé ruce. Matt silně zaklel a přiskočil k němu. Bílý Tesák skrčil se a ustoupil ježe se a ceně zuby, s očima zlomyslnýma hrozbou. Nyní bylo mu očekávati výprask tak hrozný, jakého se mu kdy dostalo od Beauty-Smitha.

»Sem! Co děláte?« vzkřikl náhle Scott.

Matt spěchal do chýše a vyšel s ručnicí.

»Nic,« řekl zvolna, s bezstarostným klidem, který byl líčený — »jen chci splniti slib, který jsem učinil. Myslím, že je na mně, abych ho zabil, když jsem řekl.«

> Ne, nezabijete ho!«

> Zabijí. Podívejte se.«

Jako Matt se přimlouval za Bílého Tesáka, když byl sám kousnut, tak byla nyní řada na Weedon Scottovi, aby se přimlouval.

»Řekl jste, abych mu popřál času. Nuže, popřejte mu času. Začali jsme teprve, a nemůžeme toho nechat hned na začátku. Dobře se mi stalo, tentokráte. A — podívejte se na něho!«

Bílý Tesák blízko u rohu chýše a vzdálen čtyřicet stop vrčel s krvežíznivou zlobou, ale ne na Scotta, nýbrž na psovoda.

»Dobrá, ať jsem čertův!« dal tento na jevo svůj úžas.

»Podívejte se na jeho inteligenci!« pokračoval Scott chvatně. »Zná smysl střelných zbraní právě tak dobře, jako vy. Má inteligenci, a musíme popřáti té inteligenci času. Postavte ručnici!« »Dobře, svoluji,« připouštěl Matt, opíraje ručnici o hranici dříví.

»Ale podívejte se!« vzkřikl v nejbližším okamžiku.

Bílý Tesák se uklidnil a přestal vrčeti. »To stojí za vyšetření! Dívejte se!«

Mátí sáhl po ručnici a v tomtéž okamžiku Bílý Tesák zavrčel. Odstoupil od ručnice, a psovy vyhrnuté pysky klesly, skrývající zuby.

»Nyní, jen pro švandu.«

Matt vzal ručnici a počal ji zvolna zvedatí k ramenu. Vrčení Bílého Tesáka začalo současně s pohybem, a vzrůstalo, když se pohyb blížil vyvrcholení. Ale okamžik dříve, než ručnice byla naň namířena, uskočil Bílý

Tesák stranou za roh chýše. Matt díval se přes mušku do prázdné sněhové prostory, kterou byl zaujímal Bílý Tesák, Psovod odložil ručnici slavnostně, obrátil se a pohlédl na svého zaměstnavatele.

»Souhlasím s vámi, pane Scotte. Tento pes je příliš inteligentní, než abych ho zabil.«

KAPITOLA ŠESTÁ

PÁN LÁSKY

Když Bílý Tesák pozoroval, že Weedon Scott se blíží, zježil se a zavrčel na znamení, že nehodlá se podrobili trestu. Dvacet čtyři hodiny uplynuly od doby, co rozsápal ruku, která byla nyní ovázána a na pásce, by do ní krev se netlačila. V minulosti Bílý Tesák také zakusil odložených trestův a obával se, že takový mu nyní hrozí. Což mohlo býti jinak? Dopustil se toho, co bylo proň svatokrádeží — zatal tesáky do svátého masa boha a svrchovaného boha s bílou kůží. Přirozeně, a jak již u bohů bývá, čekalo ho cosi strašlivého.

Bůh usedl ve vzdálenosti několika stop. Bílý Tesák nemohl v tom viděti nic nebezpečného. Když bohové udíleli trest, stáli vždy na nohou. A tento bůh neměl ani klacku, ani biče, ani střelné zbraně. A nad to Bílý Tesák sám byl volný. Žádný řetěz ani hůl ho nepoutala. Mohl se zachrániti v bezpečí, zatím co by se bůh vztyčoval. Zatím mohl čekati, co se stane.

Bůh zůstával v klidu a nehýbal se; vrčení Bílého Tesáka pozvolna přecházelo v mručení, jež klesalo hlouběji v hrdle, až ustalo. Bůh zahovořil, a při prvním zvuku jeho hlasu zježila se Bílému Tesáku srst na šíji a mručení rychle stouplo v hrdle vzhůru. Ale bůh nečinil nepřátelského pohybu, ale hovořil klidně dále. Po nějaký čas Bílý Tesák mručel v souzvuku s ním, rhythmus mručení odpovídal rhythmu hlasu. Ale bůh hovořil bez konce. Hovořil k Bílému Tesáku, jak se k němu ještě nikdy nehovořilo. Hovořil měkce a konejšivě, s jemností, která jaksi a kdesi dojímalá Bílého Tesáka. Proti sobě samému a všem bodavým výstrahám instinktu Bílý Tesák začal důvěřovati tomuto bohu. Měl pocit bezpečnosti, který byl z nepravdy usvědčován všemi jeho zkušenostmi s lidmi.

Po delším čase bůh vstal a vešel do chýše. Bílý Tesák špehoval jej bázlivě, když vycházel. Neměl ani klacku, ani biče, ani zbraně. Aniž byla jeho nezraněná ruka za zády, skrývajíc cosi. Usedl si jako dříve, na témž místě, ve vzdálenosti několika stop. Nastavoval malý kus masa. Bílý Te-

sák vzpřímil uši a ohledával maso podezřívavě, dívaje se současně na ně i na boha, připraven na jakýkoli zjevný čin, s tělem napjatým a hotovým uskočit při prvním znamení nepřátelství.

Pořád k trestu nedocházelo. Bůh prostě nastrkoval mu k nosu kus masa. A s masem nezdálo se býti nic v nepořádku. Bílý Tesák stále měl podezření, a ačkoliv mu maso bylo nabízeno krátkými, vybízejícími kyvy ruky, odepřel dotknouti se ho. Bohové byli všemoudří, a nedalo se říci, jaká panská zrada číhala za tímto zdánlivě nevinným kusem masa. V minulých zkušenostech, zvláště v zacházení s ženami, maso a trest bývaly v osudném vztahu.

Na konec bůh hodil maso na sníh k nohám Bílého Tesáka. Tento očichal maso pozorně, ale nepodíval se na ně. Co je očichával, upíral oči na boha. Nic se nepříhodilo. Vzal maso do tlamy a spolkl je. Stále ještě nic se nestalo. Bůh skutečně mu nabízel jiný kus masa. Zase odepřel vžiti je z ruky a zase bylo mu hozeno.

Maso bylo dobré a Bílý Tesák byl hladov. Postupně s nekonečnou opatrností blížil se ruce. Konečně přišel čas, kdy se rozhodl, jisti maso z ruky. Nespustil při tom zraků s boha, vystrkuje hlavu do předu se schlípenýma ušima a srstí mimovolně vstávající a vlnící se mu na šíji. Hluboké mručení rachotilo mu v hrdle jako výstraha, že s sebou nedá žertovati. Sežral maso a nic se nestalo. Kus za kusem sežral maso a nic se nestalo. K trestu pořád nedocházelo.

Oblízl se a čekal. Bůh hovořil dále. V jeho hlase byla vlídnost — cosi, čeho Bílý Tesák dosud ještě vůbec nezakusil. A v něm bouřilo to city, jakých také ještě nikdy nezakusil. Byl si vědom jistého zvláštního uspokojení, jako by byla jakási potřeba ukojena, jako by jakási prázdnota v jeho bytosti byla vyplněna. Ale pak zase přišel popud jeho instinktu a výstraha minulé zkušenosti. Bohové byli vždy lstiví a měli nepředvídané způsoby, jak dosáhnouti svých cílů.

Ah! myslil si to! Zde se teď blížila bohova ruka, obratná ve zraňování, vztahující se k němu, sklánějíc se k jeho hlavě. Ale bůh hovořil dále. Jeho hlas byl měkký a konejšivý. Přes to, že ruka hrozila, hlas vnukal důvěru. A přes to, že hlas ubezpečoval, ruka vnukala nedůvěru. Bílý Tesák byl zmítán vzájemně si odporujícími city, impulsy. Zdálo se, že se rozlétne na kusy, tak hrozné bylo jeho sebeovládání, když zadržoval s neobvyklou nerozhodností protivné síly, jež v něm zápasily o nadvládu.

Udělal kompromis. Vrčel, ježil se a schlípl uši. Ale ani nechňapl, ani neuskočil. Ruka se skláněla. Přicházela blíž a blíže. Dotýkala se konečků

jeho zježených chlupů. Přikrčil se pod ní. Následovala za ním, tisknouc se k němu těsněji. Ačkoli se krčil a skoro trásl, docílil přec toho, že se udržel. Byla to muka, ruka se ho dotýkala a znásilňovala jeho pud. Nemohl v jednom dni zapomenou ti všech příkoří, jichž se mu dostalo z rukou lidí. Ale byla to vůle boha, a snažil se tedy podrobiti se.

Ruka se zdvihla a sestoupila opět hladivým, laskajícím pohybem. To se opakovalo, ale pokaždé, když se ruka zdvihla, zdvihla se srst pod ní. A pokaždé, když ruka sestupovala, uši se schlípily a duté vrčení stoupalo mu v hrdle. Bílý Tesák vrčel a vrčel, dávaje neustále výstrahu. Tím chtěl naznačiti, že je připraven oplatiti jakoukoli ránu, jež by mu snad byla zasazena. Nebylo možno vědět, kdy bude pravý záměr bohův odhalen. Každého okamžiku mohl se tento měkký, důvěru vzbuzující hlas zvrátí ti v řev hněvu, tato jemná, laskající ruka mohla se změnit ve šroubovitě stisknutí, by ho sevřela bezmocného a udělila trest.

Ale bůh hovořil dále měkce, a ruka neustále zdvihala se a dopadala, hladíc způsobem nikterak nepřátelským. Bílý Tesák zakoušel dvojího pocitu. Nelíbilo se to jeho pudu. Omezovalo ho to, kladlo to překážky jeho vůli býti osobně svobodným. A přec nebylo to fysicky trapné. Naopak, bylo to dokonce příjemné po stránce fysické. Hladivý pohyb zvolna a opatrně se změnil ve tření uší u kořene, a fysická rozkoš se ještě trochu zvýšila. Ale přece neustal báti se a stál na stráži, očekávaje nepředvídané zlo, střídavě trpě a raduje se dle toho, jak který cit právě nabyl převahy a opanoval ho.

»Nu, ale jsem čertův!«

Tak pravil Matt, vycházeje z chýše s vyhrnutými rukávy, v ruce mísu s pomejemi, zapomenuv vyliti mísu pohledem na Weedon Scotta, hladícího Bílého Tesáka.

V témž okamžiku, kdy hlas jeho přerušil ticho, Bílý Tesák uskočil a vrčel naň divoce.

Matt pozoroval svého zaměstnavatele s pohněvaným nesouhlasem.

»Nemáte-li nic proti tomu, abych řekl, co si myslím, pane Scotte, dovolím si vám říci, že jste prokletý blázen v sedmnácti družích, každý jiný, a ještě něco.«

Weedon Scott usmál se s povýšeným výrazem, povstal a kráčel k Bílému Tesáku. Mluvil k němu konejšivě, ale ne dlouho, pak pomalu vztáhl ruku, položil mu ji na hlavu a jal se opět pokračovati v přerušném hlazení. Bílý Tesák dal si to líbiti upíraje podezřívavě oči ne na muže, který ho laskal, ale na muže, stojícího ve dveřích. »Možná, že jste v hornictví

znalec prvního řádu, to je zcela v pořádku,« vyjadřoval se psovod všestekým způsobem, »ale minul jste se povoláním, když jste jako kluk neutekl a nedal se k cirkusu.« Bílý Tesák zavrčel při zvuku jeho hlasu, ale tentokráte neodskočil zpod ruky, která mu hladila hlavu a šíji dlouhými, konejšivými tahy.

Byl to začátek konce pro Bílého Tesáka — konec starého života a vlády nenávisti. Nový, nezměrně krásnější život mu svítal. Bylo k tomu potřebí mnohého přemýšlení a nekonečné trpělivosti se strany Weedon Scotta, by toho bylo docíleno. A se strany Bílého Tesáka bylo potřebí ničeho menšího, než revoluce. Musil ignorovati nutkání a popudy instinktu i rozumu, zhrdati zkušeností, přelhávati život sám.

Život, jak jej znal, nejen že neměl místa pro mnohé, co nyní činil, ale všechny proudy byly opačného směru proti těm, jimž se nyní vzdal. Krátce, uvážíme-li vše, musil domoci se orientace daleko rozsáhlejší, než jaké dosáhl, když přišel dobrovolně z Divočiny a uznal Šedého Bobra za svého pána. Tehdy byl pouhé štěně, ještě měkké, bez tvaru, připravené pro tlak okolností, by na ně začal působiti. Ale nyní bylo tomu jinak. Tlak okolností vykonal své dílo až příliš dobře. Jím byl přetvořen a ztvrdl v Bojovného Vlka, sveřepého a nesmiřitelného, nemilujícího a lásky nehodného. Docíliti změny bylo jako vrátiti se zpět a to v čase, kdy neměl již plastičnosti mládí, když zrno jeho stalo se tuhým a uzlovitým; když osnova i útek učinily z něho diamantové tkanivo, drsné a nepovolné, když tvárnost jeho ducha stala se železnou a všechny jeho pudy a axiomata vykrystalisovaly se v pevná pravidla, výstrahy, nechuti a touhy.

A přece zase v této nové orientaci byl tlak okolností, který ho hnětl a tiskl, změkčuje, co bylo tvrdého, a přetvářeje to v ušlechtlejší tvar. Weedon Scott byl toho nástrojem. Vnikl až ke kořenům přirozenosti Bílého Tesáka a laskavostí přivedl k životu schopnosti, jež živořily dosud a takřka odumřely. Jednou takovou schopností byla láska. Dříve měl nanejvýš pro někoho zálibu, což byl nejvyšší cit, jaký ho rozechvíval ve styku s bohy.

Ale láska nepřišla jedním dnem. Začalo to tím, že měl zálibu, a z toho se to zvolna vyvinulo. Bílý Tesák neutekl, ačkoli mu bylo popráno zůstati neuvázanu, protože měl zálibu v novém bohu. Bylo to rozhodně lepší, než život v kleci u Beauty-Smitha, a bylo nutno míti nějakého boha. Nadvláda člověka byla potřebou jeho přirozenosti. Pečeť jeho závislosti na člověku byla mu vtisknuta záhy onoho dne, kdy ukázal záda Divočině a přiblížil se k nohám Šedého Bobra přijmouti očekávané bití. Tato pečeť byla mu

vtisknuta znova a nevyhladitelně po jeho druhém návratu z Divočiny, když dlouhá nouze byla u konce a byly opět ryby v táboře Šedého Bobra.

A tak, ježto potřeboval boha a Weedon Scottovi dával přednost před Beauty-Smithem, Bílý Tesák zůstal. Uznáv povinnost věrnosti pokročil pak dále a vzal na se střežení majetku svého pána. Číhal kolem chýše, zatím co saňoví psi spali, a první noční návštěvník odrážel ho klackem, dokud nepřišel Weedon Scott na pomoc. Ale Bílý Tesák brzy se naučil rozeznávat zloděje a počestné lidi, oceňovati pravou hodnotu kroku a držení těla. Muže, který se ubíral hlučným krokem přímo ke dveřím chýše, nechal na pokoji, ačkoli ho pozoroval bděle, dokud se dvěře neotevřely a nedostalo se mu záruky se strany pánovy. Ale člověk, který šel zticha, oklikami, ohlížeje se obezřetně, hledaje úkrytu — to byl člověk, kterému se nedostalo žádného odkladu rozsudku se strany Bílého Tesáka a který odcházel o překot, spěšně a bez důstojnosti.

Weedon Scott vytkl si za cíl vykoupiti Bílého Tesáka — či spíše vykoupiti lidstvo z viny, které se dopustilo na Bílém Tesáku. Byla to věc zásady a svědomí. Cítil, že zlo, spáchané na Bílém Tesáku, je dluh učiněný člověkem a že musí býti splacen. Sešel tedy s vlastní cesty, aby byl obzvláště laskavý k Bojovnému Vlků. Každodenně uložil si laskati a hladiti Bílého Tesáka a dělal to vytrvale.

Bílý Tesák, ze začátku podezřívavý a nepřátelský, začal si libováti v mazlení. Ale jedné věci nikdy se nezřekl — vrčení. Vrčel od okamžiku, kdy hlazení začalo, až do konce. Ale bylo to vrčení s novým tónem. Cizinec nemohl rozeznati tohoto tónu, a takovému cizinci vrčení Bílého Tesáka bylo projevem prvopočátečního divoštví, lehtajícím nervy a krvežíznivým. Ale hrdlo Bílého Tesáka nabylo drsných hlasivek vydáváním zuřivých zvuků po mnohá leta od prvního zasípání v doupěti jeho mládí, a nedovedl nyní zlahodniti zvuky tohoto hrdla, by vyjádřil něžnost, kterou cítil. Nicméně, sluch Weedon Scotta a jeho sympatie byly dostatečně jemné, by zachytily nový tón takřka docela utopený ve svereposti — tón, který byl slabounký nádech spokojeného broukání a který pro jiného nebyl slyšitelný.

Jak dny ubíhaly, přeměna záliby v lásku byla urychlena. Bílý Tesák sám to začal pozorovati, ač ve svém vědomí neznal, co je láska. Jevila se mu jako prázdnota v jeho bytosti — hladová, bolestná, toužící prázdnota, která volala po vyplnění. Byla to bolest a neklid, a dostávalo se mu úlevy jen přítomností nového boha. Tehdy byla láska pro něho radostí — divokým,

prudce vzrušujícím zadostiučiněním. Ale když byl vzdálen svého boha, bolest a nepokoj se vracely; prázdnota rozevřela se v něm a tísnila ho svou nevyplněností, a hlad hlodal a hlodal bez ustání.

Bílý Tesák začínal nalézati sebe sama. Ačkoli byl již zralý věkem, a kadlub, který ho sformoval, byl divě nepoddajný, jeho přirozenost se rozpínala. Zápasily v něm záhadné city a nezvyklé impulsy. Jeho starý řád chování se měnil. V minulosti měl rád pohodlí a ulevění bolesti, neměl rád nepohodlí a bolesti a dle toho zařídil své jednání. Ale nyní tomu bylo jinak. Následkem nového citu v něm se rodícího často zvolil si nepohodlí a bolest pro svého boha. Tak časně z rána, na místě, by se potuloval a sháněl potravu nebo ležel v krytém zákoutí, očekával celé hodiny na neveselém prahu chýše, aby zahlédl tvář bohovu. V noci, když bůh se vracel domů, Bílý Tesák opouštěl teplý pelech, který si vyhrabal ve sněhu, aby se mu dostalo přátelského lusknutí prstů nebo slova pozdravu. Masa, i samotného masa se zřekl, jen aby byl se svým bohem, dostával od něho lichocení, aby ho mohl doprovázeti dolů do města.

Na místo záliby nastoupila láska. A láska byla talisman, který pronikl do hlubin jeho bytosti, kam pouhá záliba nikdy nevnikla. A v odvetu na to z jeho hlubin přišla nová věc — láska. Co mu bylo dáváno, to oplácel. To byl skutečný bůh, bůh lásky, teplý a zářivý bůh, v jehož světle nyní přirozenost Bílého Tesáka se rozvíjela jako květina na slunci.

Ale Bílý Tesák nebyl demonstrativní. Byl příliš stár, příliš pevně utvářen, aby se stal schopným vyjadřovati se novými způsoby. Příliš sám sebe ovládal, příliš byl ustálen ve vlastním osamění. Příliš dlouho pěstoval zdržlivost, samotářství a mrzoutství. Nikdy nebyl štěkal ve svém životě, a nemohl se nyní naučiti štěkati na uvítanou, když jeho bůh se blížil. Nikdy nebyl v cestě, nikdy přepjatý nebo bláznovský ve výrazu své lásky. Nikdy neběžel v ústřety svému bohu. Čekal opodál, ale vždy čekal, vždy tu byl. Jeho láska měla ráz zbožňování, němého, nevysloveného, mlčelivého vzývání. Jenom pevně upřeným pohledem očí vyjadřoval svou lásku a neustálým sledováním každého pohybu svého boha. Také někdy, když jeho bůh naň hleděl a hovořil k němu, jevil rozpačité napjetí, způsobené zápasem jeho lásky o vyjádření a jeho fysickou neschopností vyjádřiti ji.

Naučil se přizpůsobovati se v mnohém ohledu novému způsobu života. Bylo mu kladeno na srdce, že musí nechati psy pána svého na pokoji. Ale jeho pánovitá přirozenost uplatnila se, a musil je napřed důkladně vyplatiti, až uznali jeho svrchovanost a vůdcovství. Když to

jednou provedl, měl s nimi málo obtíží. Ustupovali mu s cesty, když se mezi nimi procházel, a když si vynutil svou vůli, poslouchati.

Tým způsobem dospěl k tomu, že snesl Matta — jakožto majetek svého pána. Jeho pán zřídka kdy ho krmil, Matt to dělal — byla to jeho věc, a přece Bílý Tesák uhlodl, že to byla potrava jeho pána, kterou žral, a že to byl pán, který ho takto náměstným způsobem živil. Matt se pokusil dáti mu postroj a zapřáhnouti ho s druhými psy do saní. Ale nezdařilo se mu to. Dokud Weedon Scott nevložil postroj na Bílého Tesáka, tento nepochopil. Pak ale přijal jako vůli pánovu, že ho Matt má řídit a pohánět, jako řídil a poháněl i druhé psy pánovy.

Na rozdíl od mackenzijských tobogánů klondické saně měly vespod oblouky. A způsob zapřahání psů byl též rozdílný. Spřežení nebylo vějířovitě seřaděno. Psi běželi v řadě za sebou, táhnouce za dvojité postráňky. A zde, v Klondike, vůdce byl opravdu vůdcem. Nejchytřejší a nejsilnější pes byl vůdcem, a spřežení poslouchalo a bálo se ho. Že si Bílý Tesák musil brzo dobýt tohoto místa, bylo nevyhnutelné. Nespokojil se s nižším místem, jak Matt se přesvědčil po mnohé nesnázi a zmatku. Bílý Tesák vyhlídl si to místo sám, a Matt podporoval jeho úsudek silnými výrazy, když se udělal pokus. Ale ačkoli pracoval u saní ve dne, Bílý Tesák nevzdal se hlídání majetku svého pána v noci. Tak konal povinnost neustále, vždy bdělý a věrný, nejcennější ze všech psů.

»Smím-li říci, co si myslím,« pravil Matt kteréhosi dne, »dovolím si poznamenati, že jste jednal velice moudře, když jste zaplatil takovou cenu za tohoto psa. Vy jste čistě ošidil Beauty-Smitha mimo to, že jste mu dal jednu do tváře.«

Vášeň hněvu zableskla se v šedých očích Weedon Scotta, a zamumlal zuřivě: »Bestie!« Koncem jara velké hoře přišlo na Bílého Tesáka. Bez předchozí výstrahy pán lásky zmizel. Výstraha tu vlastně byla, ale Bílý Tesák nevyznal se v takových věcech a nechápal balení zavazadla. Vzpomněl si později, že toto balení předcházelo zmizení jeho pána; tehdy však neměl žádného podezření. Toho večera čekal na návrat pánův. O půlnoci studený vítr zahnal ho do úkrytu za chýší. Tam zdříml, jen napolo, uši maje nastraženy pro první zvuk povědomého kroku. Ale ve dvě hodiny z rána úzkost zahнала ho k studenému prahu, kde se schoulil a čekal.

Ale pán nepřicházel. Z rána se dvěře otevřely a Matt vyšel. Bílý Tesák díval se naň žádostivě. Nebylo však žádného dorozumívacího prostředku, jímž by se dověděl, co chtěl vědět. Dny přicházely a odcházely, ale ne tak jeho pán. Bílý Tesák, který nepoznal nemoci v celém životě, rozstonal se.

Roztonal se velmi vážně, tak vážně, že ho Matt na konec musil dopravit dovnitř chýše. V dopise svému zaměstnavateli Matt věnoval postscriptum Bílému Tesáku.

Weedon Scott, čta psaní v Circle City, přišel na na tyto řádky:

»Ten proklatý vlk nepracuje. Nic nežere. Není v něm trochy života. Všichni psi mu vypráší kožich. Chtěl by vědět, co je s vámi, a já nevím, jak mu to říci. Snad pojde.«

Jak Matt řekl, tak tomu bylo. Bílý Tesák přestal žráti, zmalomyslněl a dal se vyplatiti každým psem spřežení. V chýši ležel na podlaze blízko kamen, nedávaje na jevo zájmu pro potravu, ani pro Matta, ani pro život. Matt mohl k němu mluvit jemně nebo mu mohl nadávat, vše bylo lhostejno; Bílý Tesák nikdy neudělal více, než že obrátil na muže kalné oči, a pak sklonil hlavu opět do její obvyklé polohy na předních tlapách. Ale které si noci Matt čta si pohybuje rty a mumlaje slova pro sebe, byl vyrušen tichým kňučením Bílého Tesáka. Tento se vzchopil, stříhal ušima směrem ke dveřím a napjatě naslouchal. Okamžik na to Matt zaslechl kroky. Dvěře se otevřely, a Weedon Scott vešel. Oba muži potřásli si ruce. Pak Scott se ohlédl světnicí.

»Kde je vlk?« ptal se.

A objevil ho stojícího tam, kde byl ležel, blízko kamen. Nevrlh se mu vstříc po způsobu jiných psů. Stál, pozoruje a čekaje.

»Hrome!« vzkřikl Matt, »podívejte se, jak vrtí ocasem!«

Weedon Scott přešel polovinu světnice směrem k němu a současně ho k sobě volal. Bílý Tesák přišel, ne velikým skokem, ale rychle. Byl rozpačitý napjetím, ale když se přibližoval, jeho oči nabývaly zvláštního výrazu. Così, jakási nesdělitelná ohromnost citění stoupla mu v oči jako světlo a vyzářovala odtud.

»Nikdy nedíval se na mne tak, co jste byl pryč,« poznamenal Matt,

Weedon Scott neslyšel. Seděl na patách tváří v tvář Bílému Tesáku a laskal ho, škrábal za ušima, hladil dlouhými, mazlivými tahy po šíji k ramenům, poklepáváje mu na páteř břímky prstů. A Bílý Tesák vrčel odpovídaje, a spokojené broukání ve vrčení bylo slyšitelnější než jindy.

Ale to nebylo vše. Bylo to z radosti, z veliké lásky v něm neustále bouřící a zápasící o výraz, že se mu podařilo nalézt nový způsob vyjádření se. Náhle vystrčil hlavu v před a protlačil ji mezi ramenem a tělem pánovým. A zde uvězněn, všecek schován až po uši, nevrčel již, ale tiskl se a lísal neustále.

Oba muži pohlédli na sebe. Oči Scottovy zářily. »Aj!« pravil Matt užaslým hlasem.

Okamžik na to, když se vzpamatoval, pravil: »Vždycky jsem říkal, že ten vlk je pes. Podívejte se na něho!«

Po návratu pána lásky Bílý Tesák zotavil se rychle. Dvě noci a den ztrávil v chýši. Pak vyrazil ven. Saňové psi zapomněli jeho statečnosti. Pamatovali jenom na poslední věci, totiž na jeho slabost a nemoc. Jakmile ho spatřili vycházeti z chýše, skočili naň.

»Vyplat je pořádně, vlku! Vyplat je pořádně!« mumlal Matt radostně, stoje ve dveřích a dívaje se.

Bílý Tesák neměl potřebí povzbuzení. Návrat pána lásky dostačoval. Život proudil jím znova, skvělý a nezkrotný. Rval se z čiré radosti, nalézaje v ní výraz mnohého, co cítil a co jinak bylo bez vyjádření. Mohlo to skončiti jen jedním způsobem. Spřežení rozprchlo se hanebně poraženo a teprve když se setmělo, vrátili se psi plíživě zpět druh po druhu, dávajíce na jevo krotkostí a pokorou poslušnost vůči Bílému Tesáku.

Naučiv se lísat, Bílý Tesák lísal se často. Byl to u něho vrchol. Dále již nemohl jiti. Jedna věc, na kterou byl vždy zvláště žárlivý, byla jeho hlava. Vždycky měl nechuť proti tomu, aby se jí někdo dotýkal. Byla to Divočina v něm, bázeň před pohromou a pastí, která dala vznik poplašeným impulsům vyhnouti se dotekům. Jeho pud velel, že hlava musí býti volná. A nyní u pána lásky jeho lísání se byl rozvážný čin vydání se do posice beznadějně malomoci. Byl to výraz dokonalé důvěry, naprostého sebevzdání, jako by říkal: »Dávám se ti do rukou. Dělej se mnou, co chceš.« Kterési noci, nedlouho po návratu, Scott a Matt seděli při partii cribbage, nežli šli spát. »Patnáct-dva, patnáct-čtyři a pár je dohromady šest,« počítal Matt, když se pojednou venku ozval výkřik a zvuk zavrčení.

»Vlk někoho chytil,« pravil Matt.

Divoký skřek strachu a úzkosti popohnal je. »Podejte světlo!« vykřikl Scott, běžte ven.

Matt sledoval ho s lampou a při jejím světle spatřili muže ležeti na zádech ve sněhu. Jeho ramena byla skřížena přes tvář a hrdlo. Tak snažil se uchrániti před zuby Bílého Tesáka. A bylo toho zapotřebí. Bílý Tesák zuřil, zlovolně útoče na nejzranitelnější místo. Od ramene až k pěsti byly na skřížených rukou rukávy kabátu, modré flanelové košile i spodní košile rozervány v cáry, kdežto ruce samy byly strašlivě rozsápány a krev z nich proudila.

Vše to mužové spatřili v prvním okamžiku. V nejbližším okamžiku Weedon Scott popadl Bílého Tesáka za krk a odtáhl ho. Bílý Tesák vzpíral se a vrčel, ale neučinil pokusu kousnouti, a rychle se uklidnil ostrým slovem pánovým.

Matt pomohl mužovi vstáti. Když vstal, spustil skřížené ruce a odhalil beštiální tvář Beauty- Smitha. Psovod rychle odtrhl ruce od něho, jako člověk, který zvedl živý oheň, Beauty-Smith zamžoural ve světle lampy a rozhlédl se. Zahlédl Bílého Tesáka, a děs objevil se mu na tváři.

V témž okamžiku všiml si Matt dvou předmětů?

Tů, ležících ve sněhu. Posvítíl na ně z blízka, upozorňuje na ně svého zaměstnavatele špičkou boty — byl to řetěz na psa a silný klacek.

Weedon Scott viděl a přikývl. Ani slovo nepadlo, Psovod položil ruku na rameno Beauty-Smitha a otočil jej do zadu. Nebylo potřebí jediného slova. Beauty-Smith odešel.

Zatím pán lásky hladil Bílého Tesáka a mluvil k němu.

»Chtěl tě ukrásti, že? A tys toho nedal si líbiti! Dobrá, zmýlil se, že?«

»Myslil si patrně, že by udržel sedmnáct dáblů,« zasmál se Matt.

Bílý Tesák, ještě rozrušen a zježen, vrčel a vrčel, srst zvolna se kladla a broukavý tón, vzdálený sice a neurčitý, vzrůstal v jeho hrdle.

DÍL PÁTÝ

KAPITOLA PRVNÍ

DALEKÁ CESTA

Bylo to ve vzduchu. Bílý Tesák cítil, že se blíží pohroma, dříve než měl makavý důkaz. Neurčitým způsobem vycítil, že nastává změna. Nevěděl, jak ani proč, ale jeho předtucha blížící se události byla vyvolána bohy samými. Jemnějším způsobem, než sami znali, prozradili své záměry vlčímu psu, který se neustále zdržoval u prahu chýše a který, ačkoli nikdy nepřišel dovnitř chýše, věděl, co se děje v jejich mozcích, »Poslouchejte!« vzkřikl psovod kdysi za večere, Weedon Scott naslouchal. Dveřmi bylo slyšeti tiché, úzkostné kňučení, jako polohlasné štkání, které sotvaže se stalo slyšitelným. Pak přišlo dlouhé čenichání, když Bílý Tesák se ujišťoval, že jeho bůh je dosud uvnitř a nezmizel tajemným a samotářským útekem.

»Myslím, že vlk chce s vámi,« pravil psovod. Weedon Scott podíval se na svého společníka očima, které takřka prosily, ačkoli to bylo popíráno jeho slovy.

»Co, u čerta, mohu dělati s vlkem v Kalifornii?« ptal se?

»To také říkám,« odpověl Matt. »Co, u čerta, byste dělal s vlkem v Kalifornii?«

Ale to neuspokojilo Weedon Scotta. Zdálo se mu, že ho Matt posuzuje nedosti sdílným způsobem.

»Bělošští psi nesměli by se před ním ukázat,« pokračoval Scott. »Zabil by je, jak by je spatřil. Jestliže by mne nepřivedl na mizinu placením náhrad, úřady by mi ho vzaly a popravily elektřinou.«

»Je pravý vrah, vím,« poznamenal psovod. Weedon Scott podíval se na něho podezřívavě. »Nedělalo by to dobroty,« pravil rozhodně. »Nedělalo by to dobroty,« souhlasil Matt. »Vždyť byste musil najmouti člověka jen k tomu, aby naň dával pozor.«

Podezření Scottovo bylo zmírněno, Vesele přikývl. V tichu, které následovalo, bylo slyšeti tiché, polo štkavé skučení za dveřmi a pak dlouhé, pátravé čenichání.

»Nedá se upříti, že si o vás mnoho myslí,« pravil Matt.

Druhý podíval se na něho náhle rozhněván. »Vem to ďas, člověče! Víím, co si o tom mysliti a co je nejlépe!«

»Souhlasím s vámi, jen že . . .«

»Jaké jen že?« vyhrknul Scott.

»Jen že . . .« psovod začínal mírně, pak se změnila jeho nálada a bylo znáti, že se sám začíná zlobiti. »Dobrá, nepotřebujete se hned tak rozčilovati pro to. Kdybych měl souditi dle vašeho jednání, mohl bych mysleti, že nevíte, co si o tom myslit.«

Weedon Scott rozvažoval chvíli a pak pravil mírněji: »Máte pravdu, Matte. Nevím, co si o tom mysliti, a to je právě chyba.«

»Ale vždyť by to bylo přímo směšné, bráti toho psa s sebou,« pravil prudce po chvíli. »Souhlasím s vámi,« byla Mattova odpověď, a zase s ním nebyl zaměstnavatel zcela spokojen. »Ale jak to jen ve jménu velikého Sardanapolise ví, že odcházíte, toho nechápu,« pokračoval nevinně psovod.

»Toho nedovedu pověděti, Matte,« odpověděl Scott, potřásaje truchlivě hlavou.

Pak přišel den, kdy Bílý Tesák spatřil otevřenými dveřmi chýše osudné zavazadlo na podlaze, a pán lásky skládal do něho věcí. Také lidé přicházeli a odcházeli, a dříve tiché ovzduší chýše bylo zmítáno zvláštními převraty a nepokojem. Zde byl nepochybný důkaz. Bílý Tesák to již dříve vycítil. Nyní to usoudil. Jeho bůh připravoval se k novému útěku. A ježto poprvé ho nevzal s sebou, mohl čekati, že bude zase opuštěn.

Oné noci spustil dlouhé vlčí vytí. Jako vyl ve věku štěněte, když prchl zpět z Divočiny do vesnice a shledal, že zmizela, a nic neoznačovalo místo stanu Šedého Bobra než hromada smetí, tak nyní obrátil nos k studeným hvězdám a vypravoval jim své hoře.

V chýši oba muži právě ulehli na lože.

»Zase odešel od svého žrádla,« poznamenal Matt ze své kóje.

Z kóje Weedon Scotta ozvalo se zabručení a šustění příkrývek.

»Podle toho, jak se zachoval, když jste odešel poprvé, nedivil bych se, kdyby tentokrát pošel.« Příkrývky v druhé kóji zašustěly podrážděně.

»Mlčte!« vzkřikl Scott ve tmě. »Týráte huře než žena.«

»Souhlasím s vámi,« odpověděl psovod, a Weedon Scott nebyl si zcela jist, zda se jeho druh potichu nesmál.

Následujícího dne úzkost a neklid Bílého Tesáka byly ještě patrnější. Držel se v patách svému pánu, jakmile opustil chýši, a neopouštěl prahu,

když pán byl uvnitř. Otevřenými dveřmi mohl zahlédnouti zavazadla na podlaze. K prvnímu vaku přibýly ještě dva plátěné a kufr. Matt svinoval pánovy příkrývky a kožešinový oblek do nepromokavého plátna. Bílý Tesák skučel, když pozoroval tento výkon.

Později dostavili se dva Indiáni. Pozoroval je z blízka, když vzali zavazadla na ramena a byli vedeni dolů s vrchu Mattem, který nesl příkrývky a vak. Ale Bílý Tesák jich nenásledoval. Pán byl ještě v chýši. Po nějakém čase Matt se vrátil. Pak přišel pán ke dveřím a zavolal Bílého Tesáka dovnitř.

»Chudáčku,« pravil něžně, drbaje mu uši a poklepáváje páteř. »Vydávám se na dalekou cestu, příteli, kam mne nemůžeš následovati. Ted mi věnuj zavrčení, poslední zavrčení na rozloučenou.«

Ale Bílý Tesák odepřel vrčeti. Na místě toho a po toužebném, pátravém pohledu přitulil se, zaryv hlavu mezi pánovo ramě a tělo, až jí nebylo viděti,

»Již troubí!« zvolal Matt. Od Yukonu zalehl drsný řev říčního parníku. »Musíte to zkrátit. Pro jistotu zamkněte přední dvěře. Já vyjdu zadními.«

Obojí dvěře zapadly současně, a Weedon Scott čekal na Matta, až přijde k průčelí. Za dveřmi uvnitř bylo slyšeti tiché kňučení a stkání. Pak dlouhé čenichání z hluboká.

»Musíte na něho dáti dobrý pozor, Matte,« pravil Scott, když vyrazili dolů s kopce. »Pište mi, jak se mu vede.«

»Rozhodně,« odpověděl psovod. »Ale poslechněte teď!«

Muži se zastavili. Bílý Tesák vyl, jako psi vyjí, když jejich páni zemrou. Vyjadřoval čiré hoře, jeho hlas vyrážel do výše srdcelomnými rozběhy, zmíraje v bědném chvění a povznášeje se znova a znova návaly zármutku.

Aurora byl první parník toho roku, jedoucí do Vnějšího Světa, a její paluba byla přeplněna úspěšnými dobrodruhy a sklamanými hledači zlata; všichni byli stejně diví po tom, dostati se Ven jako byli původně chtiví dostati se do Vnitra. Blízko u můstku Scott potřásl si ruce s Mattem, který se chystal jíti na břeh. Ale Mattova ruka ztrnula v sevření Scottově, jeho pohled míjel Scotta a byl upoután čímsi v pozadí. Scott obrátil se, by se podíval. Na palubě, ve vzdálenosti několika stop, seděl Bílý Tesák a díval se toužebně.

Psovod zaklel zticha užaslým hlasem, Scott podivem nebyl schopen než dívati se.

»Zamkl jste přední dvěře?« ptal se Matt.

Scott přikývl a ptal se: »A což zadní?«

»Chci se vsadit, že jsem je zamkl,« byla horlivá odpověď.

Bílý Tesák schlípl uši lichotivým způsobem, ale zůstal, kde byl, nepokoušeje se přiblížit se. »Musím ho vžiti s sebou na břeh.«

Matt udělal dva kroky směrem k Bílému Tesáku, ale tento mu uklouzl. Psovod se po něm rozehnal, ale Bílý Tesák uhnul se mezi nohama skupiny mužů. Proplétaje se, toče se, uhýbaje se, mihal se po palubě, vymykaje se pokusům chytiti ho. Ale když pán lásky promluvil, Bílý Tesák přišel k němu s okamžitou poslušností.

»Nechtěl přijít k ruce, která ho krmila po tolik měsíců,« mumlal psovod vyčítavě. »A vy — vy jste ho nekrmil od prvních dnů, co jste se seznámili. Nechápu, jak si to domyslí, že jste přední osoba.«

Scott, který hladil Bílého Tesáka, náhle se k němu sklonil blíže a ukázal na čerstvé řezné rány na jeho nose a velikou ránu mezi očima. Matt sehnul se a přešel rukou pod břichem Bílého Tesáka.

»Zapomněli jsme naprosto na okno. Je všecek pořezán a pobodán vespod. Patrně jím prorazil skrz na skrz!«

Ale Weedon Scott neposlouchal. Přemýšlel rychle. Píšťala Aurory zatroubila naposledy na znamení odjezdu. Muži hrnuli se po můstku na břeh. Matt odvázal si šátek s krku a počal jej ovíjetí Bílému Tesáku okolo šíje, Scott mu sevřel ruku.

»S bohem, Matte, příteli. O vlku — nepotřebujete psáti. Vidíte, já jsem ...«

»Cože!« vybuchl psovod. »Nehcete přece říci...?« »To právě myslím. Zde je váš šátek. Já budu vám psáti o něm.«

Matt zastavil se na půl cestě na můstku. »Nesnese podnebí!« volal zpět. »Leda, že ho ostříháte v teplém počasí!«

Můstek byl vtažen na loď a Aurora odrazila od břehu. Weedon Scott mával poslední pozdrav na rozloučenou. Pak se obrátil a sklonil k Bílému Tesáku, stojícímu po jeho boku.

»Teď vrč, u řasa, vrč,« pravil hladě odpovídající mu hlavu a třel chlípící se uši.

KAPITOLA DRUHÁ

JIŽNÍ ZEMĚ

Bílý Tesák vystoupil z parníku na zemi v San Franciscu. Byl uděšen, V hloubi své bytosti, aniž o tom nějak uvažoval či byl si toho vědom, slučoval moc s božstvím. A nikdy nezdáli se mu bílí lidé tak úžasnými bohy, jako nyní, když šlapal po kluzkém dláždění San Francisca. Dřevěné sruby, které znal, byly nahrazeny věžovitými budovami. Ulice byly plny nebezpečí — vozů, kár, automobilů, velikých, namáhajících se koňů, táhnoucích ohromné valníky; ohromných vagonů elektrické dráhy, houkajících a zvonících uprostřed všeho, ohlašujících svým řevem blížící se hrozbu, jako rysové, které byl poznal v lesích severu.

Vše to byly projevy moci. V tom všem a za tím vším stál člověk, vládnoucí a kontrolující, vyjadřující sebe sama, jako vždy, svou vládou nad hmotou. Bylo to ohromné, úžasné. Bílý Tesák byl naplněn posvátnou hrůzou. Bázeň naň padla. Jako tehdy, když byl štěnětem, pocítil svou malost a nepatrnost onoho dne, kdy poprvé přišel z Divočiny do vesnice Šedého Bobra, tak i nyní, zcela vyrostlý a pyšný na svou sílu, musil pocítiti své malosti a nepatrnosti, A bylo tu tolik bohův!

Až se mu hlava točila, jak se hemžili! Lomozem ulic zaléhaly mu uši. Byl zmaten úžasným a nekonečným chvatem a pohybem věcí. Jako nikdy před tím cítil se závislým na pánu lásky, běže mu těsně v patách, neztrácej je ho z dohledu, at se dělo cokoli.

Ale Bílému Tesáku nemělo se dostatí než mátožné vidiny města, zkušenosti, jež byla jako ošklivý sen, neskutečná a strašlivá, která ho dělila ještě dlouho později ve snách. Byl dán svým pánem do nákladního vagonu, přivázán v koutě na řetěz, uprostřed nahromaděných beden a kufrů. Zde vládl hranatý bůh, házeje kufry a bedny sem a tam, tahaje je dovnitř dveřmi a děláje z nich hranici, nebo vyhazuje je ze dveří s praskotem a rachotem jiným bohům, kteří na ně čekali,

A zde, v tomto pekle zavazadel Bílý Tesák byl opuštěn svým pánem

— aspoň Bílý Tesák myslel, že jest opuštěn, dokud nevyčenichal pánovy plátěné vaky vedle sebe a nejal se je hlídati.

»Je čas, že jste přišel,« zavrčel bůh vagonu o hodinu později, když se Scott objevil u dveří. »Ten váš pes mi nedovolí dotknouti se vašich věcí.«

Bílý Tesák vynořil se z vozu. Byl užaslý. Mátožné město zmizelo. Vůz nebyl pro něho více, než světnice v domě, a když do něho vkročil, město bylo kol dokola. Mezitím město zmizelo. Řev ulic nedoléhal již na jeho sluch. Před ním byl úsměvný kraj, ozářený sluncem, líný v klidu. Ale neměl mnoho času, by se podívoval této přeměně. Přijal ji, jako přijímal všechny nevyzpytatelné činy a projevy bobů. Byl to jejich způsob. Povoz tu čekal. Muž a žena blížili se k pánovi. Ramena ženy se vztáhla a sevřela pána okolo šije — nepřátelský čin! V nejbližším okamžiku Weedon Scott vytrhl se z objetí a srazil se s Bílým Tesákem, který se stal vrčícím a běsnícím démonem.

»To nic není, matko,« pravil Scott, drže pevně Bílého Tesáka a konejše ho. »Myslel, že mi chceš ublížit, a toho by nedopustil. Nic to není — nic to není. Naučí se brzo.«

»A zatím snad mi bude dovoleno milovati syna, když pes při tom nebude,« smála se ona, ačkoli ještě byla bledá a rozechvěná leknutím.

Dívala se na Bílého Tesáka, který vrčel, ježil se a díval zlobně.

»Musí se poučiti, a poučí se bez odkladu,« pravil Scott.

Mluvil tiše k Bílému Tesáku, dokud se neutišil, pak se jeho hlas stal pevným.

»Lehni! Hned lehni!«

To byla jedna z věcí, kterým ho naučil pán, a Bílý Tesák poslechl, ačkoli si lehl zdráhavě a zamračeně.

»Nyní, matko.«

Scott rozevřel náručí a objal matku, ale při tom nespouštěl očí s Bílého Tesáka.

»Lehni!« varoval ho. »Lehni!«

Bílý Tesák zjezuje se mlčky, napolo schoulen, jak již vstával, zase si lehl a pozoroval, jak se nepřátelský čin opakoval. Ale neměl zlých následkův, a také objetí cizího muže-boha, který následoval, nezpůsobilo ničeho. Pak byla zavazadla vzata do kočáru, cizí bohové a pán lásky usedli tam a Bílý Tesák běžel s kočárem, tu běže bděle vzadu, tu zjezuje se na uhánějící koně a dává jim výstrahu, že je tu on, by dávali pozor, aby se nic nestalo bohu, kterého táhlí tak rychle po zemi,

Po patnácti minutách kočár zahrnul kamennou branou do dvojité aleje

ořechů, tvořících klenbu. Po obou stranách prostíraly se trávníky, jejichž plocha byla sem a tam přerušena velikými, statnými duby nedaleko, v kontrastu proti svěží zeleni pěstěných trávníků, odrážely se sluncem zžehnuté louky hnědými a zlatými tóny; dále byly hnědavé pahorky a horské pastviny. Na začátku trávníku, kde půda začínala mírně se zvedati, vypínal se dům s velikou verandou a mnoha okny.

Bílému Tesáku bylo popřáno málo příležitosti shlédnouti to všecko. Sotvaže povoz vjel do aleje, napadl ho ovčácký pes, bystrooký, se špičatým čenichem, spravedlivě rozhořčený. Vrazil mezi něho a pána, odděluje ho. Bílý Tesák nezavrčel výstražně, ale zježil se a provedl svůj tichý a smrtonosný útok. Tento útok zůstal nedokonán. Stanul s náhlými rozpaky, zarážaje napjatýma předníma nohama svůj rozběh, skoro usedaje na zadek; tak toužil vyhnouti se doteku se psem, kterého právě chtěl napadnouti. Byla to samička, a zákon jeho plemene stavěl hradbu mezi ně. Napadnouti ji bylo by pro něho znásilnění instinktu.

Ale u ovčáckého psa bylo tomu jinak. Byla to samička a neměla proto takového pudu. Naopak, jakožto ovčák, měla neobyčejně silnou bázeň před Divočinou, obzvláště před vlkem. Bílý Tesák byl pro ni vlk, dědičný loupežník, který ohrožoval její stáda od té doby, co byly ovce sháněny dohromady a střeženy od jakýchsi jejích vzdálených předkův. A tak, když nechal útočení na ni a vzepřel se, by se vyhnul dotyku, ona se naň vrhla. Mimovolně zavrčel, když ucítil její zuby na svém rameni, ale nad to neučinil žádného pokusu ublížiti jí. Couval, s nohama upjatýma a ovládaje se, a snažil se ji obejiti. Uhnul se tím směrem a zase jiným, ale bezvýsledně. Zůstávala stále mezi ním a cestou, kterou se chtěl ubírali.

> Sem, Collie!« zvolal cizí muž v kočáře. Weedon Scott se zasmál.

»Nic nedělá, otče. Je to dobrá disciplína. Bílému Tesáku bude se mnohému naučiti, a je jen dobře, když začne hned. Přizpůsobí se zcela dobře.« Kočár jel dále, a Collie dosud zastavovala Bílému Tesáku cestu. Snažil se ji předběhnouti, opouštěje cestu a děláje kruh po trávníku; ona však běhala ve vnitřním a menším kruhu a byla vždy na místě, stavíc se mu v cestu s dvěma řadami blýskavých zubů. Zahnul zpět přes cestu a zkusil to kruhem po druhém trávníku, ale zase ho odrazila.

Kočár unášel pána pryč. Bílý Tesák zahlédl ho zmizeti mezi stromy. Situace byla zoufalá. Pokusil se o jiný okruh. Následovala běžíc rychle. A tu se náhle obrátil proti ní. Byl to jeho starý válečnický kousek. Vrazil do ní přímo, ramenem do ramene. Nejenom, že byla povalena: běžela tak rychle, že se kutálela hned po zádech, hned na boku namáhajíc se zastaviti,

brázdíc písek nohama a pronikavými výkřiky vyjádřujíc zranění své pýchy a svou nevoli.

Bílý Tesák nečekal. Cesta byla volná, a to bylo vše, čeho si přál. Pustila se za ním, nepřestávajíc vyřážeti skřeky. Nyní záleželo na tom, aby utekl, a když se jednalo o skutečný běh, Bílý Tesák mohl jí dáti za vyučenou. Běžela horečně, hystericky napínajíc se do nejvyšší míry, při každém skoku dávajíc na jevo námahu; a zatím Bílý Tesák ubíhal hladce od ní, tiše, bez námahy, klouzaje po zemi jako duch.

Když zatáčel kolem domu k portec ochere, dorazil ku kočáru. Ten se zastavil a pán vystupoval. V tom okamžiku ještě v nejrychlejším běhu zpozoroval útok se strany. Byl to honící pes, ženoucí se naň. Bílý Tesák snažil se postavit se mu. Ubíhal však příliš rychle a pes byl příliš blízko. Pes vrazil mu do boku, a náraz byl tak prudký a neočekávaný, že Bílý Tesák byl poražen k zemi a úplně převalen. Z této motanice vybavil se jako pravý obraz zloby: uši do zadu schlíplé, pysky odhrnuté, nos svraštělý a zuby jen ztěžka chybyly se měkkého hrdla psova.

Pán přibíhal, ale byl ještě daleko; a byla to Collie, která zachránila honícímu psu život. Dříve než mohl Bílý Tesák přiskočiti a provésti osudné chňapnutí, a právě, když chtěl již skočiti, Collie doběhla. Byla překonána manévrováním i během, nemluvic o tom, že byla bez okolků povalena do písku, a dostavila se jako tornádo — vytvořené uraženou důstojností, spravedlivým hněvem a instinktivní nenávistí k tomuto loupežníku z Divočiny. Vrazila do Bílého Tesáka v pravém úhlu, když právě chtěl skočiti, a zase byl převalen na hřbet.

Okamžik na to přiběhl pán a jednou rukou držel Bílého Tesáka, zatím co otec k sobě volal psy. »Povídám, to je hezky vřelé přijetí pro ubohého, osamělého vlka z polárních končin,« pravil pán, zatím co Bílý Tesák se uklidňoval pod jeho laskaví rukou. »V celém životě jeho ví se jen o jednom případě, kdy byl převalen, a tady se mu to stalo dvakrát ve třiceti vteřinách,«

Kočár odejel a jiní cizí bohové se objevili z vnitřku domu. Někteří z nich zůstali uctivě státi opodál; ale dva z nich, ženy, provedly nepřátelský čin sevření šije pánovy. Bílý Tesák však začínal již trpělivě snášeti tento čin. Zdálo se, že nemá zlých následkův, a také hluky, způsobované bohy, jistě nebyly hrozné. Tito bohové také navazovali styky s Bílým Tesákem, ale ten je odmítl výstražně vrčením, a pán učinil podobně slovem. V těch případech Bílý Tesák přitlačil se těsně k nohám pánovým, a dostalo se mu upokojujícího pohlázení po hlavě.

Honící pes na rozkaz: »Dicku! Lehni!« vyšel na schody a lehl si na jedné straně verandy, vrče ještě a chmurně pozoruje vetřelce. Collie vzala si na starost jedna z žen-bohů, která ji vzala okolo krku a hladila a laskala; ale Collie byla velice znepokojena a utrápena, kňučíc, rozzuřena dovolením, aby vlk byl přítomen, a přesvědčena, že bohové se dopouštějí omylu.

Všichni bohové jali se stoupati po schodech, aby vešli do domu. Bílý Tesák šel těsně v patách pánovi. Dick na verandě vrčel a Bílý Tesák na schodech odpovídal mu ježením se a vrčením. »Vezměte Collie dovnitř a nechť ty dva, ať si boj vybojují,« navrhoval Scottův otec. »Potom budou přátely.«

»Pak bílý Tesák, aby dokázal své přátelství, bude musíti býti předním truchlícím na pohřbu,« zasmál se pán.

Starší Scott díval se nedůvěřivě nejdříve na Bílého Tesáka, pak na Dicka a konečně na syna. »Ty myslíš, že ...«

Weedon přikývl. »Ano, myslím. Měl bys Dicka mrtvého za minutu — nejdéle za dvě minuty.« Obrátil se k Bílému Tesáku. »Pojď, vlku. Tys to, kterého chci mít uvnitř.«

Bílý Tesák kráčel upjatým krokem vzhůru po schodech a přes verandu, s ohonem toporně vztýčeným, upíraje zraky na Dicka, by byl připraven na útok se strany a současně na jakýkoli divý projev neznáma, který by se naň mohl vyřítiti z vnitra domu. Ale nic děsivého se nevyříilo, a když se dostal dovnitř, pátral obezřetně kol dokola, hledaje a nenalézaje. Pak si ulehl se spokojeným zamručením k nohám pánovým, pozoruje vše, co se dalo, vždy hotov skočiti na nohy a bojovati o život s hrůzami, jež, jak cítil, ještě číhaly pod střechou příbytku, podobnou pasti.

KAPITOLA TŘETÍ

BOHOVA ŘÍŠE

Bílý Tesák nejen se od přírody snadno přizpůsoboval, ale cestoval mnoho a znal význam a potřebu přizpůsobení se. Zde, v Sierra Vista, jak slulo sídlo soudce Scotta, začal Bílý Tesák rychle zdomácnovati. Neměl již vážných nesnází se psy. Věděli více o způsobech bohů Jižní Země, než on, a v jejich očích nabyl oprávněnosti, když doprovázel bohy dovnitř domu. Jakkoli byl vlk, a nebylo pro to předcházejícího příkladu, bohové schválili jeho přítomnost, a oni, psi bohů, nemohli leč vžiti na vědomí toto schválení.

Dick potřeboval dříve projiti několika upjatými formalitami, načež klidně přijal Bílého Tesáka jako přídavek k tomu, co zde již bylo. Kdyby se bylo stalo po jeho, byli by z nich dobří přátelé; ale Bílý Tesák nestál o přátelství. Vše, čeho žádal od psů, bylo, aby ho nechali na pokoji. Po celý svůj život žil odděleně a přál si i nadále zůstat v odloučení. Dickovy návrhy ho obtěžovaly a proto jej vrčením zapudil. Na severu naučil se, že musí nechat pánovy psy na pokoji, a nezapomínal toho nyní. Ale trval na své nerušenosti a osamělosti a ignoroval Dicka tak důkladně, že tento dobromyslný tvor konečně ho ponechal osudu a zajímal se o něho sotva více, než o kůl na dvoře.

Ne tak Collie, Že ho přijala, protože to byl rozkaz bohů, nebylo žádným důvodem, proč by mu přála pokoje. V její bytosti vtisknuta byla paměť nesčíslných zločinů, kterých se on a jeho příbuzní dopustili proti jejím předkům. Spustošené ovčí chlévy nedaly se zapomenouti v jednom dni, ani v jedné generaci. Vše to bylo jí pobídkou, dráždíc ji k odplatě. Nemohla vzdorovati v tvář bohům, kteří ho dovolili, ale to jí nezabránilo, by mu neztrpčovala života v drobnostech. Věkovité nepřátelství bylo mezi nimi, a ona se starala, by se mu připomínalo.

Tak Collie užívala výhod svého pohlaví, by si brala Bílého Tesáka na mušku a týrala ho. Jeho pud nedovoloval mu útočiti na ni, a její vytrvalost nedovolovala mu ignorovati ji. Když se naň hnala, obrátil proti jejím

ostrým zubům kožešinou chráněné rameno a odcházel upjatým krokem a vážně. Když naň dotírala příliš krutě, byl nucen obcházeti v kruhu s hlavou od ní obrácenou, máje v tváři a očích trpělivý a unuděný výraz. Někdy však štípnutí do stehen urychlilo jeho ústup a učinilo jej vším, jen ne vážným. Ale zpravidla podařilo se mu uhájiti si důstojnosti, jež byla téměř slavnostní. Ignoroval její jsoucnost, pokud to jen bylo možno, a rozhodl se vyhýbatí se jí. Když viděl nebo slyšel, že přichází, vstal a odešel.

I v jiných ohledech musil se Bílý Tesák mnohému učit. Život na Severu byl učiněná prostota proti spleťtým záležitostem Sierry Vista. Především musil poznati rodinu svého pána. Do jisté míry byl na to připraven. Jako Mit-sah a Kloo-kooch patřili Šedému Bobru, sdílejíce jeho potravu, oheň a pokrývky, tak nyní v Sierra Vista náleželi pánu lásky všichni příslušníci domu.

Ale v té věci byl rozdíl, a mnoho rozdílů. Sierra Vista byla daleko složitější věc než stan Šedého Bobra. Zde bylo nutno míti na zřeteli mnoho osob. Byl tu soudce Scott a byla tu jeho žena. Byly tu pánovy dvě sestry, Beth a Mary. Byla tu jeho žena, Alice, a pak tu byly jeho děti, Weedon a Maud, ve věku čtyř a šesti let. Nikdo mu nemohl podati vysvětlení o všech těchto lidech; o krevních svazcích a příbuzenství nevěděl vůbec ničeho, a nebyl ani schopen, aby to kdy pochopil. Brzy se však dověděl, že všichni patří jeho pánovi. Tak příležitostným pozorováním, studiem činů, řeči a dokonce i přízvuku hlasu poznal, jak jsou blízcí pánovi a jak dalece těší se jeho přízni. A dle tohoto zjištěného měřítká Bílý Tesák s nimi jednal. Co mělo význam pro pána, to cenil i on; co bylo drahé pánovi, to hýčkal Bílý Tesák a střežil obezřetně.

Tak tomu bylo s dětmi. Po celý život měl odpor k dětem. Nenáviděl a bál se jejich rukou. Měl nepříjemné zkušenosti s jejich tyraníí a krutostí, když byl v indiánské vesnici.

Když se mu Weedon a Maud poprvé blížili, vrčel varovně a díval se zlobně. Klepnutí od pána a ostré slovo přinutilo ho dáti se od nich hladiti, ačkoli vrčel a vrčel pod jejich drobnýma ručkama, a ve vrčení tom nebylo nádechu spokojeného broukání. Později si všiml, že hoch a děvče mají veliký význam v očích pánových. A pak již nebylo potřebí ani klepnutí, ani ostrého slova, by ho mohli hladiti.

Ale Bílý Tesák nebyl nikdy přehnaně láskyplný. Podroboval se pánovým dětem s neobratnou, ač poctivou ochotou a snášel jejich škádlení, jako se člověk podrobuje trapné operaci. Když toho již nemohl déle snést, vstal a

ubíral se rozhodným způsobem od nich. Ale za čas dospěl tak daleko, že měl děti rád. Ale ani tehdy nebyl demonstrativní. Nešel jim nikdy vstříc. Ale naproti tomu, na místě, aby odešel, když je spatřil, čekal, až k němu přijdou. A ještě později bylo pozorováno, že záblesk potěšení objevil se mu v očích, když je viděl blížiti se, a že se za nimi díval s výrazem zvláštní lítosti, když ho opustili pro jinou zábavu.

Vše to bylo věcí vývoje a vyžadovalo času. Po dětech nejbližší v jeho očích přišel soudce Scott. Pro to byly snad dva důvody. Nejprvé, že byl patrně cenný majetek pánův, a za druhé, že byl nevtíravý. Bílý Tesák rád líhal u jeho nohou na verandě, když soudce četl noviny a časem věnoval Bílému Tesáku pohled nebo slovo — neobtěžující znamení, že si byl vědom přítomnosti a jsoucnosti Bílého Tesáka, Ale to vše bylo jen, když pán nebyl na blízku. Když se pán objevil, všechny bytosti přestaly existovat pro Bílého Tesáka.

Bílý Tesák dovolil všem členům rodiny hladiti ho a zabývat se jím, ale nikdy jim nevěnoval, co věnoval pánu. Žádné jejich laskání nedovedlo z jeho hrdla vylouditi broukání lásky, a ať se sebe více o to pokoušeli, nikdy ho nemohli pohnouti, by se k ním lísal. Tento výraz oddanosti a vzdání se, absolutní důvěry vyhradil jedině svému pánu. Vskutku, nikdy nedíval se na členy rodiny jinak, než jako na majetek pána lásky.

Také dospěl Bílý Tesák záhy k činení rozdílu mezi rodinou a domácím služebnictvem. Toto se ho bálo, kdežto on se pouze zdržoval útoku na ně — neboť je považoval rovněž za majetek pánův. Mezi služebníky a jím byla jen neutralita a nic více. Vařili pánovi a umývali talíře, jako to dělal Matt nahore v Klondike. Byli zkrátka příslušenstvím domácnosti.

Mimo domácnost musil se Bílý Tesák dokonce ještě více učit. Pánova říše byla širá a spletitá, ale měla konce a meze. Pozemek sám přestával u silnice. Venku byl společný majetek všech bohů — cesty a ulice. Uvnitř jiných plotů byla zvláštní panství jiných bohů. Myriada zákonů ovládala všechny tyto věci a určovala chování, ale on neznal řeči bohův a nebylo možno poučiti ho jinak, leda zkušeností. Poslouchal svých přirozených popudů, dokud ho nepřivedly v konflikt s některým zákonem. Když se to stalo několikrát, pochopil zákon a od té doby ho šetřil.

Ale nejsilnějším prostředkem jeho vychování bylo klepnutí pánovou rukou, pokárání pánovým hlasem. Ježto ho Bílý Tesák velice miloval, klepnutí pánovo bolelo ho více než kterýkoli výprask, jež kdy dostal od Šedého Bobra nebo Beauty- Smitha. Ti zasáhli jen jeho maso, a pod

masem ještě zuřil duch, skvělý a nepřemožitelný. Ale pánovo klepnutí bylo vždy příliš lehké, aby způsobilo bolest masu. A přece zasáhlo hlouběji. Byl to výraz pánova nesouhlasu, a duch Bílého Tesáka pod ním se hroutil.

Co se tohoto klepnutí týká, Bílému Tesáku málokdy se ho dostalo. Hlas pánův dostačoval. Podle něho Bílý Tesák poznával, zda jednal správně či nikoli. Podle něho upravil své chování a zařídil své jednání. Byl to kompas, podle kterého plul a naučil se zaznamenávat způsoby nové země a života.

Na Severu jediný ochočený živočich byl pes. Všichni ostatní živočichové žili v Divočině, a pokud nebyli příliš hrozí, byli zákonitým lupem pro kteréhokoli psa. Po celý život Bílý Tesák sháněl potravu mezi živými věcmi. Ani mu nenapadlo, že v Jižní zemi je tomu jinak. Ale měl to poznati záhy za svého pobytu v údolí Santa Clara. Potloukaje se kolem rohu domu kdysi časně z rána, přišel na kuře, které uteklo z ohrady. Přirozený impuls Bílého Tesáka byl sežrati je. Dva kroky, záblesk zubů, vyděšené písknutí a již zhltl dobrodružného ptáka. Kuře bylo na farmě vypěstováno, tučné a měkké; Bílý Tesák se olízl a rozhodl, že taková strava je dobrá. Později téhož dne přišel na jiné zatoulané kuře blízko stájí. Jeden z groomů spěchal je zachránit. Neznal plemenné vlastnosti Bílého Tesáka a vzal si tedy jako zbraň lehký kočárový bič. Po prvním šlehnutí biče Bílý Tesák zanechal kuřete a pustil se do muže. Klacek by byl snad zarazil Bílého Tesáka, ale bič nikoli. Mlčky, aniž couvl, snesl druhé šlehnutí při svém útoku, a když skočil po hrdle, groom vzkřikl »Bože!« a zavrával zpět. Pustil bič a zakrýval si rukama hrdlo. Následkem toho jeho předloktí bylo rozsápáno až na kost.

Muž byl zle postrašen. Nebyla to ani tak sveřepost Bílého Tesáka, jež děsila grooma, jako jeho mlčení. Chráně si hrdlo a tvář rozdrásaným a krvácejícím ramenem, pokoušel se couvnouti do stodoly. A bylo by se mu vedlo zle, kdyby se nebyla Collie zjevila na scéně. Jako zachránila Dickovi život, tak jej zachránila nyní groomovi. Vrhla se na Bílého Tesáka v šíleném vzteku.

Měla pravdu. Věděla to lépe, než bloudící bohové. Všechna její podezření byla oprávněna. Zde se starý loupežník vracel zase ke svým kouskům.

Groom unikl do stáje, a Bílý Tesák couval před zlými zuby Collie, nebo nastavoval jim rameno a obíhal v kruhu. Ale Collie nespokojila se, jak obvykle, se slušným ztrestáním. Naopak, její rozčilení a hněv

vzrůstaly každým okamžikem, až na konec Bílý Tesák zahazuje veškerou důslednost prostě prchi před ní do polí.

»Naučí se nechati kuřata na pokoji,« pravil pán. »Ale nemohu mu dát lekci, dokud ho nechytím při činu.«

Dvě noci na to přišel takový čin, ale ve štedřejších rozměrech, než pán tušil. Bílý Tesák pozoroval podrobně ohradu kuřat a zvyky kuřat. V noci, když si sedla na bidlo, vylezl na hranici dříví. Odtud se dostal na střechu kurníku, přešel přes hřeben a skočil do ohrady. Okamžik na to byl v kurníku a vraždění začalo.

Z rána, když pán vyšel na verandu, padesát bílých leghornských slepic, položených v řadě groomem, pozdravilo jeho zraky. Zahvízdl pro sebe tiše nejprve překvapením, pak ale podivem. Jeho zraky byly rovněž pozdraveny Bílým Tesákem, ale tento nedával na jevo známek ani studu, ani viny. Nesl se pyšně, jako by dokonce byl vykonal čin chvalitebný a záslužný. Nebyl si naprosto vědom nějakého hříchu. Rty pánovy sevřely se, když se podjal nepříjemného úkolu. Pak promluvil drsně k nechápajícímu vinníku, a v jeho hlase nebylo ničeho než božský hněv. Také přistrčil Bílému Tesáku nos k zabítým slepicím a současně ho pořádně přetáhl.

Bílý Tesák nikdy již neplenil kurníků. Bylo to proti zákonu, a on si to zapamatoval. Pak ho pán vzal do ohrady kuřat. Přirozený impuls Bílého Tesáka, když viděl živou potravu třepetati se okolo a přímo jemu pod nosem, bylo skočiti na ni. Poslechl impulsu, ale byl zaražen pánovým hlasem.

Zůstali v ohradě půl hodiny. Sem a tam opět impuls trhl Bílým Tesákem, ale pokaždé, když mu podléhal, byl zaražen hlasem pánovým. Tak se naučil zákonu a než opustil říši kuřat, naučil se ignorovati jejich jsoucnost.

»Nikdy nevyhlédíš psa, který chytá kuřata.« Soudce Scott potřásl smutně hlavou při obědě, když mu syn vypravoval o lekci, kterou udělil Bílému Tesáku. »Když si jednou navykl a ochutnal krve ...« Opět potřásl hlavou smutně.

Ale Weedon Scott nesouhlasil s otcem.

»Povím ti, co udělám,« vyzval ho konečně. »Zavru Bílého Tesáka s kuřaty na celé odpoledne.« »Ale pomysli jen na kuřata,« namítal soudce.

»A dále,« pokračoval syn, »za každé kuře, které usmrtí, zaplatím ti dollar ve zlatě.«

»Ale měl bys také otci uložit pokutu,« vmísila se Beth.

»Dobrá.« Weedon Scott uvažoval chvíli. »A jestliže do konce odpoledne Bílý Tesák neublíží kuřeti, za každých deset minut času, který ztrávil v ohradě, musíš mu říci, vážně a rozmyslně, jako bys seděl na soudné stolici a slavnostně vyhlášoval rozsudek: »Bílý Tesáku, tys lepší, nežli jsem myslel,«

Ze skrytých míst pozorovala rodina představení. Ale bylo to nezábavné. Byv zavřen v ohradě a opuštěn pánem, Bílý Tesák si lehl a spal. Jednou vstal a šel se napít k nádržce. Kuřata tiše ignoroval. Pokud se jeho týkalo, neexistovala. Ve čtyři hodiny se rozběhl a skočil na střechu kur-níku a odtud dolů mimo ohradu. Naučil se zákonu. A na verandě před potěšenou rodinou soudce Scott řekl Bílému Tesáku do tváře zvolna a slavnostně šestnáctkrát: »Bílý Tesáku, tys lepší, nežli jsem myslel.«

Byla to však mnohost zákonů, která mátlá Bílého Tesáka a často ho přivedla do hanby. Musil se naučiti, že nesmí se dotknouti kuřat, jež patřila jiným bohům. Pak tu byly kočky, králíci a krocani; těch všech musil nechati na pokoji. Jistě, když se jen částečně naučil znáti zákon, dělalo to naň dojem, že musí nechati na pokoji všechny živé věci. Vzadu na pastvině křepelka mohla se zatřepati beztrestně jemu pod nosem, V nejvyšším napjetí, všecek se třesa dychtivostí a touhou, opanoval svůj pud a stál klidně. Poslouchal vůle bohů.

A zase kteréhosi dne na pastvině spatřil, jak Dick vyplašil divokého králíka a hnál se za ním. Pán sám se na to díval a nenamítal ničeho. Naopak, povzbuzoval Bílého Tesáka, by se připojil k honbě. Tak poznal, že divocí králíci nejsou zakázáni. Konečně dopracoval se úplného zákona. Mezi ním a všemi domácími zvířaty nesmí býti nepřátelství. Ne-li přátelství, alespoň neutralita musí býti zachována. Ale ostatní zvířata — veverky, křepelky a jiná — byla stvoření Divočiny, která nikdy neslíbila poslušnost člověku. Byla dovolenou kořistí psu. Byla to jenom krotká zvířata, která bohové chránili, a mezi krotkými zápas se smrtelným koncem nebyl dovolen. Bohové měli moc nad životem a smrtí svých poddaných, a bohové byli žárliví na svou moc.

Život byl složitý v údolí Santa Clara po prostotě Severu. Hlavní věc, vyžadovaná těmito spleťtostmi civilisace, bylo sebeovládání, zdržování se. Život měl tisíc tvárností, a Bílý Tesák shledal, že musí se vyznati ve všech. Tak, když šel do města, do San José, běže za kočárem nebo toulaje se po ulicích, když se kočár zastavil, život proudil kolem něho hluboký, široký a rozmanitý, neustále obtěžující jeho smysly, požadující na něm

přizpůsobování se a odpovídání okamžité a bez konce a nutící ho takřka vždy potlačovati přirozené impulsy.

Byly tu řeznické krámy, kde maso viselo na dosah. Toho masa nesměl se dotknouti. Byly tu kočky v domech, které pán navštěvoval, a těch musil nechat na pokoji. A všude byli psi, kteří na něho vrčeli, a těch nesměl napadnouti. A pak na přeplněných chodnících byly nesčetné osoby, jejichž pozornost budil. Zastavovali se a dívali naň, ukazovali si naň vzájemně, prohlíželi ho, mluvili k němu, a co bylo nejhorší, hladili ho. A tyto nebezpečné doteky rukou všech těchto cizích bohů musil snášeti. Ale nabyt této trpělivosti. Ještě více, překonal i svou neobratnost a rozpačitost. Vznešeným způsobem přijímal pozornosti množství cizích bohů. S blahosklonností přijímal jejich blahosklonnost. Na druhé straně v jeho výrazu bylo cosi, co zabraňovalo veliké důvěrnosti. Pohládili ho po hlavě a šli dále, spokojeni a potěšeni vlastní odvahou.

A Bílému Tesáku nebylo to vše snadné. Klusaje za kočárem v okolí San José, setkal se s jistými malými hochy, kteří se jali cvičiti v házení kamení po něm. Věděl však, že mu není dovoleno je pronásledovati a strhnouti na zem. Zde byl nucen učiniti násilí svému pudu sebezachování; a násilí činil, neboť krotí a stával se schopným civilisace.

Nicméně Bílý Tesák nebyl zcela spokojen s touto úpravou poměrů. Neměl žádných abstraktních myšlenek o spravedlnosti a poctivé hře. Ale život má v sobě jistý smysl rovnosti, a tento smysl v Bílém Tesáku hněval se na nespravedlnost, že se mu nedovolí brániti se proti házečům kamení. Zapomněl, že ve smlouvě, v níž vešel s člověkem, byla obsažena povinnost pro bohy hájiti ho. Ale kteréhosi dne pán seskočil s kočáru s bičem v ruce a dal klukům výprask. Pak již neházeli kamení; Bílý Tesák porozuměl a byl spokojen. Měl ještě jednu podobnou zkušenost. Na cestě k městu okolo hostince na křižovatce se potloukali tři psi a ti si vzali do zvyku přepadati ho, když šel kolem. Znaje jeho smrtonosnou metodu boje, pán neustále Bílému Tesáku kladl na srdce zákon, že nesmí bojovati. Ježto si to Bílý Tesák dobře zapamatoval, byl v těžké situaci, kdykoli šel kolem hostince na křižovatce. Po prvním útoku jeho vrčení udržovalo tři psy ve slušné vzdálenosti, ale šli za ním štekající, dráždíce a urážejíce ho. Snášel to po jistou dobu. Muži v hostinci dokonce pobádali psy, aby útočili na Bílého Tesáka,

Kteréhosi dne zřejmě na něho psy štvali. Pán zastavil kočár,
»Jdi na ně,« řekl Bílému Tesáku.

Ale Bílý Tesák nemohl uvěřiti. Podíval se na pána a podíval se na psy. Pak se zase podíval žádostivě a tázavě na pána.

Pán přikývl hlavou. »Jdi na ně, hochu. Sežer je!« Bílý Tesák neváhal déle. Obrátil se a mlčky skočil mezi své nepřátele. Všichni tři se mu postavili. Nastalo veliké vrčení a řev, cvakot zubů a chumelenice těl. Prach silnice zvířil se v oblacích a zakryl bitvu. Ale za několik minut dva psi svíjeli se na zemi a třetí horem pádem utíkal. Skočil přes příkop, skrz drátěný plot a prchal přes pole. Bílý Tesák za ním, ubíhaje po zemi vlčím způsobem a vlčí rychlostí, rychle a bez hluku a uprostřed pole psa strhl k zemi a zabil.

Po tomto trojím zabití jeho hlavní nesnáze přestaly. Pověst roznesla se nahoru i dolů údolím a muži dbali o to, aby jejich psi neobtěžovali Bojovného Vlka.

KAPITOLA ČTVRTÁ

HLAS PLEMENE

Měsíce přicházely a odcházely. V Jižní zemi byl nadbytek potravy a žádná práce a Bílý Tesák žil v blahobytu, spokojenosti a štěstí. Nebyl jenom v Jižní zemi ve smyslu geografickém, ale byl i v Jižním kraji života. Lidská vlídnost zářila naň jako slunce a prospíval jako květina, zasazená v dobrou půdu.

A přece zůstával poněkud rozdílným od jiných psů. Znal zákon ještě lépe než psi, kteří nepoznali jiného života, a zachovával zákona přesněji; a přece vzbuzoval jaksi dojem utajené sveřeposti, jako by Divočina v něm ještě se skrývala a vlk v něm jenom byl uspán.

Nikdy se nepřátelil s jinými psy. Osaměle žil dosud, pokud se týkalo jeho plemene, a osaměle chtěl žiti i dále. Ve věku štěněte, za pronásledování Lip-lípova a smečky štěňat, za bojovných dnův u Beauty-Smitha nabyl ustáleného odporu proti psům. Přirozený běh života ho odváděl a odtrhnuv se od svého plemene, přilnul k plemeni lidskému.

Kromě toho všichni psi Jižní země dívali se naň s podezřením. Budil v nich instinktivní bázeň před Divočinou, a vítali ho vždy vrčením a bojovnou nenávisť. Za to on poznal, že nebylo potřebí proti nim užívatí zubů. Vycenění tesákův a vyhrnutí pysků vždy stačilo, zřídka kdy selhávajíc, sraziti štekajícího, dotírajícího psa do skrčené posice na zadku.

Ale jedna zkouška byla v životě Bílého Tesáka — Collie. Nepopřála mu chvilky klidu. Neosvojovala si zákona tak, jako on. Vzдорovala všemu úsilí pánovu spřáteliti se s Bílým Tesákem, V jeho uších neustále znělo její ostré a nervosní zavrčení. Nikdy mu neodpustila epizodu zabitých kuřat, a houževnatě lpěla na přesvědčení, že jeho záměry jsou špatné. Prohlásila ho za vinného před činem a zacházela s ním dle toho. Stala se pro něho morovou ranou, sledujíc ho jako policejní strážník kolem stájí a dvora, a i když se jen zvědavě podíval na holuba nebo kuře, vybuchla v projev nevole

a hněvu. Jeho oblíbený způsob ignorovati ji byl, že si lehl a dělal, jako by spal. To ji zmátlo a umlčelo.

Až na Collii dařilo se Bílému Tesáku se všemi věcmi dobře. Naučil se sebeovládání a znal zákon. Nabyl usedlosti, klidu a filosofické snášlivosti. Nežil již v nepřátelském prostředí. Nebezpečí, pohroma a smrt nečítaly již kolem něho na všech stranách. Neznámo, cosi nad ním stále se vznášejícího jako hrůza a hrozba, časem zaniklo. Život byl lahodný a snadný. Plynul hladce, a ani strach ani nepřítel nečítal podle cesty.

Pohřešoval sněhu, aniž si toho byl vědom, »Nepřiměřeně dlouhé léto,« byla by bývala jeho myšlenka, kdyby o tom byl přemýšlel; za daných poměrů prostě pohřešoval sněhu matrým, polovědomým způsobem. Týmž způsobem, zvláště za letního vedra, když trpěl sluncem, ozývala se v něm slabě touha po Severu. Jediný účinek, kterým to na něm působilo, byl, že to v něm vyvolalo nevolnost a neklid, aniž mu bylo jasno, proč. Bílý Tesák nebyl nikdy příliš demonstrativní. Kromě svého lísání se a vložení jakéhosi spokojeného broukání do vrčení lásky, neměl jiného způsobu, jak by vyjádřil svou lásku. A přece bylo mu dáno přijít ještě na jeden způsob. Smích budil v něm zběsilost, dělal ho nepřičetným zlobou. Ale nedovedl se hněvati na pána lásky, a když se tomuto bohu zalíbilo smát se mu dobromyslným, škádlivým způsobem, byl v rozpacích. Cítil dráždění a bodání starého hněvu, jak v něm bojuje o projev, ale hněv bojoval proti lásce. Nemohl se hněvati, a přece musil něco učiniti. Ze začátku tvářil se důstojně, a pán smál se tím více. Pak se snažil vypadati ještě důstojněji, a pán se smál ještě více. Konečně z něho pán smíchem vyhnal všechnu důstojnost. Jeho čelisti se zlehka rozevřely, pysky zdvihly se trochu, a šibalský výraz, který byl spíše láskou než humorem, objevil se mu v očích. Naučil se smát se. Rovněž naučil se dováděti s pánem, dal se povaliti na záda a strpěl, aby byl obětí nesčíslných drsných kousků. Za to předstíral hněv, ježe se a vrče zuřivě a cvakaje zuby v chňapnutích, jež úplně vypadala, jako by byla spojena se smrtonosným úmyslem. Ale nezapomněl se nikdy. Tato chňapnutí byla vždy do vzduchu. Na konec po takovém dovádění, když rána a plesknutí, chňapnutí a zavrčení rychle po sobě následovala a byla zuřivá, vždy náhle všeho nechali a zastavili se několik stop od sebe, dívající se na sebe.

A pak právě tak náhle, jako slunce vyjde na rozbourené moře, začali se smát. A pokaždé vše vrcholilo tak, že ramena pánova objala šíji a ramena Bílého Tesáka, kdežto tento broukal a vrčel svou píseň lásky.

Ale již nikdo jiný nedováděl s Bílým Tesákem. Nedovolil toho. Trval na své důstojnosti, a když se o to pokoušeli, jeho výstražné vrčení a ježení se naprosto nevypadalo dovádivě. Že dovolil pánovi této volnosti, nebylo důvodem, aby byl psem pro všechny, dávajícím lásku sem i tam, každému k službám, k dovádění a zábavě. Miloval jen jednoho a odepřel znehodnotiti sebe a svou lásku. Pán vyjížděl si často na koni, a doprovázeti ho bylo jednou z hlavních povinností života Bílého Tesáka. Na Severu konal službu pachtě se v postroji, ale na Jihu nebylo saní a psí nenosili břemen na zádech. Konal tedy službu novým způsobem, běhaje s pánovým koněm. Sebe delší den nikdy nevyčerpal Bílého Tesáka. Měl krok vlka, hladký, neúnavný a nenamahavý, a po padesáti mílech přibíhal domů čile před koněm.

Bylo to v souvislosti s jízdou, že Bílý Tesák dospěl k jinému způsobu vyjádření se — pozoruhodnému v tom ohledu, že ho užil jen dvakrát v životě: Poprvé se to stalo, když pán se snažil naučiti bujného čistokrevného koně methodě, jak otvírati a zavíratí brány, aniž jezdec sestupoval. Jednou, po druhé a mnohokrát dostal koně až ke bráně, chtěje jí zavřítí a pokaždé kůň se splašil a couval zpět. Každým okamžikem stával se nervosnějším a rozčilenějším. Když se vzpínal, pán mu zaťal ostruhy a přinutil jej, aby zase přední nohy spustil na zemi, načež kůň začal vyhazovati zadníma nohama. Bílý Tesák pozoroval průběh všeho s rostoucí úzkostí, až se již nemohl déle zdržeti, skočil před koně a zaštěkal divoce a výstražně.

Ačkoli se později často pokoušel o štěkání, a pán ho k tomu povzbuzoval, zdařilo se mu to jen jednou, a tehdy to nebylo v přítomnosti pánově. Příčina všeho byla jízda přes pastvinu, králík náhle se naskytnuvší pod nohama koně, prudký skok, klopýtnutí, pád k zemi a zlomená noha pánova. Bílý Tesák skočil vztekle po hrdle provinilého koně, ale byl zražen pánovým hlasem. »Domů! Jdi domů!« velel pán, když zjistil své zranění.

Bílý Tesák neměl chuti opustiti ho. Pán pomýšlel na napsání lístku, ale marně hledal v kapsách tužku a papír. Znova velel Bílému Tesáku jiti domů.

Tento díval se na něho žádostivě, dal se do běhu, pak se vrátil a tiše kňučel. Pán hovořil k němu vlídně, ale vážně, i vztýčil uši a naslouchal s nesmírným napjetím.

»Tak to bude dobře, kamaráde; ty poběhneš hezky domů,« zněl hovor. »Jdi domů a řekni jim, co se mi stalo. Domů, vlku. Jdi domů!«

Bílý Tesák věděl, co znamená »domů«, a ačkoli nerozuměl ostatní

pánově řeči, věděl, že je jeho vůle, aby šel domů. Obrátil se a váhavě odklusal. Pak stanul nerozhodně a ohlížel se zpět.

»Jdi domů!« zazněl ostrý povl, a tentokráte poslechl.

Rodina byla na verandě, užívajíc odpoledního chládku, když Bílý Tesák přiběhl, Veběhl mezi ně udýchán, pokryt prachem.

»Weedon se vrátil,« prohlásila Weedonova matka.

Děti uvítaly Bílého Tesáka s radostnými výkřiky a běžely mu vstříc. Vyhnul se jim a přeběhl na druhou stranu verandy, ale ony ho zaskočily mezi houpací židli a zábradlím. Vrčel a pokoušel se protlačit vedle nich. Matka dětí starostlivě se dívala tím směrem.

»Přiznávám se, že mě dělá nervosním, když jest u dětí,« pravila. »Mám strach, že se některého dne na ně neočekávaně vrhne.«

S divokým vrčením vyskočil Bílý Tesák z kouta a porazil hochu i děvče. Matka je zavolala k sobě a konej šila, nakazujíc jim, aby nezlobili Bílého Tesáka.

»Vlk je vlk,« poznamenal soudce Scott. »Nesmí se žádnému věřit.«

»Ale on není čistokrevný vlk,« namítla Beth, zastávajíc bratra v jeho nepřítomnosti.

>:Na důkaz toho máš jenom Weedonovo mínění,« odpověděl soudce. »On se jenom domnívá, že v Bílém Tesáku je něco psí krve; ale sám ti musí říci, že o tom ničeho neví. Pokud jeho zevnějšek —«

Nedokončil větu. Bílý Tesák stanul před ním vrče divoce.

»Jdi si! Lehni!« velel soudce Scott.

Bílý Tesák obrátil se k ženě pána lásky. Ta vyjekla zděšením, když jí chytil zuby za šaty a tahal, až se jemná látka roztrhla. Tehdy stal se již středem zájmu. Ustal vrčeti a stál s hlavou vztýčenou, dívaje se jim do tváří. Jeho hrdlo pracovalo křečovitě, ale nevydalo zvuku, kdežto on zápasil celým tělem, zmitán úsilím zbaviti se čehosi nesdělitelného, co se domáhalo vyjádření. »Doufám, že se snad nevztekl,« řekla Weedonova matka. »Říkala jsem Weedonovi, že se bojím, že teplé podnebí nebude svědčiti arktickému zvířeti.«

»Chtěl by mluvit, jsem přesvědčena,« pravila Beth.

V tom okamžiku Bílý Tesák nabyl řeči, v podobě velikého výbuchu štěkání.

»Weedonovi se něco stalo,« řekla jeho žena rozhodně.

Nyní byli všichni na nohou a Bílý Tesák běžel dolů se schodů, ohlížeje

se na ně, aby ho následovali. Po druhé a naposled v životě zaštěkal a dorozuměl se.

Po této události dobyl si vřelejšího citu v srdcích obyvatel Sierry Vista, a i groom, jemuž rozsápal ruku, připouštěl, že je to chytrý pes, i když je to vlk. Soudce Scott však stále se držel svého mínění a k všeobecné nespokojenosti je dokazoval pozorováními a popisy citovanými z encyklopaedie a různých děl přírodovědeckých.

Dny přicházely a odcházely, vylévající svůj nerušený sluneční svit na údolí Santa Clara. Ale když se zkracovaly a blížila se druhá zima Bílého Tesáka na Jihu, učinil zvláštní objev. Zuby Colliny nebyly již tak ostré. V jejím dorážení byla žertovnost jakási a mírnost, jež jí brala sílu zraňovatí ho doopravdy. Zapomněl, že mu život ztrpčovala, a když se kolem něho veselila, odpověděl jí slavnostně, snaže se býti žertovným, ale nejša leč směšným.

Jednoho dne odvedla ho na dlouhou honbu zadní pastvinou a do lesů. Bylo to odpoledne, kdy pán měl si vyjeti a Bílý Tesák to věděl. Osedlaný kůň čekal u vrat. Bílý Tesák váhal. Ale bylo v něm cosi hlouběji, než všechen zákon, jemuž se naučil, než obyčeje, jež ho přetvořily, než láska k pánovi, než sama vlastní vůle života; a když v okamžik jeho nerozhodnosti Collie ho pošádílila a pak se dala do běhu, obrátil se a následoval ji. Pán jel sám tohoto dne; a v lesích Bílý Tesák běžel bok po boku s Collií, jako jeho matka Kiche a starý Jedno Oko běželi před dlouhými lety mlčícím hvozdem Severu.

KAPITOLA PÁTÁ

SPÍCIVLK

Bylo to asi v době, kdy noviny byly plny zpráv o smělém útěku jakéhosi trestance z vězení San Quentinského. Byl to sveřepý člověk. Byl chybným způsobem stvořen. Od narození nebyl v pořádku a rukama společnosti byl dále vytvářen tak, že se nenapravil. Ruce společnosti jsou drsné, a tento muž byl překvapující doklad jejich díla. Byl bestie — lidská bestie ovšem, ale tak strašlivá bestie, že může býti nejlépe označena jako šelma.

Ve vězení San Quentinském ukázal se nenapravitelným. Trest nedovedl zlomiti jeho ducha. Mohl zemřít v němém běsnění a bojovati do posledního dechu, ale nemohl žiti a býti poražen. Čím divěji bojoval, tím drsněji s ním společnost zacházela, a jediný účinek drsnosti byl, že ho udělala sveřepějším. Svěrací kazajky, hladovění, bití a mlácení bylo nesprávné zacházení s Jimem Hallem, ale takového zacházení se mu dostalo. Bylo to zacházení, jakého se mu dostávalo od času, kdy byl malý, nevyvinutý hoch, v kterémsi z brlohů San Francisca — měkká hlína v rukou společnosti, hotová nabýti jakéhokoli tvaru. Stalo se za Jim Hallova třetího pobytu ve vězení, že se setkal s dozorcem, který byl skoro tak veliká bestie, jako on sám. Dozorce jednal s ním nečestně, lhal o něm správci vězení, připravil ho o důvěru, pronásledoval ho. Rozdíl mezi nimi byl, že dozorce nosil svazek klíčů a revolver. Jim Hall měl jen holé ruce a zuby. Ale kteréhosi dne skočil na dozorce a zakousl se mu do hrdla, jako kterékoli zvíře džungle.

Potom byl Jim Hall dán do cely nepolepšitelných. Žil tam tři roky. Cela byla ze železa, podlaha, stěny i strop. Nikdy neopouštěl této cely. Nikdy nespátřil oblohy ani slunečního svitu. Den jeho byl soumrak a noc černé mlčení. Byl v železné hrobce, pohřben za živa. Nespátřil lidské tváře, nemluvil s bytostí lidskou. Když mu byla do cely strčena potrava, vrčel jako divoké zvíře. Nenáviděl všeho. Celé dny a noci řevem projevoval svůj vztek na veškerenstvo. Po týdny a měsíce nevydal zvuku, v černém tichu

ztravuje se v nitru svém. Byl muž a netvor, nej strašnější představa děsu, jaká se kdy šklebila ve vidinách šíleného mozku.

A kterési noci unikl. Správce vězení říkal, že je to nemožné, a přece cela byla prázdná, a na prahu leželo tělo mrtvého dozorce. Dva jiní mrtví dozorcí označovali jeho cestu z vězení k vnějším zdem, a zabil je pouhýma rukama, by zabránil hluku.

Byl ozbrojen zbraněmi skolených dozorců — živoucí arsenál, který prchal horami pronásledován organisovanou mocí společnosti. Veliká suma zlata byla vypsána na jeho hlavu. Lakotní farmáři honili ho s ručnicemi. Jeho krev mohla zaplatiti dluh nebo poskytnouti peníze na synovy studie na kolleji. Občané se smyslem pro veřejný pořádek chápali se ručnic a šli po něm pátrat. Smečka krvelačných psů sledovala stopu jeho krvácejících nohou. A chrti zákona, placení, bojující živočichové společnosti s telefonem, telegrafem a zvláštním vlakem šli mu v patách dnem i nocí,

Někdy na něho přišli a muži stavěli se proti němu jako hrdinové nebo hnali ho skrze ploty z ostnitých drátů k potěše celé říše, jež o tom četla zprávu při snídani, A po takových setkáních, mrtví a ranění byli přiváženi do měst, a jejich místa byla vyplněna muži dychtícími po honbě na člověka,

A tu Jim Hall zmizel. Psi marně pátrali po ztracené stopě. Neškodní dobytkaři v odlehlých údolích byli zastavováni ozbrojenými muži a nuceni k zjištění své osobnosti, A zatím tělesné pozůstatky Jima Halla byly nalezeny na tuctu míst, v horách od lakotných lidí, činících nároky na vypsanou cenu,

V Sierra Vista byly tehdy noviny čítány ani ne tak se zájmem, jako s úzkostí. Ženy se bály. Soudce Scott vyjadřoval svou bezstarostnost a smál se, ale bezdůvodně, neboť bylo to v posledních dnech jeho soudcovské činnosti, když Jim Hall stál před ním a byl odsouzen. Ve veřejné soudní síni, přede všemi lidmi Jim Hall prohlásil, že přijde den, kdy se pomstí na soudci, který ho odsoudil,

Pro tentokrát Jim Hall byl v právu. Byl nevinný zločinem, pro který byl odsouzen. Byl obětí spiknutí policie a odsouzen do vězení pro zločin, jehož se nedopustil. Ježto byl již před tím dvakrát odsouzen, soudce Scott pronesl rozsudek, odsuzující ho k padesáti letům žaláře.

Soudce Scott nevěděl všeho, nevěděl, že je také obětí tohoto spiknutí, že svědectví bylo nastrojené a krivopřísežné, že Jim Hall byl nevinný zločinem, který se mu kladl za vinu. A naproti tomu Jim Hall nevěděl,

že soudce Scott o ničem neví. Jim Hall byl přesvědčen, že soudce ví vše dobře, a že je smluven s policií k vykonání ohavné nespravedlnosti. A proto, když nad ním bylo vyřčeno soudcem Scottem prokletí na padesát let života v hrobě, Jim Hall nenáviděje všechny složky společnosti, jež se na něm provinila, vstal a zuřil v soudní síni, dokud nebyl odвлечен púltuctem svých nepřátel modrokabátníků. Pro něho soudce Scott byl základní kámen v budově nespravedlnosti, a na soudce Scotta vychrlil nádobu svého vzteku a hrozby pomsty v budoucnosti. Pak Jim Hall odešel do svého živého hrobu ... a unikl.

O tom všem Bílý Tesák nevěděl ničeho. Ale mezi ním, a Alicí, ženou pánovou, bylo jisté tajemství. Každé noci, když v Sierra Vista vše usnulo, vstala a pustila Bílého Tesáka dovnitř, aby spal ve veliké síni. Bílý Tesák nebyl pes pro dům, a nebylo mu dovoleno spát v domě; proto každého dne časně z rána seběhla dolů a pustila ho ven, než rodina se probudila.

Kterési takové noci, když celý dům spal, Bílý Tesák se probudil a zůstal ležeti velice tiše. A velice tiše očichával vzduch a vyčetl z něho poselství, že nějaký cizí bůh je přítomen. A k jeho sluchu dolehly zvuky pohybu cizího boha. Bílý Tesák nevypukl v zuřivý štěkot. Nebyl to jeho způsob. Cizí bůh kráčel tiše, ale tišeji kráčel Bílý Tesák, neboť neměl šatů, jež se trou o tělo. Následoval mlčky, V Divočině lovilal živoucí maso, jež bylo nekonečně bázlivé, a znal výhodu překvapení.

Cizí bůh zastavil se pod velikým schodištěm a naslouchal; Bílý Tesák byl jako mrtvý, tak bez pohybu stál, když pozoroval a čekal. Vzhůru po tomto schodišti vedla cesta k pánu lásky a jeho nej dražšímu majetku. Bílý Tesák se zježil, ale čekal. Noha cizího boha se zdvihla. Jal se vystupovati vzhůru.

A tehdy Bílý Tesák učinil útok. Nedal výstrahy, žádným zavrčením nenaznačil předem svého činu. Jeho tělo vymrštilo se skokem do vzduchu na záda cizího boha. Bílý Tesák zachytil se předními tlapami za ramena mužova a současně zaťal tesáky do šije mužovy. Visel na něm okamžik, a to stačilo strhnouti ho na záda. S rachotem svalili se oba na podlahu. Bílý Tesák uskočil, a když muž snažil se povstati, dorážel na něho opět drásajícími tesáky.

Poplachem Sierra Vista se probudila. Lomoz pod schody byl, jako by tam bojovalo dvacet ďáblů. Ozvaly se výstřely z revolveru. Jednou ozval se skřek lidského hlasu v hrůze a úzkosti. Pak veliké vrčení a mručení, a vše bylo přehlušeno praskotem padajícího a tříštícího se nábytku a skla. Ale skorém právě tak rychle, jako povstal, rozruch zase zanikl. Zápas netrval

déle než tři minuty. Poděšená rodina shromáždila se na hořejším konci schodů. Z dola, jako z černé propastí, vycházel nahoru kloktavý zvuk, jako když vzduchové bubliny procházejí vodou. Někdy to kloktání stalo se sykavým, takřka hvizdem. Pak se ze tmy neozývalo nic kromě těžkého dýchání, jakoby tam nějaký tvor těžce lapal vzduch. Weedon Scott stiskl knoflík, a schodiště i dolní síň byly zaplaveny světlem. Pak sestupoval se soudcem Scottem opatrně se schodů, revolvery v rukou. Nebylo potřebí této opatrnosti. Bílý Tesák vykonal své dílo. Uprostřed trosek zpřevraceného a roztříštěného nábytku, částečně na boku ležel muž, zakrývaje si tvář jedním ramenem. Weedon Scott sehnul se, odstranil rameno a obrátil tvář mužovu vzhůru. Rozsápané hrdlo vysvětlilo způsob jeho smrti.

»Jim Hall,« pravil soudce Scott, a otec se synem podívali se na sebe významně.

Pak se obrátili k Bílému Tesáku. Také on ležel na boku. Oči jeho byly zavřeny, ale víčka zlehka se pozdvihla ve snaze podívat se na ně, když se nad ním skláněli, a ohon znatelně se zachvěl v marné snaze zavrtněti sebou. Weedon Scott ho pohladil a jemu v hrdle zarachotilo uznané vrčení. Ale bylo to jen velmi slabé zavrčení a rychle zaniklo. Víčka sklesla a zůstala sevřená, a celé tělo, jak se zdálo, ochabovalo a přimykalo se k zemi,

»Už je po něm, chudákovi,« zamumlal pán. »Uvidíme,« pravil soudce, běže k telefonu. »Upřímně řečeno, jeho vyhlídky na uzdravení jsou jako jedna k tisíci,« prohlásil lékař, když byl na Bílém Tesáku pracoval půl druhé hodiny. Rozednívalo se a okny vnikající světlo tlumilo elektrické lampy. Kromě dětí celá rodina shromáždila se kolem lékaře, aby slyšela jeho rozsudek.

»Jedna zadní noha přeražena,« pokračoval. »Tři zlámaná žebra, z nichž aspoň jedno prorazilo plíce. Ztratil téměř všechnu krev z těla. Je velmi pravděpodobno, že tu jsou vnitřní zranění. Nepochybně se naň skočilo. Ani nemluvě o třech děrách, prostřelených skrz na skrz. Jedna naděje proti tisíci je jistě příliš optimistické. Nemá ani jedné proti deseti tisícům.«

»Sebe menší možnost nesmí býti zanedbána, může-li se mu pomoci,« vzkřikl soudce Scott. »Nezáleží na výlohách, Rontgenujte ho — dělejte cokoli. Weedone, telegrafuj ihned do San Francisca pro doktora Nicholse. — Nesmíte se hněvat, doktore, rozumíte; ale musí se u něho využiti každé možnosti.«

Lékař usmál se shovívavě. »Ovšem, že rozumím. Zaslouží si vše, co se proň podnikne. Musí býti chován, jako byste ošetřovali člověka, choré

dítě. A nezapomeňte, co jsem vám řekl o teplotě. Přijdu zas v deset hodin.«

Bílému Tesáku dostalo se ošetření. Návrh soudce Scotta, by přijata byla cvičená ošetřovatelka, byl rozhořčeně ukřičen děvčaty, která sama se podjala tohoto úkolu. A Bílý Tesák vyhrál jednu možnost proti deseti tisícům, které mu upřel lékař.

Ale tohoto nesmíme přísně posuzovati pro jeho nesprávný úsudek. Po celý život ošetřoval a operoval jen změkčilé lidské bytosti civilisace, které žily chráněný život a pocházely z mnoha chráněných pokolení. Srovnány s Bílým Tesákem byly křehké a mdlé a držely se života bez houževnatosti. Bílý Tesák přišel přímo z Divočiny, kde slabí záhy hynou, a kde se nikomu nepopřává ochrany. Ani v jeho otci, ani jeho matce nebylo nějaké slabosti, ani v pokoleních předcházejících. Železná tělesná soustava a životní síla Divočiny byly dědictvím Bílého Tesáka, a lpěl na životě v celku i části, duchem i tělem s houževnatostí, jakou za starých dob měli všichni tvorové. Spoután jako vězeň, s náplastmi a obvazy, zabráňující mu i pohyb, Bílý Tesák živořil po týdny. Spal dlouhé hodiny a snil mnoho, a jeho mysl táhl nekonečný průvod vidin Severu. Všichni duchové minulosti vstávali a byli u něho. Znova žil zase v doupěti s Kiche, plazil se třesa se ke kolenům Šedého Bobra, by mu přísahal poslušnost, utíkal zachrániti se před Lip-lipem a celým vyjícím blázincem smečky štěnat.

Ubíhal zase tichem, honě živou potravu za měsíců nouze; a zase běžel v čele spřežení, biče Šedého Bobra a Mit-sah práskaly v zadu a jejich hlasy volaly: »Rá! Rá!« když přišli k úzkému průchodu a spřežení semklo se jako vějíř, aby prošlo. Prožíval zase znova všechny své dny u Beauty-Smitha a zápasy, které vybojoval. V tom případě kňučíval a vrčívál ze spaní, a kdo stáli okolo, říkali, že má ošklivé sny.

Ale jednou obzvláštní děsivou mátohou trpěl: byly to zvonící a rachotící obludy elektrických vagonů, které byly pro něho ohromnými, křičícími rysy. Zdálo se mu obvykle, že leží v úkrytu křovin pozoruje veverku, zda se neodvází dosti daleko od svého útočiště na stromě. Jakmile za ní skočil, proměnila se v elektrický vagon, hrozící a strašlivý, čnící nad ním jako hora, řinčící, zvonící a chrlící naň oheň. Totéž se stalo, když vyzval jestřába dolů s oblohy. Řítil se s modra, a když naň dopadl, změnil se v neodbytný elektrický vůz. Nebo zase byl v ohradě Beauty-Smitha, Venku shromažďovali se muži a z toho poznal, že blíží se zápas. Díval se na dvěře, kudy měl vejiti jeho odpůrce. Dvěře se otevřely a do nich vyrazil a

na něho se hnál hrozný elektrický vagon. Tisíckrát se to stalo, a po každé byla hrůza jím způsobená stejně čerstvá a veliká.

Pak přišel den, kdy poslední obvazek a poslední náplast byly sřaty. Byl to slavnostní den. Celá Sierra Vista byla shromážděná kolem. Pán mu třel uši, a on broukal své vrčení tlumočící lásku. Pánova žena ho nazvala »Požehnaným Vlkem«, kteréžto jméno bylo přijato s pochvalou, a všechny ženy nazývaly ho Požehnaným Vlkem, Namáhal se povstatí a po několika pokusech klesl slabostí. Ležel již tak dlouho, že jeho svaly ztratily pružnost a všechna síla z nich zmizela. Pocítil trochu stud nad svou slabostí, jakoby selhával ve službě bohům, kterou jim byl povinen. Proto činil heroické pokusy povstatí a konečně stál na všech čtyřech vrávoraje a klátě se zpět a ku předu.

»Požehnaný Vlk!« zvolaly ženy sborem.

Soudce Scott pozoroval je vítězoslavně.

»Z vašich vlastních úst jsem to chtěl slyšeti,« pravil. »Právě jak jsem o to usiloval. Žádný pouhý pes by nebyl udělal, co on udělal. Je vlk.« »Požehnaný Vlk,« opravila soudcova žena.

»Ano, Požehnaný Vlk,« připouštěl soudce, »A ode dneška budu mu tak říkati.«

»Bude mu učití se znovu choditi,« pravil lékař, »mohl by třeba hned začítí. Neuškodí mu to. Vezměte ho ven.«

A šel ven jako král, celá Sierra Vista byla okolo něho a pečovala o něho. Byl velmi slab, a když došel ke trávníku, ulehl si a chvíli odpočíval. Pak se průvod vydal dále a malé přívaly síly vlévaly se do svalů Bílého Tesáka, když jich užíval a krev jimi začala prouditi. Přišlo se k stájím a ve dveřích ležela Collie a kolem ní půl tuctu huňatých štěňat si hrálo na slunci.

Bílý Tesák díval se na ně udiveně. Collie varovně naň zavrčela, a on opatrně zůstal opodál. Pán špičkou nohy přistrčil jedno batolící se štěně k němu. Zježil se podezřívavě, ale pán ho napomenul, že je vše v pořádku. Collie sevřená rameny jedné z žen, pozorovala ho žárlivě a vrčením ho varovala, že vše není v pořádku.

Štěně batolilo se před ním. Vztýčil uši a pozoroval štěně zvědavě. Pak se jejich nosy dotkly navzájem a ucítil teplý jazyček štěněte na své tváři. Jazyk Bílého Tesáka se vymrštil, proč, toho nevěděl, a lízal tvář štěněte.

Potlesk a potěšené výkřiky bohů pozdravily tento výkon. Byl překvapen a díval se na ně zmateně. Pak se zase jeho slabost uplatnila a ulehl si s ušima vztýčenýma, hlavou na stranu skloněnou a pozoroval

štěně. Ostatní štěňata batolila se k němu k veliké nevoli Collie; a on vážně dovolil jim léztí a převalovati se na něm. Ze začátku, za potlesku bohů, prozrazoval trochu své staré rozpačitosti. To však přešlo, když dovádění a šubání štěňat dále trvalo, i ležel s polozavřenýma, trpělivýma očima, podřimuje v slunci.

eKnizky.sk

Publikujte a čítajte online.

Nahrajte vašu knihu na eKnizky a pridajte sa k stovkám autorov ktorí prinášajú výnimočné zážitky z čítania elektronických kníh, časopisov, katalógov a novín. Umožnili sme vám zdieľať elektronické knihy tak, aby ste ich obsah mohli ľahko publikovať na webe a poskytnúť ho širokému publiku.

Získajte štatistiky o vašom obsahu.

Vložte knihu a získajte podrobné štatistiky o tom koľko ľudí si prečíta, stiahne vašu knihu alebo odkiaľ sa k vašej knihe dostali.

Blog.

Ste talentovaný autor, ktorého baví písať? Stačí keď sa zaregistrujete na stránke a ukážete vaše originálne nápady na našom blogu.

Diskusia.

Viete poradiť, pomôcť, alebo si neviete rady? Diskutujte o všetkom, priamo či nepriamo súvisiacom s elektronickými knihami. Všetko o čítačkách, mobiloch, tabletoch a zariadeniach na ktorých čítate elektronické knihy.

#1 Celosvetovo najkompletnejšie štatistiky pre vaše knihy.

#1 Najstaršia bezplatná Slovenská online publikačná platforma pre vaše knihy.

#1 Celosvetovo najviac stahovaný eknížky plugin pre vkladanie epub formátu do CMS WordPress.

#1 Na Slovensku najpoužívanější eknížky anglicko – slovenský slovník pre čítačky Amazon Kindle.